

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
Gv NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Xin Thần Đô-la phù trợ Tổng thống !!!

Kính thưa Ngài Tổng Thống Hiệp Chung Quốc Hoa Kỳ

Hôm nay, trong tư cách đại diện của “đỉnh cao trí tuệ loài người”, tôi đến thăm viếng Ngài, đại diện của “siêu cường số một thế giới”. Thay mặt Đảng, Nhà nước, Nhân dân VN, tôi đến bang giao với quý quốc là để chuẩn bị trải thảm đỏ đón Hoa Kỳ vào, dù trước đây chúng tôi gọi là đã đánh cho đế quốc Mỹ tháo chạy. Ngài chớ ngạc nhiên về lối thay đổi xoành xoạch thái độ và kiểu xưng hô này, bởi lẽ chúng tôi là những người duy lợi và duy thực, chẳng hề biết ngưng ngừng xấu hổ. Xưa kia, chúng tôi gọi những kẻ vượt biên vượt biển là bọn “ma cô dĩ điểm, ham bơ thừa sữa cặn của đế quốc”, bắt được là lột sạch và cầm tù, nay thì chúng tôi thân nhiên gọi họ là “Việt kiều yêu nước, khúc ruột thân thương ngàn dặm!” Có sao đâu!

Trước hết, theo phép xã giao lịch sự, chúng tôi xin tặng Tổng thống một món quà. Đó không phải là món quà vật chất vốn chẳng là gì đối với một nước Mỹ giàu có, nhưng là món quà tinh thần, món quà nhân quyền ngài ạ! Chúng tôi đã và đang thả vài phạm nhân mà quý quốc gọi là “tù nhân chính trị, tù nhân lương tâm” nhưng chúng tôi gọi là tù nhân hình sự tuốt. Món quà này, chúng tôi luôn có sẵn trong kho, có một cách dối dào. Bởi lẽ chúng tôi muốn bắt ai thì bắt, thả ai thì thả. “Chủ quyền quốc gia” mà! “Đảng lãnh đạo nhà nước, quản lý nhân dân, làm chủ” mà! Mỗi lần muốn mặc cả một quyền lợi kinh tế hoặc chính trị nào đó với nước ngoài, muốn giải tỏa một áp lực hay hóa giải một phê bình nào đó của quốc tế là chúng tôi lại có một hành động rất ngoạn mục: đặc xá hay ân xá, nghĩa là chuyển một số tên phản động từ nhà tù nhỏ ra nhà tù lớn. Thế là êm chuyện!

Hôm nay, Tổng thống tiếp tôi không 21 phát đại bác chào mừng, không yến tiệc sang trọng khoản đãi, không nhà khách danh dự mời ở lại, vì bọn phản động hải ngoại tố cáo với ngài rằng chúng tôi đã phản bội những cam kết trước khi vào WTO, được PNTR và thoát CPC, đã đàn áp nhân quyền hàng loạt tại Việt Nam. Chúng tôi chẳng quan tâm đến sự coi thường này của ngài. Lũ thảo dân trong nước tôi biết có phái đoàn chính phủ sang Hoa Kỳ là chúng lấy làm hạnh diện lắm. Mọi phương tiện truyền thông trong nước mà chúng tôi nắm trong tay đã, đang và sẽ trình bày cuộc Mỹ du này như là một chiến thắng bang giao to lớn, một thành tựu đối ngoại vĩ đại. Ngài không nhớ sao? Ngay sau hội nghị Fontainebleau năm 1945, sợ về nước tay không thì mất mặt, Hồ chủ tịch của chúng tôi đã tới tận phòng ngủ của bộ trưởng Pháp quốc Hải ngoại Marius Moutet đang đêm để xin ký cho bằng được bản mở cửa Modus Vivendi đầy bất lợi và chỉ với mục đích vớt vạt thể diện của Người. Thế nhưng một chiến dịch tuyên truyền rầm rộ đã được chúng tôi phát động ở trong nước để khi Hồ chủ tịch về tới bến cảng Hải Phòng thì những tiếng hoan hô “Hồ chủ tịch muôn năm” vang dội như sấm giữa đám quần chúng đón tiếp đã làm cho Người gần mất thăng bằng, đi không vững! Độc quyền thông tin có lợi như thế đấy ngài ạ! Đầu có như ngài cứ bị tên Michael Moore, đạo diễn phim Fahrenheit 9/11 lảng nhục miết! Nhưng dù ngài đối xử tệ với tôi chẳng nữa, chúng tôi cũng tạo nhiều điều thuận lợi cho quý quốc khi đầu tư về kinh tế, tài chính, giáo dục, văn hóa... tại Việt Nam.

1- Trước hết, đất nước chúng tôi là một đất nước ổn định, không hề có biểu tình phản kháng rối loạn, cũng chẳng bao giờ có khủng bố ôm bom tự sát hay lái phi cơ đâm thẳng vào tòa nhà. Công dân Hoa Kỳ có thể đến ung dung và yên ổn làm việc. Bởi lẽ chúng tôi có một mạng lưới công an chuyên nghiệp dày đặc và một mạng lưới công an không chuyên nghiệp cũng dày đặc nốt, mang cái tên Mặt trận Tổ quốc Việt Nam với đủ thứ đoàn thể cho đủ giới nhân dân: nào đội thiếu nhi Tiền phong để theo dõi con nít, đoàn thanh niên Hồ Chí Minh để theo dõi giới trẻ, học sinh, sinh viên, đảng cộng sản với mọi chi bộ để theo dõi mọi cơ quan, mọi tổ chức, mọi lực lượng... Trong các tôn giáo, chúng tôi cũng có thành phần quốc doanh để quan sát mọi động tĩnh, báo cáo mọi sinh hoạt, bám sát mọi chức sắc mà! Thành thử mọi phản kháng đối với đảng và chính quyền đều bị chúng tôi bóp chết từ trong trứng nước. Có đảng phái nào ngoài đảng CS được phép hoạt động tại Việt Nam hay lãnh đạo đất nước Việt Nam đâu! Điều này thậm chí đã thể chế hóa trong hiến pháp đấy! Mấy tên cầm đầu cái gọi là đảng Thăng Tiến, đảng Dân chủ Nhân dân... vừa mới bị chúng tôi cho đi nghỉ mát dài hạn. Mấy tên luật sư hay nhà văn động một chút là ngoác miệng đòi dân chủ, nhân quyền vừa mới bị chúng tôi tống vào nhà đá cả loạt đấy! Tuy tôi vừa tuyên bố: “Việt Nam đã trải nghiệm chiến tranh và hiểu rõ việc mất nhân quyền và không có tự do. Vì thế chúng tôi cực kỳ yêu chuộng những quyền căn bản của con người”. Nhưng nếu ai vi phạm luật pháp, nghĩa là những ai dám đòi hỏi nhân quyền và tự do ngoài kiểu nhân quyền và tự do theo quan niệm của đảng, là chúng tôi thẳng tay trừng trị.

2- Đất nước chúng tôi là một đất nước đoàn kết, toàn dân đứng sau lưng đảng; tam quyền nằm trong tay đảng; công an, quân đội, báo chí và tôn giáo quốc doanh đều là công cụ của đảng. Thành thử mọi việc đều được quyết định nhanh gọn, với nhất trí cao, phần khởi lớn. Bằng chứng là cuộc bầu cử quốc hội mới rồi. Từ 99 đến 100% nhân dân đều tham gia ngày hội lớn này. Dù trước đó bọn Khối 8406 và nhóm Nguyễn Kim Điền, Nguyễn Kim Điền gì đó có hô hào toàn dân tẩy chay bầu cử, nhưng có mấy ai nghe chúng đâu! Thường dân, cán bộ, chức sắc vẫn áo mào xênh xang, hoa hòe y phục, hân hoan đến phòng phiếu. Kết quả là chúng tôi có được một Quốc hội mà đảng CS chiếm 91% ghế. Thủ tướng kính mến của chúng tôi thì đã được số phiếu kỷ lục lên đến 99.7%. Chỉ một kẻ tự ứng cử thắng cử. Số đại biểu ngoài đảng chỉ là 43 người. Đó là dấu dân tin đảng và muốn đảng muôn năm trường trị. Cho nên ngài đừng có lo. Quyền lợi gì của quý quốc, nhất là của giới tài phiệt Hoa Kỳ mà ngài cần bảo vệ, xin cứ nói với chúng tôi. Chúng tôi sẽ truyền cho Quốc hội đầy tớ đó, con dấu cao su rất mềm dẻo đó phê chuẩn tức khắc mọi luật có lợi cho quý vị và cho đảng chúng tôi.

**TRONG
SỐ NÀY**

***

- Trg 01 ▶ *Xin Thần Đô-la phù trợ
Tổng thống!*
- Trg 03 ▶ *Phát biểu tại Hội nghị
Dân chủ tại Prague.
-TT. George W. Bush*
- Trg 07 ▶ *Thư gửi Tổng thống Hoa
Kỳ George W. Bush
-Khối 8406*
- Trg 08 ▶ *Tâm thư gửi Đồng bào
nhân chuyển Mỹ du của...
-Khối 8406*
- Trg 10 ▶ *Nhà cầm quyền CS đe dọa,
cầm tổ chức lễ Phật đản
-Phòng Thông Tin PGQT*
- Trg 12 ▶ *Công an tiếp tục sách
nhiều Mục sư, giết chết
Tín đồ Tin Lành*
- Trg 14 ▶ *Bịt miệng hay lên tiếng?
-Lm Đình Xuân Long*
- Trg 16 ▶ *Giáo hội Cao Đài bị CS
đàn áp ra sao?
-Nguyễn Thị Mỹ Nga*
- Trg 18 ▶ *Ván bài của Tổng thống
Bush và chuyên Mỹ du...
-Trương Sĩ Lương*
- Trg 20 ▶ *Phiên tòa man rợ (thơ)
-Lê Khanh&Việt Yên*
- Trg 21 ▶ *Biểu tình! Biểu tình! Lên
đường đi biểu tình!!!
-Đình Thiên Vũ*
- Trg 24 ▶ *Dân chủ là một phong
trào quốc tế
-Ngô Nhân Dụng*
- Trg 26 ▶ *Vươn lên trong bão táp
-Nguyễn Minh Cần*
- Trg 28 ▶ *Lột trần huyền thoại Hồ
Chí Minh
-Trần Gia Phụng*
- Trg 31 ▶ *Hành xử như côn đồ, coi
dân như cỏ rác
-Phóng viên Công Lý*

Rải rác ▶ Tin tức

*****

**BIỂU TÌNH CHỐNG PHÁI
ĐOÀN CỘNG SẢN VIỆT NAM**

*****

**1&15 MỖI THÁNG
NGÀY DÂN CHỦ
NGÀY TOÀN DÂN
MẶC ÁO TRẮNG**

Các vụ án chúng tôi muốn lái ra sao thì lái, xử ra sao thì xử, kết tội ra sao thì kết tội. "Nhân dân đều nhất trí đồng tình với phán quyết nghiêm minh của tòa". Bằng chứng là vụ xử tên Nguyễn Văn Lý hôm 30-3 mới rồi. Chúng tôi đã cho tay chân bịt miệng y rồi tặng cho y cùng đồng bọn những mức án đích đáng. Bên ngoài làm rùm beng lên, in hình của y hàng triệu bản, đi biểu tình chống chúng tôi cũng mặc áo có hình của y, thậm chí treo hình y thật to lên nơi cao, rồi còn viết vô số bài vở biện hộ. Thế nhưng trong nước, ngoài nhúm nhỏ bọn phản động đội lốt dân chủ và tôn giáo, có ai bênh vực y đâu! Thậm chí nhiều bề trên và đồng nghiệp của y cũng im lặng đồng tình với đảng và nhà nước, còn vạch tội y là làm chính trị, ngược với thiên chức linh mục của y nữa đấy!

3- Đắt nước chúng tôi là một môi trường đầu tư rất thuận lợi. Các công ty HK đến VN làm ăn sẽ có những điều kiện tốt mà không một quốc gia trên thế giới nào có. Trước hết là giá nhân công rẻ. Chúng tôi đã ấn định mức lương tối thiểu hàng tháng là 50 đôla, 20 lần thấp hơn mức lương tối thiểu ở quý quốc đấy! Điều kiện làm việc, sinh hoạt, nghỉ ngơi cho công nhân hay việc trả lương phụ trội thì xuê xoa, quý công ty có muốn làm hay không cũng được. Luật bảo vệ lao động của chúng tôi rất lỏng lẻo. Quý vị sợ công nhân sẽ biểu tình và biểu tình thành công chăng? Đừng lo! Công đoàn tại Hoa Kỳ từng làm đau đầu chính phủ quý quốc. Nhưng công đoàn tại VN - một sáng tạo độc đáo của xã hội chủ nghĩa- đều nằm trong tay đảng CS, thành viên công đoàn chủ yếu bênh vực quyền lợi giới chủ, vì ăn lương của chủ, và vì chúng tôi đâu có muốn làm vắn đục "bầu khí đầu tư". Chúng tôi lại càng ra luật phạt nặng những kẻ nào đình công mà không xin phép, mà ra ngoài những quy định rất chặt chẽ của chúng tôi. Nhiều tên manh động đã tự ý thành lập Công đoàn Độc lập VN, Hiệp hội Công-Nông Đoàn kết, thì một số bị chúng tôi chế quản thúc, một số lớn bị chúng tôi bỏ tù lâu rồi. Cuối cùng, đến VN, quý công ty xí nghiệp tha hồ xả rác, chẳng cần xử lý chất thải chỉ cho tăng giá thành sản phẩm. Đối với chúng tôi, sức khỏe người dân không quan trọng bằng lợi nhuận của các công ty và của đảng CS. Bằng chứng là vụ nước tương chứa độc chất gây ung thư 3-MCPD cao gấp 2000 lần cho phép, bộ y tế phát hiện đã từ 6 năm qua, nhưng chúng tôi thấy đâu có vấn đề gì! Mọi ô nhiễm tác hại môi trường khác, khiến sinh dị tật và bệnh tật cho nhân dân, chúng tôi đã coi con dê tể thần là Dioxin ("Chất độc Da Cam") mà chúng tôi đang theo đuổi vụ kiện trong những ngày này đấy.

4- Đắt nước chúng tôi tài nguyên phong phú, đất đai xây dựng nhà máy hãng xưởng luôn có sẵn, dù là thành phố, ngoại ô hay nông thôn. Các công ty quý quốc cần bao nhiêu diện tích, chúng tôi cùng ra luật cung cấp ngay. Phá rừng để làm sân golf rộng rãi cho các vị đại tư bản ngoại giới trí cũng chẳng thành vấn đề. Vì chúng tôi có một lực lượng giải tòa nhanh chóng, chuyên nghiệp. Giải tòa xong rồi mà vì lý do nào đó, các công ty chưa thể đến xây dựng thì cũng chớ lo. Quy hoạch treo là một trong những khái niệm kinh tế độc đáo của chúng tôi. Cũng xin đừng bận tâm về chuyện đền bù, cung cấp nơi sinh sống làm việc mới cho những kẻ bị di dời. Mặc kệ bọn chúng. Thí cho chúng vài chung cư mà tuổi thọ chỉ có vài năm cũng được rồi. Những đũa nào không bằng lòng việc đền bù hay bất mãn chuyện tước đoạt, chúng mặc sức kiện. Các cấp địa phương sẽ đùn đẩy cho nhau. Chúng ra tận Hà Nội thì đã có nhà tiếp dân trung ương cho chúng nuôi ào vọng, có vườn hoa Mai Xuân Thưởng cho chúng dãi dầu mưa nắng, có lực lượng công an giới nghiệp vụ trấn áp, trừng trị cho chúng biết thế nào là lễ độ khi đi kiện các đầy tớ của nhân dân, khi phá rối giấc ngủ của hàng lãnh đạo, khi bôi bẩn bộ mặt chế độ giữa chốn thủ đô của nước nhà. Nhiều đũa khiến kiện từ đời ông đời cha, sang đời đất nước chúng tôi, ăn ở làm việc tại thành phố hay giải trí tại các khu du lịch, thấy nhà cao cửa rộng, phục vụ đảng hoàng, trả cho chúng tôi đôla hậu hĩ là chúng tôi mừng rồi.

Nhắc đến đôla, tôi nhớ trên các đồng tiền của quý quốc luôn có hàng chữ: "Chúng tôi tin ở Thượng Đế". Đối với người Cộng sản vô thần chúng tôi, Thượng Đế đó chính là Đôla. Chúng tôi chỉ biết có thần quyền lực và thần tiền tài. Vậy, chúng tôi nguyện xin Thần Đôla phù trợ tất cả chúng ta. May dollar bless us! (**Ban Biên Tập sao lục**).

Babui – Danchimviet.com

T.T HOA KỲ GEORGE W. BUSH PHÁT BIỂU tại Hội nghị Prague về Dân chủ toàn cầu .....05-06-2007.....

Tổng thống Mỹ George W. Bush, trên đường tới Đức để tham dự Hội nghị Thượng đỉnh Khối G8, đã dừng chân tại Prague, thủ đô cộng hòa Tiệp. Ông đã có bài phát biểu tại Cuộc họp về dân chủ toàn cầu ngày 05-06-2007 với sự tham gia của nhiều nhân vật bất đồng chính kiến trên thế giới cùng thân nhân của họ thuộc 17 quốc gia.

Dưới đây là toàn văn bài phát biểu. Bản dịch của Tự do Ngôn luận

Ngày 5 tháng 6 năm 2007

Kính thưa Tổng Thống Hves, Bộ Trưởng Ngoại Giao Schwarzenberg và Quý khách danh dự.

Laura và tôi rất vui được trở lại Prague, và chúng tôi tri ân sự chào mừng nồng hậu của Quý vị tại sảnh đường lịch sử này. Ngày mai, tôi sẽ tham dự Thượng đỉnh G-8, nơi mà tôi sẽ gặp gỡ các nhà lãnh đạo của những nền kinh tế hùng mạnh nhất thế giới. Trưa nay, tôi đang đứng cùng những con người nam nữ là đại diện cho một sức mạnh còn vĩ đại hơn – sức mạnh của lương tâm nhân loại.

Hiện diện trong căn phòng này là những nhà đối kháng và hoạt động dân chủ từ 17 quốc gia thuộc năm đại lục. Quý vị theo những truyền thống khác nhau, thực hành những niềm tin khác nhau, và đương đầu với những thử thách khác nhau. Nhưng Quý vị đã đoàn kết trong một xác tín vững chắc rằng: tự do là quyền bất khả thương lượng của mỗi con người nữ nam già trẻ, và con đường dẫn đến một nền hòa bình trường cửu trong thế giới của chúng ta chính là tự do (Vỗ tay).

Hội nghị này đã do sáng kiến của ba nhà ủng hộ tự do vĩ đại trong

thời đại chúng ta: Jose Maria Aznar, Vaclav Havel, và Natan Sharansky. Tôi cảm ơn họ đã mời tôi đến ngỏ lời với cử tọa đây nguồn cảm hứng này, và để chứng tỏ cho thế giới thấy rằng một cá nhân với sự trong sáng tinh thần và lòng dũng cảm có thể thay đổi tiến trình của lịch sử.

Thật là xứng hợp việc chúng ta gặp nhau tại Cộng Hòa Tiệp – một quốc gia nằm ở trung tâm Âu Châu đã chiến đấu cho tự do trên lục địa này. Chín thập niên trước đây, Tomas Masaryk đã công bố nền độc lập của Tiệp Khắc dựa trên “lý tưởng dân chủ hiện đại.” Nền dân chủ đó đã bị gián đoạn, đầu tiên là bởi Quốc xã và kế đến là bởi Cộng Sản, những kẻ đã cướp chính quyền trong một cuộc đảo chánh ô nhục, để lại cái chết của Bộ Trưởng Ngoại Giao ngay tại sân của tòa nhà này.

Xuyên qua đêm dài cuộc chiếm đóng của Sô Viết, khuôn mặt đích thực của quốc gia này đã không bao giờ bị ngừng vực. Thế giới đã thấy khuôn mặt đó trong những cuộc cải cách của Mùa Xuân Prague và những yêu sách đúng đắn của Hiến Chương 77. Những nỗ lực này đã bị đáp trả bằng xe tăng, dùi cui và bắt bớ của mật vụ. Nhưng bạo lực đã không thể có tiếng nói sau cùng. Năm 1989, hàng ngàn người đã tụ họp tại Quảng trường Wenceslas để đòi tự do của họ. Những nhà hát như Magic Lantern đã trở thành sở chỉ huy cho những nhà đối kháng. Các công nhân đã rời bỏ xưởng để ủng hộ một cuộc đình công. Và chỉ trong vài tuần, chế độ đã sụp đổ. Từ một tù nhân nhà nước, Vaclav Havel đã trở thành lãnh đạo quốc gia. Và dân tộc Tiệp Khắc đã giựt sập Bức Màn Sắt bằng cuộc Cách Mạng Nhung.

Khắp Âu Châu, nhiều quang cảnh tương tự cũng đã xảy ra. Tại Ba Lan, một phong trào khởi sự từ một xưởng đóng tàu đã giải phóng dân chúng cả một quốc gia. Tại Hungary, nhiều tang nhân đã tụ tập tại Quảng Trường Các Anh Hùng để chôn cất một nhà cải cách vừa bị giết và đồng thời chôn luôn cả chế độ Cộng sản của họ. Tại Đông Đức, nhiều gia đình đã tụ tập để cầu nguyện và đã tìm thấy sức mạnh để giật sập một bức tường. Chẳng bao lâu sau, nhiều nhà hoạt động đã nổi lên từ những gác xếp và hầm nhà thờ để giành lại các con đường của Bulgaria, Romania, Albania, Latvia, Lithuania, và Estonia. Hiệp Ước Vác-xa-va đã bị tan rã một cách ôn hòa trong chính căn phòng này. Và sau bảy thập niên đàn áp, Liên bang Sô viết chấm dứt tồn tại.

Đằng sau những thành quả đầy kinh ngạc ấy là sự chiến thắng của tự do trong cuộc chiến các ý tưởng. Người cộng sản đã có một ý thức hệ để quốc cho rằng mình biết các chiều hướng của lịch sử. Nhưng sau cùng, nó đã bị khuất phục bởi những con người bình thường muốn sống cuộc đời của họ, muốn thờ phượng Thượng Đế của họ, và muốn nói sự thật cho con cái của họ. Người cộng sản có sự cai trị tàn khốc của Brezhnev, Honecker và Ceausescu. Nhưng sau cùng, nó đã không địch được tầm nhìn của Walesa và Havel, sự thách thức của Sakharov và Sharansky, sự kiên quyết của Reagan và Thatcher, chứng tử vô úy của (Giáo Hoàng) John Paul. Từ kinh nghiệm này, một bài học rõ ràng đã xuất hiện: Tự do có thể bị kháng cự hoặc trì hoãn, nhưng Tự do không thể bị từ chối.

Trong những năm sau ngày giải phóng, các quốc gia Trung và Đông Âu đã trải qua một cuộc chuyển tiếp khó khăn sang nền dân chủ. Các nhà lãnh đạo đã phải tiến hành nhiều cải cách cứng rắn cần để gia nhập NATO và Liên Âu. Các công dân đã giành lại tự do trong vùng Balkans và xa hơn nữa. Hiện nay, sau nhiều thế kỷ chiến tranh và đau khổ, đại lục Âu Châu cuối cùng đã sống trong hòa bình.

Cùng với thời đại mới này, nhiều đe dọa mới cho tự do cũng đã đến. Trong những góc tối tăm và hà khắc của thế giới, trọn nhiều thế hệ đã lớn lên không có tiếng nói đối với chính quyền của họ và không có hy vọng gì ở tương lai của họ. Cuộc sống bị đàn áp như thế đã tạo nên oán hờn sâu sắc. Và đối với nhiều người, oán hờn bùng nổ thành chủ nghĩa cấp tiến, cực đoan và bạo động. Thế giới đã chứng kiến hậu quả ngày 11-09-2001, khi những tay khủng bố có căn cứ tại Afghanistan đã gửi 19 tên quyết tử để giết gần ba ngàn người vô tội tại Hoa Kỳ.

Đối với vài người, cuộc tấn công này chỉ đòi một đáp trả hạn hẹp. Trên thực tế, vụ việc ngày 11-09 là bằng chứng của một mối nguy hiểm rộng lớn hơn nhiều -- một phong trào quốc tế của những kẻ cực đoan Hồi Giáo bạo động đang đe dọa nhân dân tự do ở khắp nơi. Tham vọng của những kẻ cực đoan là xây dựng một đế quốc chuyên chế phủ trùm các vùng đất Hồi Giáo nay cũng như xưa, bao gồm nhiều phần của Âu Châu nữa. Chiến lược của họ nhằm đạt mục tiêu ấy, là làm cho cả thế giới hoảng sợ tới độ phải đầu hàng bằng một chiến dịch khủng bố giết người tàn bạo.

Đề đối phó với kẻ thù này, Hoa Kỳ và các đồng minh đã tấn công với toàn bộ lực lượng quân đội, tình báo và cảnh sát. Tuy nhiên, trận đấu này không chỉ là một cuộc xung đột quân sự. Như Chiến Tranh Lạnh, nó là một cuộc chiến ý thức hệ giữa hai quan điểm hoàn toàn khác nhau về nhân loại. Một bên là những kẻ cực đoan hứa hẹn thiên đàng, nhưng thực hành một lối sống công khai đánh đập và đàn áp phụ nữ cũng như ôm bom tự sát. Bên kia là đại đa số những con người nam nữ ôn hòa - kể cả hàng triệu tín đồ Hồi Giáo - vốn tin rằng mỗi nhân mạng đều có phẩm cách và giá trị mà không một quyền lực nào trên trái đất có thể lấy đi.

Vũ khí mạnh nhất trong cuộc chiến chống lại chủ nghĩa cực đoan không phải là đạn hay bom mà là tiếng gọi phổ quát của tự do. Tự do là thiết định của Tạo Hóa và là khát vọng của mọi tâm hồn. Tự do là

cách tốt nhất để phát huy óc sáng tạo và tiềm năng kinh tế của một quốc gia. Tự do là con đường duy nhất của xã hội dẫn đến công lý. Và tự do của con người là cách thế duy nhất để đạt được nhân quyền.

Mở rộng tự do không chỉ là một mệnh lệnh luân lý mà còn là con đường thực tế duy nhất để bảo vệ nhân dân chúng ta về lâu về dài. Nhiều năm về trước, Andrei Sakharov từng cảnh báo rằng một quốc gia không tôn trọng các quyền của nhân dân mình thì sẽ không đáp ứng các quyền của những quốc gia lân cận. Lịch sử chứng minh rằng Andrei Sakharov có lý. Những chính phủ chịu trách nhiệm với nhân dân của mình thì không tấn công lẫn nhau. Các nền dân chủ xử lý các vấn đề thông qua phương thức chính trị, thay vì đổ tội cho những con dê tế thần bên ngoài. Giới trẻ có thể công khai bất đồng với lãnh đạo của họ sẽ ít có khả năng đi theo những ý thức hệ bạo động. Và những quốc gia tôn trọng tự do của nhân dân mình sẽ không ủng hộ những kẻ cực đoan - họ sẽ liên kết cùng nhau để đánh bại chúng.

Vì tất cả những lý do này, Hoa Kỳ cam kết tăng tiến tự do và dân chủ như là phương cách to lớn để chống lại đàn áp và cực đoan (Vỗ tay). Và chúng tôi có một mục tiêu mang tính lịch sử trước mắt. Trong diễn văn khai mạc nhiệm kỳ hai của mình, tôi đã hứa đưa Hoa Kỳ đạt tới mục tiêu tối hậu là chấm dứt nạn độc tài trên thế giới. Vài người đã nói rằng việc ấy khiến tôi đủ tiêu chuẩn trở thành một "tổng thống đối kháng". Nếu tranh đấu vì tự do trên thế giới biến tôi thành nhà đối kháng, thì tôi hãnh diện mang danh hiệu này (Vỗ tay).

Hoa Kỳ theo đuổi nghị trình tự do bằng nhiều cách - có cách nghe được và thấy được, có cách im lặng và ẩn giấu. Việc chấm dứt chuyên chế bạo ngược đòi hỏi sự hỗ trợ đối với các lực lượng của lương tâm vốn phá hoại ngầm các xã hội áp bức từ bên trong. Nhà đối kháng Xô viết Andrei Amalrik đã so sánh một nhà nước độc tài như một người lính luôn luôn chĩa súng vào kẻ thù

- cho đến khi rút cục mỗi tay và tù nhân trốn được. Vai trò của thế giới tự do là tạo áp lực lên cánh tay những tên bạo chúa của thế giới - và tăng cường sức mạnh cho những tù nhân đang cố gắng đẩy nhanh sự sụp đổ của tên bạo chúa này.

Vì vậy tôi đã đích thân gặp gỡ các nhà đối kháng và hoạt động dân chủ từ một số nền độc tài tồi tệ nhất của thế giới -- bao gồm Belarus, Miến Điện, Cuba, Bắc Hàn, Sudan và Zimbabwe. Tại hội nghị này, tôi trông mong được gặp những nhà đối kháng khác, bao gồm một số từ Iran và Syria. Một trong những nhà đối kháng này là Mamoun Homsí. Năm 2001, ông ấy, một thành viên độc lập của quốc hội Syria, đã công bố một tuyên ngôn đòi hỏi chính quyền phải khởi sự tôn trọng nhân quyền. Vì hành vi hoàn toàn ôn hòa này, ông đã bị bắt và bị cầm tù nhiều năm cùng với nhiều nhà ủng hộ vô tội khác cho một Syria tự do.

Một nhà đối kháng khác tôi sẽ gặp tại đây là Rebiyah Kadeer của Trung Hoa, những đứa con trai của bà đã bị cầm tù vì lý do, mà theo chúng tôi nghĩ, là để trả thù những hoạt động tranh đấu cho nhân quyền của bà. Tài năng của những con người nam nữ như Rebiyah là tài nguyên lớn lao nhất của quốc gia họ, giá trị gấp nhiều lần vũ khí của quân đội hoặc dầu hỏa dưới lòng đất. Hoa Kỳ kêu gọi những quốc gia đang bóp nghẹt đối kháng hãy chấm dứt đàn áp, hãy tin tưởng nhân dân, và tôn trọng quyền tự do mà công dân của họ đáng hưởng. (Vỗ tay).

Có nhiều nhà đối kháng không thể tham dự với chúng ta được vì họ đang bị cầm tù hoặc quản chế tại gia một cách bất công. Tôi trông mong cái ngày mà một hội nghị như thế này sẽ có mặt ông Alexander Kozulin của Belarus, bà Aung San Suu Kyi của Miến Điện, ông Oscar Elias Biscet của Cuba, **cha Nguyễn Văn Lý của Việt Nam**, ông Ayman Nour của Ai Cập. (Vỗ tay) Con gái của một trong những nhà đối kháng ấy hiện có mặt trong căn phòng này. Tôi muốn nói với cô ấy và với mọi gia đình của họ rằng: tôi tri ân lòng dũng cảm của Quý vị. Tôi cầu nguyện cho Quý vị được ơn an ủi và

sức mạnh. Và tôi kêu gọi hãy trả tự do cho những người thân yêu của Quý vị vô điều kiện và ngay lập tức. (Võ tay).

Trong con mắt của Hoa Kỳ, những nhà đối kháng dân chủ hôm nay là những lãnh đạo dân chủ của ngày mai. Vì vậy chúng tôi đang tiến hành nhiều bước mới để củng cố sự hỗ trợ của chúng tôi. Chúng tôi vừa thành lập Quỹ Bảo Vệ Nhân Quyền để trợ cấp cho việc bảo vệ pháp lý và chi tiêu y tế cho những nhà hoạt động đã bị các chính quyền đàn áp bắt giữ hay đánh đập. Tôi mạnh mẽ ủng hộ Hồ Sơ Prague mà hội nghị của Quý vị dự trù sẽ ấn hành, với tuyên bố rằng “việc bảo vệ nhân quyền có tính quyết định đối với hòa bình và an ninh quốc tế”. Chia sẻ các mục tiêu của tuyên ngôn này, tôi đã yêu cầu Ngoại Trưởng Rice chỉ thị cho mỗi Đại sứ Hoa Kỳ tại những quốc gia thiếu tự do: Phải tìm và gặp những nhà hoạt động cho dân chủ. Tìm đến những ai đòi hỏi nhân quyền. (Võ tay).

Những ai đang sống dưới chính thể chuyên chế cần biết rằng họ không bị lãng quên. Người Bắc Hàn đang sống trong một xã hội khép kín, nơi mà đối kháng bị đàn áp khốc liệt, và họ bị cắt đứt liên hệ với anh chị em của họ ở miền Nam. Người Iran là một dân tộc vĩ đại có quyền vạch hướng cho tương lai chính mình, nhưng tự do của họ đã bị khước từ bởi một nhóm cực đoan theo đuổi vũ khí nguyên tử, ngăn chặn quốc gia họ đạt đến vị trí thích đáng của nó giữa những quốc gia thịnh vượng. Người Cuba hết sức cần tự do – và vì quốc gia ấy đang tiến vào một giai đoạn chuyển tiếp, chúng ta phải nhất định đòi tự do bầu cử, tự do ngôn luận và tự do hội họp. (Võ tay) Và tại Sudan, tự do bị từ chối và các nhân quyền cơ bản bị vi phạm bởi một chính quyền đang theo đuổi chính sách diệt chủng với chính công dân của họ. Thông điệp của tôi gửi tới những ai đang đau khổ dưới chính thể chuyên chế là: Chúng tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho những kẻ đàn áp các bạn. Chúng tôi sẽ luôn luôn ủng hộ tự do của các bạn. (Võ tay)

Tự do cũng đang bị tấn công tại nhiều quốc gia đã chứng tỏ có vài tiến bộ. Tại Venezuela, các lãnh đạo được bầu đã nại đến chủ nghĩa dân túy nông cạn để tháo gỡ các định chế dân chủ và gia tăng việc nắm chặt quyền lực. Chính phủ Uzbekistan tiếp tục bịt miệng những tiếng nói độc lập bằng cách tống ngục những nhà hoạt động nhân quyền. **Và Việt Nam gần đây đã bắt giữ và cầm tù nhiều nhà hoạt động tôn giáo và chính trị ôn hòa.**

Những tiến triển kiểu ấy gây ngỡ lòng, nhưng có nhiều lý do hơn nữa để lạc quan. Vào đầu thập niên 1980, chỉ có 45 nền dân chủ trên trái đất. Bây giờ có tới 120 nền dân chủ - tức hiện nay nhiều người sống trong tự do hơn trước rất nhiều. Và trách nhiệm của những ai đang được hưởng những phúc lành của tự do chính là giúp những ai đang tranh đấu để thiết lập các xã hội tự do của họ. Vì thế, Hoa Kỳ đã gia tăng gấp đôi ngân quỹ cho các dự án dân chủ. Chúng tôi đang làm việc với các đối tác của chúng tôi trong nhóm G-8 để đẩy mạnh sự thăng tiến của một xã hội công dân năng động tại Trung Đông qua những sáng kiến như Diễn Đàn cho Tương Lai. Chúng tôi đang cộng tác chặt chẽ với các nền dân chủ mới tại Ukraine, Georgia và Kyrgyzstan. Chúng tôi chúc mừng nhân dân Yemen về cuộc bầu cử tổng thống lịch sử, và nhân dân Kuwait về những cuộc bỏ phiếu trong đó phụ nữ đã có thể bầu cử và ứng cử lần đầu tiên. (Võ tay). Chúng tôi mạnh mẽ đứng sau nhân dân Lebanon, Afghanistan và Iraq khi họ bảo vệ những thành quả dân chủ chống lại các kẻ thù cực đoan. (Võ tay) Những dân tộc ấy đang chịu nhiều hy sinh lớn lao cho tự do. Họ xứng đáng được sự ngưỡng mộ của thế giới, và xứng đáng được sự hỗ trợ vững bền của chúng ta. (Võ tay)

Hoa Kỳ cũng đang dùng ảnh hưởng của mình để thúc đẩy những đối tác quan trọng như Ai Cập, Ả Rập Saudi và Pakistan tiến đến tự do. Các quốc gia này đã và đang đưa ra lập trường dững dẫm cản trở hành động mạnh mẽ để đương đầu với những kẻ cực đoan, cùng với

nhiều bước tiến mở rộng tự do và minh bạch. Tuy nhiên, họ còn có một khoảng cách lớn để vượt qua. Hoa Kỳ sẽ tiếp tục áp lực những quốc gia như thế để họ mở rộng hệ thống chính trị của họ, và cho nhân dân mình có tiếng nói mạnh hơn. Chắc chắn điều này tạo ra căng thẳng. Nhưng các quan hệ của chúng tôi với những quốc gia này đủ rộng và sâu để gánh chịu nó. Như các mối quan hệ của chúng tôi với Nam Hàn và Đài Loan trong Chiến Tranh Lạnh đã chứng minh, Hoa Kỳ có thể duy trì tình bạn và cùng lúc thúc đẩy một quốc gia hướng đến dân chủ. (Võ tay)

Chúng tôi cũng áp dụng bài học này trong quan hệ với Nga và Trung Hoa. (Võ tay). Hoa Kỳ đang thiết lập những quan hệ vững mạnh với các quốc gia này. Tình bạn của chúng tôi với họ khá phức tạp. Trong những lãnh vực mà cùng chia sẻ quyền lợi, chúng tôi cộng tác với nhau. Trong những lãnh vực khác, chúng tôi có những bất đồng ý kiến nặng nề. Các nhà lãnh đạo Trung Hoa tin rằng họ có thể tiếp tục mở rộng kinh tế quốc gia mà không cần mở rộng hệ thống chính trị. Chúng tôi không đồng ý. (Võ tay). Tại Nga, các cuộc cải cách từng hứa hẹn để thêm quyền lực cho công dân đã bị trật đường rầy, với nhiều hệ quả đáng lo ngại cho sự phát triển dân chủ. Một phần của mối quan hệ tốt là khả năng nói rõ những bất đồng ý kiến giữa chúng ta. Vì thế Hoa Kỳ sẽ tiếp tục xây dựng các mối quan hệ của chúng tôi với những quốc gia này mà vẫn không từ bỏ những nguyên tắc hay giá trị của chúng tôi. (Võ tay)

Chúng tôi hiểu rằng các xã hội tự do được hình thành theo tốc độ khác nhau tại những quốc gia khác nhau. Một đặc tính của dân chủ là phản ánh lịch sử và các truyền thống địa phương. Tuy nhiên, có những yếu tố cơ bản mà mọi nền dân chủ đều chia sẻ -- như tự do ngôn luận, tôn giáo, tự do báo chí, hội họp; quy tắc luật pháp do các tòa án độc lập bó buộc; quyền tư hữu; và các đảng phái chính trị được cạnh tranh trong các cuộc bầu cử tự do và công bằng. (Võ tay).

Những quyền và định chế ấy là nền tảng của nhân phẩm, và các quốc gia đang tìm kiếm con đường riêng của mình tiến đến tự do, sẽ tìm thấy Hoa Kỳ như là một bạn đồng hành trung thực.

Mở rộng tầm với của tự do là một sứ mạng liên kết các nền dân chủ khắp thế giới. Một số đóng góp lớn lao nhất đang đến từ những quốc gia với ký ức tươi rói về chuyên chế bạo ngược. Tôi đánh giá cao sự ủng hộ của Cộng Hòa Tiệp cho những dự án nhân quyền tại Belarus, Miến Điện và Cuba. Tôi cảm ơn Đức Quốc, Ba Lan, Cộng Hòa Tiệp, Hungary, Slovenia, Georgia, Lithuania, Estonia và Croatia vì sự đóng góp cho Quỹ Dân Chủ Liên Hiệp Quốc. Tôi tri ân sự cam kết mà nhiều nền dân chủ mới tại Trung và Đông Âu đang thực hiện đối với Afghanistan và Iraq. Tôi hiểu rằng những quốc gia này đang quyết tâm làm công việc khó khăn cần thiết để những ai muốn tự do có thể được sống trong xã hội tự do. (Vỗ tay)

Nghị trình tự do đang tác động trong mọi phương cách này. Công việc tiến hành khó khăn, và không phải sắp có thay đổi. Sẽ có những chiến thắng và thất bại, tiến triển và trở lực. Việc chấm dứt chuyên chế bạo ngược không thể hoàn tất qua đêm. Và dĩ nhiên, mục tiêu này luôn bị phê bình.

Một số kẻ nói rằng chấm dứt chuyên chế độc tài có nghĩa là “áp đặt các giá trị của chúng ta” lên những người không chia sẻ các giá trị đó, hoặc là họ đang sống tại những vùng trên trái đất, nơi tự do không thể bám trụ mà! Điều này bị phản bác bởi sự kiện là mỗi khi con người được quyền lựa chọn, thì họ chọn tự do. Chúng ta đã thấy điều ấy khi nhân dân tại Mỹ châu Latinh biến các chế độ độc tài thành các nền dân chủ, khi nhân dân Nam Phi thay thế chế độ kỳ thị chủng tộc bằng một xã hội tự do, khi nhân dân Indonesia chấm dứt sự cai trị độc đoán lâu đời của họ. Chúng ta đã thấy điều ấy khi người dân Ukraina trong những chiếc khăn màu cam đòi lá phiếu của họ phải được đếm. Chúng ta đã thấy điều ấy khi hàng

triệu người dân Afghanistan và Iraq thách thức quân khủng bố để bầu cử những chính quyền tự do. Tại một phòng phiếu ở Baghdad, tôi đã xúc động trước những lời mà một người Iraq chỉ còn một chân nói với một phóng viên: “Tôi sẽ bỏ đến đây nếu cần.” Phải chăng dân chủ -tôi xin hỏi những kẻ phê bình rằng- phải chăng dân chủ đã bị áp đặt lên người đàn ông đó? Phải chăng tự do là một giá trị mà ông đã không chia sẻ? Sự thực là chỉ có những kẻ cực đoan, cấp tiến và chuyên chế mới áp đặt các giá trị của họ. (Vỗ tay)

Và chính vì vậy mà người cộng sản đã bóp nghẹt Mùa Xuân Prague, đã bỏ tù một kịch tác gia vô tội, đã run sợ khi trông thấy một Giáo Hoàng Ba Lan. Lịch sử cho thấy rằng cuối cùng, tự do đánh bại sợ hãi. Và được cho cơ hội, tự do sẽ đánh bại sợ hãi tại mỗi quốc gia trên trái đất. (Vỗ tay)

Một phản bác khác: chấm dứt chuyên chế độc tài sẽ bùng nổ cho hỗn loạn. Những kẻ phê phán chỉ vào bạo động tại Afghanistan, Iraq hay Lebanon như là bằng chứng cho thấy tự do sẽ để người dân trong tình trạng kém an toàn. Nhưng hãy nhìn xem ai đang gây ra bạo động. Đó là những quân khủng bố, những kẻ cực đoan. Chẳng phải là điều trùng hợp khi họ nhắm đến những nền dân chủ non trẻ tại Trung Đông. Họ biết rằng sự thành công của những xã hội tự do là mối đe dọa chết người cho các tham vọng và cho cả sự sống còn của họ. Việc các kẻ thù của chúng ta đang đánh trả không phải là một lý do để nghi ngờ dân chủ. Đó là bằng chứng rằng họ nhận biết sức mạnh của dân chủ. Đó là bằng chứng rằng chúng ta đang ở trong chiến tranh. Và đó cũng là bằng chứng rằng các quốc gia tự do phải làm những gì cần làm để chiến thắng. (Vỗ tay)

Tuy nhiên, vài người biện luận rằng có một mục tiêu an toàn hơn là sự ổn định, nhất là tại Trung Đông. Vấn đề là việc theo đuổi sự ổn định với giá mất tự do sẽ không dẫn đến hòa bình nhưng dẫn đến ngày 11-9-2001. (Vỗ tay) Chính sách dung túng chuyên chế bạo ngược là một thất bại về chiến lược và đạo đức.

Đây là một lỗi lầm mà thế giới không thể tái phạm trong thế kỷ 21.

Nhiều người khác e sợ rằng dân chủ sẽ đưa những lực lượng nguy hiểm lên nắm chính quyền, như Hamas trong lãnh thổ Palestine chẳng hạn. Các cuộc bầu cử không phải lúc nào cũng dẫn đến con đường chúng ta hy vọng. Tuy nhiên, dân chủ không chỉ hệ tại việc đơn giản hành trình đến phòng phiếu. Dân chủ đòi hỏi những đảng phái đối lập có ý nghĩa, một xã hội công dân sinh động, một chính quyền thực thi pháp luật và đáp ứng các nhu cầu của nhân dân mình. Các cuộc bầu cử có thể gia tăng sự thành hình những định chế như thế. Trong một nền dân chủ, người dân sẽ không bầu cho một cuộc sống trong bạo lực lâu dài. Để tiếp tục nắm quyền, các viên chức được bầu phải lắng nghe nhân dân và theo đuổi các khát vọng hòa bình của nhân dân -- bằng không, trong các nền dân chủ, cử tri sẽ thay thế họ qua cuộc bầu cử tự do.

Sau cùng, có lối tranh cãi cho rằng việc chấm dứt chuyên chế bạo ngược là phi thực tế. Vài người lập luận rằng mở rộng dân chủ khắp toàn cầu là việc khó lòng hoàn tất. Điều này chẳng có gì mới. Chúng ta đã nghe kiểu phê bình này trước đây suốt giòng lịch sử. Ở mỗi giai đoạn của Chiến Tranh Lạnh, có kẻ đã lập luận rằng bức tường Bá Linh là vĩnh viễn, và người dân sống sau Bức Màn Sắt sẽ không bao giờ có thể chiến thắng những kẻ đàn áp họ. Lịch sử đã gửi một thông điệp khác.

Bài học là sẽ luôn luôn có những kẻ hoài nghi tự do. Nhưng đó không phải là tất cả câu chuyện. Còn có những người nam nữ như Quý vị, và những thân nhân mà Quý vị đại diện, luôn can đảm mạo hiểm tất cả vì lý tưởng của mình. Trong diễn văn đầu tiên trong tư cách tổng thống, ngài Vaclav Havel đã công bố: “Hỡi nhân dân, chính quyền của đồng bào đã trở về cùng đồng bào!” Ông đã làm vang vọng bài diễn văn đầu tiên của Tomas Masaryk, người đã trích dẫn nhà giáo Tiệp của thế kỷ 17 tên Comenius. Ông đã đưa ra sứ điệp: tự do là phi thời gian. Nó không thuộc về riêng một chính

KHÔI 8406

Thư gửi Tổng thống Hoa Kỳ GEORGE W. BUSH

-----Việt Nam ngày 16-06-2007-----

quyền hoặc một thể hệ nào. Tự do là giấc mơ và là quyền lợi của mọi con người trong mọi quốc gia qua mọi thời đại. (Vỗ tay)

Hoa Kỳ tin tưởng sâu xa vào thông điệp đó. Nó đã là nguồn cảm hứng cho tiền nhân dựng nước của chúng tôi, khi tuyên bố rằng “mọi người đều được tạo ra bình đẳng”. Đó là xác tín đã hướng dẫn chúng tôi giúp giải phóng lục địa này, và đứng chung với những quốc gia bị giam cầm suốt cuộc đấu tranh trường kỳ của họ. Đó cũng là sự thật đang hướng dẫn quốc gia chúng tôi chống lại những kẻ cấp tiến và cực đoan, khủng bố và chuyên chế trong thế giới hôm nay. Và đó là lý do khiến tôi tin tưởng mãnh liệt vào những con người nam nữ đang hiện diện trong căn phòng này.

Tôi rời Prague với xác tín rằng chính nghĩa tự do sẽ không mệt mỏi, và tương lai của nó đang ở trong những bàn tay tài giỏi nhất. Với niềm tin vững chắc vào sức mạnh của tự do, Quý vị sẽ truyền cảm hứng cho nhân dân của Quý vị, sẽ lãnh đạo quốc gia của Quý vị, và Quý vị sẽ biên đổi thế giới.

Xin cảm ơn đã đón nhận tôi. Xin Thượng Đế ban phúc lành cho Quý vị. (Vỗ tay)

**Kính gửi Tổng Thống Hoa Kỳ
George W. Bush
Tòa Bạch Ốc, Washington DC
USA**

Kính thưa Tổng thống,

Chúng tôi, ghi danh dưới đây, là Đại diện lâm thời Khôi 8406 gồm hàng vạn Chiến sĩ Dân chủ Hòa bình Việt Nam trong cũng như ngoài nước, những con người quyết công khai đứng lên đương đầu với chế độ độc tài Cộng sản để đấu tranh bắt bạo động cho một nước Việt Nam tự do, dân chủ, đa đảng và đa nguyên.

Chúng tôi được biết vào ngày 29-5-2007 vừa qua tại Washington DC, Tổng thống và nhiều thành viên cao cấp trong chính phủ Hoa Kỳ đã gặp gỡ các đại diện một số tổ chức chính trị đấu tranh cho dân chủ và nhân quyền ở Việt Nam mà trong đó, hai vị vắng mặt là thành viên Khôi 8406 chúng tôi. Chúng tôi nhiệt liệt hoan nghênh cuộc gặp gỡ lịch sử này. Sự kiện đó phù hợp với lời tuyên bố của Tổng thống khi tuyên thệ nhậm chức lần thứ hai: “Tất cả những ai đang tuyệt vọng dưới thể chế độc tài có thể hiểu rằng Hoa Kỳ sẽ không làm ngơ trước sự đàn áp, hay tha thứ cho những kẻ áp bức các bạn. Khi các bạn đứng lên tranh đấu cho tự do, chúng tôi sẽ đứng chung cùng các bạn” và với lời tuyên bố gần đây của Tổng thống trong Hội nghị về Dân chủ toàn cầu tại Praha hôm 05-06-2007: “Hoa Kỳ kêu gọi những quốc gia đang bóp nghẹt đối kháng hãy chấm dứt đàn áp, hãy tin tưởng người dân, và tôn trọng quyền tự do mà công dân của họ xứng đáng được hưởng”.

Chúng tôi đặc biệt vui mừng là trong cuộc gặp gỡ ngày 29-05-2007, Tổng Thống đã đặc biệt quan tâm đến các phong trào, tổ chức và cơ quan dân chủ phi cộng sản tại Việt Nam, như Khôi 8406, Liên minh Dân chủ Nhân quyền, bán nguyệt san Tự do Ngôn luận của chúng tôi; rồi trong ngày 05-06-2007, Tổng thống lại minh nhiên nhắc tới “Linh mục Nguyễn Văn Lý của Việt Nam”, một trong những người sáng lập và điều hành Khôi

8406, cũng như công bố rõ rệt: “Việt Nam gần đây đã bắt giữ và cầm tù nhiều nhà hoạt động tôn giáo và chính trị ôn hòa”. Điều đó khiến chúng tôi rất cảm động và hết lòng tri ân!

Kính thưa Tổng thống,

Chúng tôi tin rằng trong bối cảnh của thời đại, đa tiên của văn minh và xu hướng chung của thế giới, đất nước chúng tôi phải có tự do dân chủ, dân tộc chúng tôi phải có nhân phẩm nhân quyền, quốc gia chúng tôi phải được phồn vinh thịnh vượng như bao nhiêu quốc gia tiên bộ của thế giới, trong đó đặc biệt là quý quốc Hoa Kỳ. Chính vì thế chúng tôi hoan nghênh sự hỗ trợ của Hoa Kỳ đối với việc Việt Nam gia nhập Tổ chức Thương mại Quốc tế và sự thúc đẩy của Hoa Kỳ đối với việc Việt Nam tôn trọng nhân quyền và dân chủ. Để cụ thể hóa thêm nữa sự thúc đẩy này, chúng tôi ước mong Tổng thống đặt ra những đòi hỏi sau đây với Chủ tịch Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam Nguyễn Minh Triết trong chuyến viếng thăm Hoa Kỳ sắp tới của ông ta:

1- Trả tự do ngay lập tức và vô điều kiện cho các tù nhân chính trị và tôn giáo sau đây: linh mục Nguyễn Văn Lý, luật sư Nguyễn Văn Đài, luật sư Lê Thị Công Nhân, bác sĩ Lê Nguyên Sang, ký giả Huỳnh Nguyên Đạo, luật sư Nguyễn Bắc Truyển, chuyên gia Nguyễn Phong, chuyên viên Nguyễn Bình Thành, luật sư Lê Quốc Quân, luật sư Bùi Kim Thành, văn sĩ Trần Khải Thanh Thủy, các thành viên Hiệp Hội Đoàn Kết Công Nông như Nguyễn Tấn Hoàn, Trần Thị Lệ Hằng, Đoàn Văn Diên, Đoàn Huy Chương, Trần Quốc Hiền, các thành viên Khôi 8406 như Phạm Bá Hải, Nguyễn Ngọc Quang, Trương Quốc Huy, Vũ Hoàng Hải, Hồ Thị Bích Khương, Trương Minh Đức, các tín đồ Phật giáo Hoà Hảo như Lê Văn Tính, Bùi Tấn Nhã, Nguyễn Văn Điền, Võ Văn Thanh Liêm, Võ Văn Bửu, Mai Thị Dung, Nguyễn Thanh Phong, Nguyễn Thị Hà, Tô Văn Mạnh, Nguyễn Thành Long, Nguyễn Văn

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày
1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

deus_caritas@yahoo.ca

Muốn đọc tờ báo trên
mạng, xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2 và thứ 3 trên đây,

Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh
cho dân chủ tại Việt Nam

Nhân chứng Mỹ du của chủ tịch nhà nước CSVN

TÂM THƯ KHỎI 8406

gởi toàn thể Đồng bào, đặc biệt Đồng bào tại Hoa Kỳ

13-06-2007

Thùy, Nguyễn Văn Thơ, Dương Thị Tròn, Lê Văn Sóc và rất nhiều người khác.

2- Thực hiện đầy đủ quyền tự do tín ngưỡng và tự do tôn giáo cho người dân, để cho các giáo hội và các tổ chức của mọi tôn giáo lớn nhỏ tại Việt Nam được thật sự tự do trong sinh hoạt và độc lập trong tổ chức, xóa bỏ những ràng buộc và ngăn cấm mà chính quyền thường gây ra cho các tôn giáo, chấm dứt việc giam cầm, quản chế và sách nhiễu các chức sắc và tín đồ, trả lại cho các giáo hội những cơ sở vật chất như nơi thờ phượng, trường học, viện cõ nhi... đã bị chính quyền cộng sản tước đoạt một cách phi pháp.

3- Thực hiện đầy đủ quyền tự do lập hội lập đảng, phải để cho các tổ chức, đảng phái dân chủ phi cộng sản được tự do hoạt động, chẳng hạn Khó 8406, Liên minh Dân chủ Nhân quyền Việt Nam, đảng Dân chủ thế kỷ XXI, đảng Thăng Tiến Việt Nam, đảng Dân chủ Nhân dân, đảng Vì Dân, đảng Việt Tân, đảng Nhân dân hành động, Công đoàn Độc lập Việt Nam, Hiệp hội Công Nông đoàn kết, Ủy ban Nhân quyền Việt Nam, Hội Dân oan, Hội nhân dân chống tham nhũng và nhiều tổ chức đảng phái khác.

4- Thực hiện đầy đủ quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, phải để cho các cơ quan ngôn luận dân chủ phi cộng sản được tự do phát hành và phổ biến, như bán nguyệt san Tự do Ngôn luận, tập san Tự do Dân chủ, tập san Tổ Quốc, tập san Hoa Mai... Phải để cho người dân tự do truy cập mạng lưới toàn cầu, tham gia các diễn đàn điện tử, trao đổi thông tin qua không gian ảo mà không bị ngăn chặn, sách nhiễu, đe dọa, bắt tù.

Chúng tôi tin rằng với truyền thống dân chủ lâu dài và với tiếng tăm “miền đất của tự do”, Tổng thống sẽ quan tâm đến những đề nghị của chúng tôi mà cũng là của toàn thể dân tộc chúng tôi.

Chúng tôi chân thành cảm ơn và trân trọng kính chào Tổng thống.

Nguyễn xin Thượng Đế ban phúc lành cho Tổng thống và cho đất nước Hoa Kỳ.

**Đại diện lâm thời Khó 8406:
Đỗ Nam Hải, kỹ sư, Sài Gòn
Trần Anh Kim, cựu sq, Thái Bình.
Phan Văn Lợi, linh mục, Huế**

**Đừng sợ những gì
Cộng sản làm !
Hãy làm những gì
Cộng sản sợ !**

Kính thưa toàn thể Đồng bào

1- Kể từ Tết Đinh Hợi, nhà cầm quyền CSVN đã mở một cuộc tấn công tổng lực vào phong trào dân chủ quốc nội, bất chấp những cam kết với Quốc tế trước khi Việt Nam được gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới, được rút tên khỏi danh sách Các nước cần đặc biệt quan tâm về tôn giáo, được cấp Quy chế Thương mại bình thường vĩnh viễn. Họ đã mở liên tục các phiên tòa vào các ngày: 30-03-2007 tại Huế, ngày 03-05-2007 tại Đồng Tháp, ngày 10-05-2007 tại Sài Gòn, ngày 11-05-2007 tại Hà Nội, ngày 15-05-2007 tại Sài Gòn, với những thể thức tiến hành phi pháp man rợ, với những tội danh vô lý bịa đặt, với những bản án bất công nặng nề. Cộng sản muốn dùng luật rừng để khóa họng công lý, muốn dùng một cơ chế phi dân chủ để bịt miệng các nhà ái quốc dân chủ. Tiếp đến, cuộc bầu cử ngày 20-5 với những trò gian trá và cường bức không cần che đậy, nhằm tạo ra một Quốc hội chỉ thuần là người của đảng, bày tôi của đảng, đã cho thấy Cộng sản coi thường nhân dân, thách thức quốc tế, bất chấp công luận một cách ngang ngược, kiêu căng và mù quáng.

2- Thế nhưng, ác giả ác báo! Hình ảnh linh mục Nguyễn Văn Lý bị bịt miệng trước phiên tòa ngày 30-3 đã được truyền đi khắp thế giới, in ra hàng triệu triệu bản, đặc biệt dựng thành panô vĩ đại tại nhiều thành phố như San Jose và Dallas (Hoa Kỳ) mới đây, đã gây phẫn nộ cho lương tri loài người và là một cái tát như trời giáng vào mặt Cộng sản. Hình ảnh đó trở thành biểu tượng cho “Việt Nam hôm nay” và sẽ là chứng tích muôn đời

về cái chế độ dối gian và tàn ác không biết tự giới hạn này.

Tiếp đến, ngày 29-05, lại một cái tát thứ hai do chính Tổng thống Hoa Kỳ George W. Bush tặng cho Cộng sản khi ông tiếp 4/6 vị đại diện các tổ chức và đảng phái đấu tranh dân chủ tiêu biểu của người Việt tại Hoa Kỳ và quốc nội, mà trong đó có một nhân vật và một chính đảng từng bị Cộng sản vu cáo là khủng bố. Rồi Tổng thống Mỹ còn bồi thêm hai phát nữa, một vào ngày 05-06 tại Hội nghị về Dân chủ toàn cầu tổ chức ở Praha, Tiệp Khắc, khi ông minh nhiên mong gặp linh mục Nguyễn Văn Lý tại chỗ và rõ ràng kết án CSVN “gần đây đã bắt giữ và cầm tù nhiều nhà hoạt động tôn giáo và chính trị ôn hòa”; hai là vào ngày 12-06, tại buổi lễ khánh thành Đài kỷ niệm các Nạn nhân CS ở thủ đô Washington, khi ông tố cáo chủ nghĩa và chế độ CS toàn thế giới (trong đó có CSVN) đã giết hại trên 100 triệu người. Đó là chưa kể nhiều cái tát khác xuất phát từ nhiều chính phủ, quốc hội, tổ chức, cộng đồng, cơ quan nhân quyền, văn nhân nghệ sĩ trên toàn thế giới kể từ ngày 30-3 đến nay.

3- Trong vài ngày tới, dưới quyền Chủ tịch nhà nước Nguyễn Minh Triết, CSVN sẽ đưa qua Hoa Kỳ hai phái đoàn, một là đại diện “Hội nạn nhân chất độc da cam”, hai là nhóm hùng hậu gồm viên chức, doanh nhân Cộng sản lên tới trên 200 người.

Vụ kiện “chất độc Da cam”, như cách CS nói, thật ra chỉ là một chiêu bài CS sử dụng trước hết nhằm chuyển sự đối kháng trong nước giữa đảng và nhân dân ra bên ngoài thành sự đối kháng giữa hai chính phủ, tiếp đến là nhằm khóa lấp vô

số hành động bạo tàn mà đảng CS đã thực hiện suốt hơn nửa thế kỷ qua, gây vô vàn dị tật trên thân thể nước Việt và vô vàn vết thương trong tâm hồn thể xác dân Việt. Ngoài ra, ai nấy đều biết: từ hơn hai thập niên qua, với đường lối phát triển công nghiệp thiếu kiểm soát, trình độ yếu kém về chuyên môn, thái độ vô trách nhiệm trong việc bảo vệ môi trường (như tàn phá rừng hàng loạt, dùng tràn lan hóa chất trong thực phẩm, sử dụng bừa bãi thuốc bảo vệ thực vật, không xử lý đủ các chất thải công nghiệp...), cộng thêm sự buông lỏng về luật pháp và lòng ham hố lợi nhuận vô đáy, nhà cầm quyền CS đã làm cho môi trường Việt Nam, từ không khí, đất đai, sông ngòi đến thực phẩm... đều bị nhiễm độc một cách trầm trọng, gây bao bệnh tật, dị tật và cái chết oan ức cho nhiều người dân, kéo dài thêm danh sách nạn nhân của họ từ ngày họ tiếm quyền cai trị đất nước.

Tiếp đến, việc giao dịch thương mại với thế giới để phát triển nền kinh tế quốc gia là điều cần thiết. Nhưng trong hoàn cảnh Việt Nam xã hội chủ nghĩa hiện tại, đảng và nhà cầm quyền CS chỉ chú yếu phục vụ quyền lợi của các tập đoàn kinh tế nước ngoài và của giai cấp lãnh đạo cộng sản. Những cơ ngơi lớn lao, những tài sản khổng lồ, những hợp đồng béo bở đều là của giai cấp này. Ngoài viện một phần đem sử dụng cho các công trình công cộng, một phần đem chia chác nhau trong đảng viên, bắt nhân dân chúng ta và con cháu chúng ta nai lưng trả nợ từ đời này sang đời khác. Giai cấp mới ấy, tầng lớp tư bản đỏ ấy đang tạo nên một ốc đảo xa hoa giàu có giữa một đại dương bao la cùng khổ là đa số nhân dân Việt Nam. Ngoài ra, hội nhập đúng nghĩa phải là hội nhập toàn diện, về khía cạnh kinh tế lẫn chính trị, văn hóa... Thế nhưng, càng mở rộng cửa cho kinh tế bao nhiêu, CSVN càng khép chặt cửa đối với chính trị bấy nhiêu. Người dân có phần dễ thở hơn trước đây chút ít trong việc kiếm sống, nhưng ngày càng ngột ngạt về mặt chính trị, nhân quyền. Điều này chẳng có gì lạ vì bản chất của thể chế độc tài

Cộng sản là muốn nắm trong tay mọi tài nguyên để dễ bề đoạt lấy và củng cố mọi quyền lực.

4- Thành thử Khối 8406 chúng tôi rất hân hoan khi biết toàn thể đồng bào hải ngoại khắp thế giới, đặc biệt tại Hoa Kỳ, đang chuẩn bị “dàn chào” các phái đoàn của Cộng sản Việt Nam, một sự chuẩn bị chưa từng thấy từ trước đến giờ. Việc kết hợp hơn 30 tổ chức, đảng phái và cộng đồng để thành lập “Ủy Ban Phối hợp Hành động Phản đối Cộng sản” bằng những cuộc vận động, biểu tình, tuyệt thực, cầu nguyện, đăng báo, trình diễn... là một thành công của Đồng bào hải ngoại, hứa hẹn sẽ đem lại vô vàn kết quả. Nhân dân trong nước nói chung và các nhà dân chủ quốc nội nói riêng hết lòng tán thưởng, ủng hộ và hiệp thông với các hoạt động ấy. Đây chính là cái tát tập thể của người Việt yêu nước chúng ta vào mặt cái tập đoàn cũng da vàng máu đỏ nhưng chỉ vì cuồng vọng thống trị mà quên đi tình tự dân tộc, quyền lợi đất nước, tiền đồ tổ quốc. Cái tập đoàn này đã xua đuổi Đồng bào ra đi từ mấy thập niên vì chủ trương trả thù tàn nhẫn, chính sách cai trị hà khắc, đường lối điều hành đất nước mê mẩn và vô nhân đạo, nay thì ác giả ác báo, những kẻ cầm quyền ấy - vốn không bao giờ xứng đáng là đại diện của quốc gia- lại bị chính đồng bào mình xua đuổi. Một chuyện mà các kiểu bào nước khác không bao giờ làm đối với chính phủ của quê hương họ! Điều ấy có làm cho tập đoàn lãnh đạo CSVN cảm thấy ô nhục để cải quá tự tân chăng? để từ bỏ não trạng thâm căn cố đế là lừa gạt bên ngoài, đàn áp bên trong mà chân thành đối thoại với các nhà dân chủ trong việc xây dựng đất nước chăng?

Kính thưa toàn thể Đồng bào

Qua tâm thư này, Khối 8406 chúng tôi xin kêu mời đồng bào tại Hoa Kỳ, nhất là các bạn trẻ, tham gia đông đảo các cuộc biểu tình, các sinh hoạt phản kháng nhân chuyến Mỹ du của phái đoàn CS. Trước hết để cho chính phủ và nhân dân Hoa Kỳ thấy rằng chúng ta không chấp nhận chế độ độc tài cộng sản trên đất nước Việt Nam, vì chế độ này

mang bản chất đối trá bạo tàn, phi nhân phi nghĩa, chuyên gây muôn vàn tội ác và thống khổ cho dân tộc. Thứ đến để cho chính phủ và nhân dân Hoa Kỳ biết rằng họ lập quan hệ ngoại giao với 80 triệu người dân Việt Nam chứ không phải với đảng CS; do đó các hiệp ước được ký kết phải nhằm đem phúc lợi cho dân chúng hai quốc gia, chứ không được là phương tiện giúp đảng CS tiếp tục đàn áp nhân dân trong nước như hiện giờ. Cuối cùng, để cho chính Phủ và nhân dân Hoa Kỳ hiểu rằng việc giao hảo giữa Hoa Kỳ và Việt Nam là nhằm san sẻ những giá trị nhân bản của hai dân tộc, đặc biệt giúp nhân dân Việt Nam giành lại được các quyền căn bản của con người đang bị cộng sản cưỡng đoạt.

Chúng tôi cũng xin kêu mời đồng bào ở mọi châu lục khác hãy đồng loạt biểu tình trong cùng thời gian để bày tỏ ý chí và nguyện vọng chung của toàn thể dân tộc. Kính đề nghị tất cả mặc áo trắng in hình linh mục Nguyễn Văn Lý bị bịt miệng và tay cầm ảnh các nhà đấu tranh đang bị cầm tù. Chúng tôi hy vọng rằng đây là một kinh nghiệm quý báu cho cuộc xuống đường vĩ đại của dân tộc Việt Nam trên chính quê hương đất nước trong một ngày không xa!

Gởi đi từ Việt Nam, 13-06-2007.

Đại diện lâm thời Khối 8406:

Đỗ Nam Hải, kỹ sư, Sài Gòn
Trần Anh Kim, cựu sq, Thái Bình.
Phan Văn Lợi, linh mục, Huế

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Nhà cầm quyền Cộng sản đe dọa, sách nhiễu và cấm tổ chức Đại lễ Phật Đản

Paris ngày 30-05-2007

Nhà cầm quyền CS đe dọa, sách nhiễu và cấm tổ chức Đại lễ Phật Đản tại Thừa thiên - Huế, Bình Định, Phú Yên, Bà Rịa - Vũng Tàu, Tiền Giang, Lâm Đồng... - Hòa thượng Thích Thiện Hạnh viết thư phản đối UBND dân Huế và bác bỏ lệnh cấm phi pháp

PARIS, 30-5-2007. Chỉ còn một ngày nữa, Rằm tháng Tư âm lịch tức 31-5, là Phật tử trên toàn thế giới và tại Việt Nam cử hành Khánh Đản chào đón Đức Phật Thích Ca ra đời cách đây 2631 năm. Nhưng điều đau buồn là Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, Giáo hội truyền thống và lịch sử, không được phép cử hành Đại lễ Phật Đản tại VN. Hai vị lãnh đạo tối cao của Giáo hội, Đức Đệ tử Tăng thống Thích Huyền Quang và Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ tiếp tục bị quản chế tại Tu viện Nguyễn Thiều, tỉnh Bình Định, và Thanh Minh Thiền viện, Saigon.

Công an tại các tỉnh Thừa Thiên-Huế, Bình Định, Phú Yên, Bà Rịa-Vũng Tàu, Tiền Giang, Lâm Đồng.. đã đến các chùa trực thuộc Giáo hội Phật giáo VN Thống nhất (GHPGVNTN), sách nhiễu, hăm dọa và cấm không được lưu hành, tuyên đọc Thông điệp Phật Đản của Đức Tăng thống Thích Huyền Quang, và không được tổ chức Đại lễ Phật Đản.

Hòa thượng (HT) Thích Tâm Liên, Chánh Đại diện Giáo hội tỉnh Bình Định không ngừng bị công an tỉnh đến đe dọa, sách nhiễu, khiến Hòa thượng vô cùng bức xúc trong những ngày HT phải chăm sóc cho thân mẫu lâm trọng bệnh vào tuổi 100. Vì vậy, khi công an đến ép Hòa thượng đi bầu đại biểu Quốc hội, HT đã xé thẻ cử tri và nói rằng: "Vi sao tôi phải đi bầu để hợp thức hóa những kẻ hại dân và đàn áp tôn giáo?".

Thượng tọa Thích Thiện Khánh, Chánh Đại diện tỉnh Phú Khánh, bị Ban Trị sự Giáo hội Phật giáo Nhà nước hăm dọa sẽ cho công an đến trực xuất ra khỏi chùa nếu còn theo GHPGVNTN.

Hòa thượng Thích Trường Thế, Chánh Đại diện Giáo hội tỉnh Bà Rịa-Vũng Tàu, bị công an thường trực đe dọa đến nỗi khi đi thăm viếng quần chúng và làm Phật sự, Hòa thượng phải đợi lúc tối trời mới ra đi. Nhưng công an lại tìm cách ngăn cấm Phật tử trong vùng không được giao tiếp với Hòa thượng hay đến chùa Bửu Lâm hành lễ, nói rằng GHPGVNTN "bất hợp pháp", ai tiếp xúc sẽ dùng "pháp luật" xử lý.

Tại Tiền Giang, công an và Ban Trị sự Giáo hội PG Nhà nước xúi giục Phật tử làm giấy tố giác Thượng tọa Thích Minh Nguyệt, Chánh Đại diện Giáo hội, rủ rê quần chúng theo GHPGVNTN "chống phá Nhà nước". Nhưng chẳng ai chấp hành.

Tại Lâm Đồng, Thượng tọa Thích Như Tấn (Pháp hiệu Minh Tấn), Chánh Đại diện, cùng chư Tăng, Phật tử theo GHPGVNTN đều bị công an và Ban Trị sự Giáo hội Phật giáo Nhà nước sách nhiễu, đòi trực xuất khỏi chùa hoặc sa thải công ăn việc làm.

Tại Thừa Thiên-Huế, nhiều tuần lễ trước ngày Phật Đản, công an đến các chùa, các nhà Phật tử và Huynh trưởng Gia Đình Phật tử hăm dọa cấm không được tham dự Đại lễ Phật Đản theo lời kêu gọi của Hòa thượng Thích Thiện Hạnh, Chánh Thư ký Viện Tăng thống kiêm Chánh Đại diện GHPGVNTN Thừa Thiên-Huế. Trong nhiều tuần lễ, cán bộ thuộc Ủy ban Nhân dân thành phố Huế và công an tập nập đến hăm dọa, trấn áp Hòa thượng Thích Diệu Tấn, trú trì Tổ đình Quốc Ân, để Hòa thượng không cho Ban Đại diện GHPGVNTN Thừa Thiên-Huế thiết trí tổ chức Đại lễ Phật Đản như dự trù tại Tổ đình.

Ngày 23-5-2007, ông Lê Quang Vinh, Chánh văn phòng Ủy ban Nhân dân thành phố Huế gửi văn thư mang số 1092/UBND-TG ra lệnh cấm không được cử hành lễ Phật Đản, vì lý do "Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên-Huế là tổ chức bất hợp pháp".

Ban tổ chức Đại lễ Phật Đản, gồm 61 chư Tăng Ni, Phật tử, Huynh trưởng Gia Đình Phật tử và do Hòa

thượng Thích Thiện Hạnh làm Trưởng ban, đã triệu tập ngay buổi họp để lấy thái độ đối phó. Kết quả là toàn Ban Tổ chức quyết định không tuân hành lệnh cấm, vì các lý do: 1. Văn thư của ông Lê Quang Vinh thuộc cơ quan hành pháp, không có quyền tư pháp để phán quyết GHPGVNTN "bất hợp pháp". Nếu cho rằng GHPGVNTN là "bất hợp pháp" thì phải đưa ra xét xử công minh trước một tòa án; 2. Các Nghị định, Pháp lệnh về tôn giáo của Nhà nước chỉ có giá trị đối với các tổ chức tôn giáo do Nhà nước thiết lập, nhưng vô giá trị đối với các tôn giáo không được thừa nhận như GHPGVNTN.

Do vậy, trong văn thư hồi đáp gửi đi ngày 26-5-2007, Hòa thượng Thích Thiện Hạnh đưa ra 6 yêu cầu. Xin xem nguyên văn bức thư Hòa thượng gửi nhà cầm quyền Huế dưới đây:

**GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
THỐNG NHẤT
BAN ĐẠI DIỆN GIÁO HỘI PHẬT
GIÁO THỪA THIÊN - HUẾ
Chùa Phước Thành, số 360 Phan
Chu Trinh - Huế, ĐT : (054) 821122
Phật Lịch: 2551**

Huế, ngày 26/5/2007

Kính gửi:

Ông Lê Quang Vinh

Chánh văn phòng UBND Tp Huế.

Thưa ông Chánh văn phòng,

Tôi đã nhận văn thư số 1092/UBND-TG của ông đề ngày 23-05-2007, về việc ông ra lệnh cho tôi đình chỉ ngày Lễ Phật Đản tổ chức tại Tổ Đình Quốc Ân, nếu cố tình vi phạm, tôi phải chịu hoàn toàn trách nhiệm trước pháp luật.

Tôi thấy cần phúc đáp đến ông mấy ý kiến sau:

1. Nếu ông chánh văn phòng thấy GHPGVNTN nói chung, Ban Đại Diện GHPGVNTN Thừa Thiên - Huế nói riêng, là "bất hợp pháp", là vi phạm luật pháp nước CHXHCN VN, thì tại sao ông không truy tố GHPGVNTN chúng tôi ra tòa xét xử công khai minh bạch. Chúng tôi sẵn sàng hầu tòa và nhận lãnh các phán quyết của tòa tuyên án. Nếu xét có tội, thì chúng tôi không hề phản đối, và chẳng thêm nói năng gì, để các vị khỏi phải bịt miệng nạn hầu mà làm nhục quốc thể. Cứ nói lời nhai như ông Ngô Hoà, Phó chủ tịch UBND tỉnh Thừa Thiên - Huế; đến ông Thượng tá Hồ Văn Bạ, Trưởng phòng cảnh sát quản lý hành chính về trật tự xã hội, và nay (ngày 23-5-2007) lại đến lượt ông Lê Quang Vinh, Chánh văn phòng UBND Thành phố Huế. Các ông lập đi lập lại cùng một vấn đề, cùng một luận điệu,

lãng nhãng vu vơ, nghe nhảm tai, đọc mỗi mắt, mắt thì giờ, không kết quả, hao tổn của cải nhân dân, xói mòn tình đoàn kết.

Hơn nữa tôi thấy các ông Ngô Hoà, Hồ Văn Bạ và Lê Quang Vinh đều là cán bộ hành pháp mà sao lại cũng nhảy lên ghế quan toà (Tư pháp) phán quyết chúng tôi "vi phạm pháp luật", "bất hợp pháp"; tôi thấy các ông mới chính là thủ phạm bất hợp pháp. Vừa làm hành pháp vừa làm tư pháp, tôi thấy không phải là cách hành xử của một nước văn minh pháp trị. Cũng như vừa là cầu thủ đá bóng vừa là trọng tài thổi còi, không ai chấp nhận cuộc chơi thiếu thông minh đó cả.

Nhân đây tôi xin gửi kèm theo đến ông Chánh văn phòng một văn thư mà tôi đã hồi đáp cho Thượng tá Hồ Văn Bạ, hôm 11-03-2007 cũng về những ý kiến mà nay ông chánh văn phòng lại nêu lên cho tôi, để ông đọc và suy ngẫm. Hy vọng ông Chánh văn phòng có thêm dữ kiện lịch sử để phán đoán, tránh hành xử không hợp với tư cách của một nhà nước đang ngưỡng vọng tiến lên một nhà nước pháp quyền và gây tai họa cho tình đoàn kết dân tộc.

2. Pháp lệnh tín ngưỡng tôn giáo và NĐ 22/CP của nhà nước VN, chỉ có giá trị với các tôn giáo do nhà nước dựng lên và thừa nhận, không hề liên quan đến các tôn giáo khác mà nhà nước không thừa nhận, trong đó có GHPGVNTN. Ông là Chánh văn phòng thành phố, hẳn ông thừa hiểu điều này.

3. Phật giáo là một tôn giáo lớn, có số tín đồ đông đảo trong thế giới và có mặt khắp toàn cầu. Ở VN, Phật giáo có mặt từ thời bình minh của kỷ nguyên Tây lịch, đến nay đã hơn hai ngàn năm lịch sử truyền thừa và hành hoá; có số tín đồ chiếm 80% dân số VN. Phật giáo đã ảnh hưởng sâu rộng trong đời sống sinh hoạt của nhân dân VN, ăn sâu, nhuần thấm vào tim gan, da thịt, máu xương dân tộc và đã sớm trở thành tôn giáo của dân tộc, gắn liền với sự thịnh suy vinh nhục của dân tộc.

Phật Đản, ông Chánh văn phòng là người VN hẳn ông biết, đó là ngày kỷ niệm Đản Sanh của Đức Phật Thích Ca, vị giáo chủ của một tôn giáo lớn trong hoàn cầu. Cho nên Phật Đản và tổ chức Kỷ niệm Phật Đản, là một sinh hoạt mang tính truyền thống thiêng liêng và phổ quát, trải dài trên hơn 20 thế kỷ nay. Liên Hợp Quốc cũng đã công bố Phật Đản là ngày nghỉ lễ và đã tổ chức kỷ niệm Phật Đản chung toàn cầu tại Thái Lan năm ngoái, 2006 và năm nay, 2007.

Tại VN, GHPGVNTN từ 1981 bị nhà nước CHXHCNVN tước chủ quyền sinh hoạt Phật sự, chiếm đoạt tài sản cơ sở vật chất; các vị lãnh đạo Giáo hội bị bắt giam, tù tội, giết chết, hoặc phải lưu vong trị nạn.

Tuy nhiên, tại Huế, mặc dầu bị đàn áp khốc liệt, bị cấm hoạt động, nhưng Ban Đại Diện GHPGVNTN Thừa Thiên - Huế cũng đã tổ chức hai mùa Phật Đản tại Tổ đình Quốc Ân, cũng chỉ chừng đó người trách nhiệm tổ chức, và cũng chỉ bấy nhiêu văn thư gửi đến các chùa.

Tại sao hai năm trước, không thấy các ông phán "bất hợp pháp", "vi phạm pháp luật nước CHXHCNVN" mà năm nay ông Chánh văn phòng UBND Thành phố Huế, lại lớn tiếng ra lệnh đình chỉ tổ chức Lễ Phật Đản tại Tổ đình Quốc Ân? Hỏi tức tự trả lời! VN đã đánh lừa được lãnh tụ nguyên thủ các quốc gia đến VN tham dự hội nghị APEC 14. Nên VN đã được gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới; VN đã được Tổng thống Hoa Kỳ trao tặng hai món quà có giá: 1/ VN được quan hệ bình thường vĩnh viễn với Hoa Kỳ; 2/ VN được rút tên ra khỏi danh sách Các nước Đặc biệt quan tâm về Tự do tôn giáo. Nên nay, VN rảnh tay bịt miệng các chiến sĩ đòi tự do dân chủ và nhân quyền cho VN, không dung tha lãnh tụ tinh thần các tôn giáo. Không bịt miệng, nhưng chặt cụt tay chân. Đây là một tội ác lịch sử đối với dân tộc VN. Có phải không thưa ông Chánh văn phòng?

Thưa ông L.Q. Vinh, tôi thấy ông đã đi hơi quá xa đối với quyền hạn và chức năng của mình; ông đã cố tình lãng nhãng niềm tin Phật của chúng tôi đối với ngày Phật Đản; chẳng khác nào ông ra lệnh cho chúng tôi dẹp bỏ bàn thờ Phật, ngay trong ngày lễ kỷ niệm Đản Sanh của Ngài!

Thưa ông, ai cũng có tự ái, tự ái gia đình dòng họ, tự ái quốc gia dân tộc, tự ái niềm tin tôn giáo. Trường hợp gia đình ông, đang trong ngày giỗ kỵ cha mẹ, ông bà tổ tiên ông, có một ai đó không có liên hệ bà con nội ngoại gia tộc dòng họ gì với ông cả, dù người đó đang làm chức to quyền lắm, ra lệnh cho ông hãy dẹp bỏ bàn thờ giỗ tổ tiên, cúng kỵ vì "bất hợp pháp", lòng tự ái gia đình tổ tiên huyết thống của ông có bị xúc phạm không? Ông có phẫn nộ không?

Thưa ông, tự ái niềm tin tôn giáo của tôi đang bị ông xúc phạm, chà đạp, nhục mạ ngay trong ngày lễ kỷ niệm Phật Đản Sanh lần thứ 2551 tại Tổ đình Quốc Ân. Tôi, tăng tín đồ Phật giáo Thừa Thiên - Huế, khi nghe tin ông Lê Quang Vinh ra lệnh dẹp bỏ tổ chức Phật Đản tại Tổ đình Quốc Ân vì

"bất hợp pháp", đang hết sức bức xúc và phẫn nộ.

Từ suy nghĩ đó, tôi yêu cầu ông Chánh văn phòng:

1. Thu hồi ngay lập tức văn thư số 1092 /UBND-TG ngày 23-05-2007 để xoa dịu bức xúc, phẫn nộ của tăng tín đồ đang ngấm ngấm bực phát.

2. Chấm dứt hành động mờ ám lợi dụng văn thư gửi tôi trên đây, đem phổ biến trong các buổi họp dân, nhằm đe dọa, khủng bố tín đồ nhân dân, không được tham dự lễ Phật Đản tại Tổ đình Quốc Ân.

3. Chấm dứt hành động thô bạo, đối với Hoà Thượng Thích Diệu Tánh, Trụ trì Tổ đình Quốc Ân, người đã cho mượn chùa thiết trí Lễ Đản Phật Đản. Hoà Thượng tuổi già sức yếu lại nhiều bệnh; rối loạn tiền đình, tiểu đường, cao huyết áp... mà ông Chánh văn phòng cứ cho Công an đến chùa Quốc Ân hăm dọa, trấn áp, sách nhiễu Hoà Thượng cả ngày lẫn đêm, gây nhiều căng thẳng; lỡ ra Hoà Thượng có mệnh hệ gì thì ông và lãnh đạo chính quyền Thừa Thiên - Huế phải chịu trách nhiệm.

4. Chấm dứt hành động hăm dọa, trấn áp, khủng bố sách nhiễu các Hoà Thượng, Thượng Toạ, thành viên Ban tổ chức Phật Đản và các Huynh trưởng GĐPT đến Tổ đình Quốc Ân tham gia các Phật sự trang hoàng cờ đèn lễ đài cho ngày Lễ Phật Đản.

5. Chấm dứt các hành động thô bạo, chỉ thị Công an Giao thông ngăn xe chặn đường không cho tăng tín đồ các vùng phụ cận về tham dự Phật Đản tại Tổ đình Quốc Ân, như các ông đã họp bàn phương án.

6. Chúng tôi không thể đình chỉ các Phật sự liên quan đến Lễ Phật Đản 2551 tại Tổ đình Quốc Ân, vì như thế chúng tôi sẽ trở thành kẻ vô đạo, lật đổ bàn thờ Phật, quả báo tâm linh nhiều đời con cháu phải trả. Ông cứ tự nhiên đến đó mà gỡ bỏ lễ đài, chúng tôi nguyện sẽ ngồi yên không chống đối, tĩnh lặng quán chiếu thể thái nhân tình, thể hiện trọn lời di huấn của Đức Phật: "Này các con! Các con hãy lên đường vì hạnh phúc của nhân loại và chư thiên", trong ngày kỷ niệm Phật Đản của Ngài; và sẵn sàng chấp nhận bất cứ biện pháp xử lý nào của ông Chánh văn phòng và lãnh đạo chính quyền tỉnh Thừa Thiên - Huế, không hề ân hận.

Bấy nhiêu ý kiến hồi đáp ông Lê Quang Vinh, Chánh văn phòng UBND Thành Phố Huế.

Trân trọng chào ông.

Chánh Đại Diện

TBan tổ chức Phật Đản 2551

Tỳ Kheo Thích Thiện Hạnh

☸☸☸☸☸☸☸☸☸☸

CÔNG AN CS

tiếp tục sách nhiễu Mục sư giết chết Tín đồ Tin lành***

Mục sư Nguyễn Công Chính bị công an hăm dọa bắt tù nếu trả lời phỏng vấn báo đài ngoại quốc

Tin Kontum. Mục Sư Nguyễn Công Chính của Giáo Hội Mennonite VN cho biết không chỉ bị nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam gây khó khăn, công an còn hăm dọa sẽ bắt tù nếu ông tiếp tục trả lời phỏng vấn các đài phát thanh của người Việt hải ngoại và các đài ngoại quốc. Mục Sư Chính cho biết trong suốt 2 tuần từ ngày 14 đến ngày 23 tháng 5, liên tục Công an mời ông lên làm việc và bắt ông phải cam kết không được trả lời phỏng vấn, đặc biệt là với đài Á Châu Tự Do. Họ bảo với ông là nếu còn trả lời phỏng vấn của Đài thì họ sẽ bắt.

Ông trả lời rằng ông được quyền trả lời phỏng vấn của Đài, vì luật không có cấm. Thứ nhất, công dân Việt Nam có quyền được làm những điều luật không cấm, thứ hai ông được quyền trả lời phỏng vấn vì đó là những sự kiện, những chuyện ông bị áp bức, ông phải nói lên tiếng nói lương tâm, và ông được quyền phát biểu chính kiến của mình, còn nếu Công an cấm thì ông yêu cầu có văn bản và ký tên, ghi rõ chức danh và có con dấu đảng hoàng. Khi có văn bản cấm đó thì ông sẽ thực hiện, còn chưa có thì ông vẫn tiếp tục, vì quyền phát biểu của ông được hiến pháp Việt Nam và công ước quốc tế công nhận. Cho nên vấn đề ông làm là điều hoàn toàn phù hợp với hiến pháp và với công ước quốc tế, chứ không đi ngược lại lợi ích của dân tộc và luật pháp. Ông nói dù họ đe dọa bắt tù hay sẽ làm một điều gì đó thì ông vẫn tiếp tục lên tiếng, vì trong suốt 20 năm qua, ông là người mất

quyền công dân, không có hộ khẩu, không có giấy chứng minh. Ông là một người Việt Nam mà không được thừa nhận là người Việt Nam.

Mục sư Nguyễn Công Chính cho biết từ ngày mùng 3-8-2006 đến giờ, ông không thể đến với các Hội Thánh địa phương được. Các Hội Thánh địa phương nằm ở vùng sâu vùng xa, đến đó rất nguy hiểm cho ông. Ông đã từng bị An ninh bao vây trong rừng cao su đến hai ba giờ sáng mới thoát ra được. Cho nên ông chỉ liên hệ qua điện thoại để cầu nguyện, để giảng. Dù kinh tế của gia đình ông rất eo hẹp, nhưng phải cố gắng để chia sẻ lời Chúa, để khích lệ anh em trung tín cầu nguyện, làm tròn trách nhiệm của người dân đối với quốc gia.

Ông không thể trực tiếp đi đến tận nơi để làm việc cho Hội Thánh vì chính quyền không công nhận ông là Mục Sư, dù có giấy của Mennonite thế giới công nhận, có văn bằng đảng hoàng, nhưng họ tịch thu hết. Cả thẻ mục sư của ông họ cũng thu không chịu trả, giấy khai sanh họ cũng thu, điện thoại họ cũng thu, máy ảnh họ cũng thu, xe Honda của ông họ cũng thu. Tất cả mọi thứ tài sản họ tịch thu hết, hơn một năm rồi cũng không trả và chẳng có quyết định nào tịch thu chính thức. Ngay cả Kinh Thánh họ cũng thu mà không trả lại; kể cả cái nhà của ông đang ở trị giá chỉ có 100 triệu thôi, họ vẫn bắt ông để điều tra xem tiền đâu mua nhà, được tổ chức nào ủng hộ. Ông nói với họ rằng cái nhà ông trị giá có 100 triệu thôi mà các ông lại điều tra, sao các ông không đi điều tra các cán bộ tài sản có bạc tỷ. Bị cô lập nên đời sống của gia đình ông rất khó khăn. Ông xin mọi người,

đặc biệt xin Cộng Đồng Cơ Đốc Nhân trên toàn thế giới, cầu nguyện nhiều và giúp đỡ cho gia đình ông.

Mục sư Chính cho biết hiện bây giờ, cả gia đình, con cái ông đều đang sống ở thành phố Pleiku nhưng không được giấy cư trú. CA khu vực không cấp sổ tạm trú, ông đến đăng ký thì chẳng trả lời cho hay không cho. Công an thành phố và công an tỉnh đều nói không muốn ông ở thành phố Pleiku. Ông coi đó là một điều sỉ nhục, một điều rất đáng buồn; và trước những quyền lợi bị mất mát như vậy, ông tiếp tục phải đấu tranh.

Mục sư cho biết ông có liên lạc với Giáo hội Mennonite Hoa Kỳ cũng như Mennonite Bắc Mỹ nhưng họ chỉ làm trong khả năng thôi, chứ không thể vượt quá được. Suốt từ năm 2003 đến giờ, Giáo Hội Mennonite ở Việt Nam liên tục bị trấn áp, bị bắt bớ, bị canh gác, và nhiều anh em mục sư, truyền đạo bị bắt bớ tù, như trường hợp của Mục Sư Garan Chê bị đưa đi trại giáo dục ở Dak Nong 2 năm. Trước đó, vào năm 2004, có nhiều người bị bắt, Công an tố cáo rằng họ hoạt động FULRO. Nhưng khi yêu cầu trưng bằng cứ thì họ không có một chứng cứ nào xác định việc này, mà họ chỉ nói chung là ông sinh hoạt tôn giáo mất an ninh, mất trật tự và họ bắt đi trại cải tạo. Ông nhấn mạnh rằng đây là một sự vi phạm luật pháp cách nghiêm trọng, bởi lẽ họ chỉ là những người dân nên bị áp bức, tiếng nói của họ thì nhỏ bé; dù không vi phạm luật nhưng chính quyền cứ vu khống là vi phạm, còn công an ngang nhiên vi phạm luật pháp thì không sao cả. [SBTN]

Nhân Quyền Quốc Tế tố CSVN đánh chết 2 Tín đồ Tin Lành, dàn cảnh dựng xe giết vợ của 2 nhà Đấu tranh Tin Lành

Bản tin BosNewsLife đưa tin nói rằng lực lượng an ninh VN đã tra tấn và giết ít nhất hai người Tin Lành Degar Montagnards tại vùng cao nguyên VN trong những tháng gần đây, rằng Công An CSVN đã sát hại những người tù có liên quan tới tôn giáo.

Tổ chức đấu tranh đặt trụ sở tại Hoa Kỳ, Montagnard Foundation Incorporated (MFI), có hoạt động trong vùng, nói với BosNewsLife rằng một người tù Tin Lành Degar Montagnards 43 tuổi tên Rahlan Lua, cư dân làng Bon Toat thuộc tỉnh Gia Lai, vừa qua đời hồi tháng rồi, ngày 10-4. MFI nói rằng ông ta chết vì hậu quả của sự tra tấn và bị bạo hành ở trong tù. Một tin đồ kỳ cựu khác của Tin Lành Degar Montagnards, Y Kuo Nie, 53 tuổi, cư dân làng Buon Cu Mil thuộc tỉnh Đắc Lắc, cũng đã chết hồi tháng qua, ngày 18-3, sau khi được thả, vì bị tra tấn.

Lua đã bị giam giữ ở nhiều trại tù sau khi bị bắt từ tháng 12-2001, bị buộc tội, theo sự mô tả của MFI, là “có liên quan tới cuộc vận động hòa bình và kêu gọi tự do tôn giáo cũng như quyền tự do cư trú” hồi đầu năm nay. MFI nói rằng Lua được thả từ 7-2005, rồi lại bị bắt, tra tấn lần nữa và đẩy vô trại giam ở Tuy Hòa. Ông đã được chôn cất ngày 12-4-2007. Y Kuo Nie cũng trải qua tình cảnh tương tự: bị bắt, tra tấn, đưa vào trại giam ở tỉnh Hà Nam vì vận động hòa bình, đòi tự do tôn giáo và quyền tự do cư trú năm 2001, theo cuộc điều tra của MFI. Vợ của ông quá nghèo, không có tiền tới trại giam khi công an CSVN đòi bà tới để nhận xác ông. Cuối cùng thì họ đã đưa xác ông trở lại làng để chôn vào ngày 17-3-2007. MFI đã lên tiếng tố cáo rằng hai cái chết nói trên có liên quan tới những người tù Tin Lành đã bị giết.

Một trong những sự kiện mới xảy ra trong Tháng Ba là vụ hai phụ nữ có liên quan tới Tin Lành Degar Montagnards và tù chính trị dẫn tới việc họ đã bị giết trong vụ đàn cảnh tai nạn xe hơi khi từ trại tù Hà Nam trở về nhà. Người đàn bà bị giết là H'Powel Eban, 35 tuổi và H'Wot Buonkrong, 45 tuổi, thuộc nhóm 12 người đã đấu tranh để đi thăm tù. Eban bị giết sau khi đi thăm chồng ở tù là Y-Yuan Buonya và nay thì nằm cạnh chồng và 4 con, 4 tuổi, 10 tuổi, 6 tuổi và 4 tuổi đều chết mà không biết rõ vì sao. Còn H'Wot Buonkrong chết sau khi đi thăm anh trai ở tù là Y-Hoang Buonkrong ở

cùng một trại tù với Y-Yuan Buonya.

Tổ chức Nhân Quyền đã cáo buộc chính phủ VN đàn áp nhân quyền trầm trọng ở nước này. Cũng trong tháng này, Việt Nam đã áp lực Liên Hiệp Quốc ra lệnh cấm chiếu 2 phim của một nhà sản xuất phim độc lập trong thời gian diễn ra hội nghị của LHQ tại New York. Đó là phim “Eliminated Without Bleeding”. Phim này đang được giới thiệu trên <http://khmerkrom.org> và phim “Hunted Like Animals” của Hội Đồng Nhân Quyền Hmong, trên www.rebeccasommer.org.

Công an CSVN công khai tra tấn và giết người dân tộc thiểu số theo đạo Tin Lành để cảnh cáo các hội thánh tại gia

Tổ chức Degar Montagnard cáo buộc công an CSVN công khai tra tấn và giết tín đồ Tin Lành dân tộc thiểu số Degar tại Cao Nguyên Trung phần.

Hôm 6-6-2007, một tổ chức chính thức của người dân tộc thiểu số Degar Montagnard đã cáo buộc CA CSVN công khai tra tấn và giết những tín đồ Tin Lành dân tộc thiểu số Degar tại vùng Cao Nguyên Trung phần, như là một cảnh cáo cho các hội thánh tại gia để họ ngưng ngay các sinh hoạt tôn giáo.

Tổ chức Montagnard Foundation Incorporated (MFI), đại diện cho các tín hữu người dân tộc thiểu số Degar Montagnard, nói rằng ông Điều Suôi, 30 tuổi, đã chết vì các vết thương vào hồi tuần trước, ngày 30-5, vì “bị tra tấn nặng nề bởi công an CSVN và các quân giáo”. Ông Điều Suôi đã bị tạm giữ vào ngày 14-9-2005 vì từ chối không chịu tham gia vào giáo hội của nhà nước và chấm dứt các sinh hoạt “bất hợp pháp” của hội thánh tại gia.

“Công an đã trói ông Điều Suôi lại và mang ông ta đến trước cả làng... rồi họ đánh ông bằng tay và đá bằng giày. MFI cáo buộc là công an đã cho điện giật ông Điều Suôi “và đánh ông bằng dùi cui cho đến khi bất tỉnh”, trước khi ném ông lên xe và đưa về nhà tù ở tỉnh Daknong.

Năm ngoái, ngày 20-4-06, theo

tổ chức MFI thì có báo cáo là ông Điều Suôi đã bị kết án 3 năm tù vì bị cáo buộc là “chống” nhà nước Việt Nam. Trong lúc ở tù, ông đã bị “tra tấn liên tục” và đến tháng 5-07 thì “sức khỏe của ông ta đã bị suy sụp đến mức mà ông ta không thể đi và đứng thẳng được”.

Chữa trị tại bệnh viện

Ngày 27-5-07, mật vụ công an mang ông Điều Suôi trả về cho vợ và cha mẹ ông ta, và họ đã không thể “nhìn ra ông” vì bị tra tấn quá nặng. Vì áp lực, công an phải mang ông đến bệnh viện tại Daknong, và ông đã chết hai ngày sau đó vào buổi sáng 29-5-07, tổ chức MFI cho biết thêm là gia đình đã chôn cất ông Điều Suôi ngay ngày hôm sau.

Theo một thông báo được MFI đưa ra, từ gia đình của một đồng đạo được biết qua cái tên là Siu H'Krong, 55 tuổi, thì bà đã chết vào tháng trước, ngày 3-5, tại tư gia sau khi bị giải phẫu một cách không cần thiết. Ngày 10-3 bà đến bệnh viện vì bị đau bụng nhưng được bệnh viện báo quay trở lại 9 ngày sau đó.

Theo tổ chức MFI thì “cuối cùng, khi bà Siu H'Krong đến bệnh viện tại thành phố Pleiku ngày 20-3-07”, bà đã bị bắt buộc phải qua một cuộc giải phẫu và cho về nhà 8 ngày sau bởi vì các bác sĩ đã nói thẳng thừng rằng họ “không thể tìm thấy có gì sai” ở bà. Nhưng nhóm MFI cho biết là bà đã bị “vô cùng đau đớn” và chết không lâu sau đó. “Gia đình của bà Siu H'Krong cho rằng bà đã bị dùng để thí nghiệm”, như đã từng xảy ra với các trường hợp của những tín đồ Tin Lành Degar Montagnard khác.

Thêm những trường hợp khác

Theo các nhà quan sát nhân quyền thì không có những trường hợp xảy ra riêng lẻ. Tuần trước tổ chức MFI cho biết lực lượng an ninh VN đã tra tấn và giết chết ít nhất 2 tín đồ Tin Lành Montagnards khác tại Cao Nguyên Trung phần, và cũng bị cáo buộc là đã sát hại thân nhân những tù nhân tôn giáo.

Ngày Thứ Tư 6-6, dân làng Buon Dha Prong ở tỉnh Đắc Lắc (Daklak) lần đầu tiên đã đưa ra chi tiết của vụ giết một tín đồ Tin Lành là ông Y-Kuot Enuol, 41 tuổi.

BIT MIỆNG

hay lên tiếng?

Linh Mục Đình Xuân Long

MFI cho biết thêm là ông Y-Kuot Enuol đã chết ngày 5-12-2004, sau khi bị tra tấn trong tù vì có liên hệ đến một cuộc biểu tình "ôn hoà" ủng hộ dân chủ. Người đàn ông này "đã bị bắt, bị tra tấn và đưa đến một trại tù ở tỉnh Hà Nam vào ngày 13-5-2004 vì đã tham gia vào một vụ biểu tình ôn hoà hồi tháng 2 năm 2001.

Lại bị bắt giữ

Tổ chức MFI giải thích, sau đó ông Y-Kuot Enuol được thả ra khỏi tù vào đầu năm 2004, nhưng công an mật vụ CSVN lại bắt giữ ông ta vào ngày 18-7-2004 và đưa vào nhà giam ở Đài phát thanh trong thành phố Buôn Mê Thuột. "Công an mật vụ đã tra tấn ông ta" một cách tàn nhẫn. "Họ" trói tay chân rồi treo ngược ông ta lên, rồi dùng những thể võ để đánh như đấm, đá vào người và mặt mũi của ông cho đến khi ông ta bất tỉnh. Lo ngại là ông ta sẽ chết tại trại giam, công an liền trả ông ta về nhà nhưng dân làng không thể tìm được thuốc thang để chữa chạy cứu sống ông.

Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ

Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ đã rút tên VN ra khỏi danh sách "CPC" hàng năm của họ, danh sách này liên quan đến các vấn đề xúc phạm đến quyền tự do tôn giáo, và điều này đã làm cho các tổ chức nhân quyền lên án. MFI cho biết là nhiều người thiểu số Montagnards bị tấn công vì phần lớn họ là những người Tin Lành và đã yểm trợ quân đội Hoa Kỳ trong cuộc chiến Việt Nam.

Tổ chức MFI đặt tại Hoa Kỳ cho biết họ sẽ tổ chức "một cuộc biểu tình ôn hoà" tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn vào ngày 16-6, lúc 10g giờ địa phương, bên ngoài Tòa Bạch ốc để "kêu gọi chấm dứt việc đàn áp" người dân của họ và để "Tổng thống Bush nêu lên vấn đề người dân tộc thiểu số Montagnard" với Chủ tịch VN Nguyễn Minh Triết khi ông này đến gặp TT Bush tại Tòa Bạch ốc trong tháng này.

Sau cuộc biểu tình ôn hoà, tiếp theo vào buổi trưa sẽ có một buổi tĩnh thức cầu nguyện tại Bức Tường VN để "vinh danh những chiến sĩ Hoa Kỳ đã ngã xuống trong cuộc chiến Việt Nam". ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

LTS : Linh Mục Đình Xuân Long thuộc Giáo Phận Charlotte, TB North Carolina, hiện đang thi hành mục vụ cho 2 giáo xứ Mỹ nên rất bận rộn. Nhưng Cha luôn luôn hy sinh công sức và thời giờ, đáng lẽ được nghỉ ngơi, để lên tiếng không mệt mỏi cho tự do, dân chủ và nhân quyền tại VN. Cha không ngần ngại sát cánh với cộng đồng tham dự các cuộc biểu tình, thấp nển cầu nguyện. LM Long còn viết nhiều bài báo sắc bén, nhưng giản dị và chân thành lên án chế độ phi nhân hiện nay tại VN. Cha Long hiện là cố vấn tinh thần cho Tập Thể Chiến Sĩ VNCH Vùng Đông Nam Hoa Kỳ.

Trước khi bước vào Tuần Thánh 2007, tôi đã trải qua một tuần thật nhiều vất vả và biến động. Suốt tuần lễ đó lo đi giảng phòng, giúp giải tội các giáo xứ lân cận, tổ chức chương trình sám hối cho giáo xứ mình, kèm theo việc theo dõi các biến động đang xảy ra tại Việt Nam và phản ứng của đồng bào hải ngoại, tôi cảm thấy mình gần như kiệt sức. Dầu vậy, đáp lời mời của cô Diễm Hương, phát ngôn viên đài Tiếng Nói Hoa Kỳ (VOA) và ban tổ chức hội luận Paltalk Nhân Quyền và Canh Tân Việt Nam, tôi nhận lời là một trong những diễn giả của buổi hội luận vào Thứ Bảy 31-03-2007, một ngày sau khi LM Nguyễn Văn Lý bị xử án tại Việt-Nam.

Buổi hội luận được bắt đầu lúc 8 giờ tối bên California, tức 11 giờ đêm bên Carolina và kéo dài tới 3 giờ sáng. Dù đã khuya và cần dưỡng sức cho ngày mai Chủ Nhật, nhưng tôi hầu như quên hết mệt nhọc khi thấy rất nhiều người tham gia vào phòng Paltalk này. Đặc biệt nhiều bạn trẻ đã lên tiếng và đưa ra những nhận định chính xác làm tôi rất phấn khởi và ngưỡng mộ. Chủ đề của hội luận là nhân quyền và bầu cử Quốc Hội bù nhìn CSVN sắp tới. Nhưng trọng tâm cuộc hội luận lại xoay quanh vấn đề Cha Lý bị kết án 8 năm tù vì tội "rừng rú" của CSVN: "Tuyên truyền chống phá nhà nước CHXHCNVN", một tội không hề có trong công pháp quốc tế và xã hội văn minh. Với phạm vi ngắn gọn của bài viết này, tôi không nhắc

lại tính cách pháp lý của tòa án vì nhiều luật sư đã phân tích rõ ràng. Tôi xin đề cập đến hình ảnh của Cha Lý bị bịt miệng, một hình ảnh đã gây xôn xao và phẫn nộ đối với dư luận quần chúng, một hình ảnh thực sự tác động lương tri con người. Hình ảnh này đã được nhiều người phân tích và chia sẻ. Riêng tôi xin được chia sẻ 2 điểm:

1- Bịt miệng:

Cộng sản Việt Nam đã bịt miệng Cha Lý trong phiên toà, không phải một lần mà tới 3 lần. Đây là bằng chứng hùng hồn nhất không thể chối cãi chính sách bịt miệng dân chúng của đảng cộng sản Việt Nam.

Trong 62 năm, cộng sản Việt Nam hầu như thành công trong vấn đề bịt miệng dân chúng qua hai công cụ rất nham hiểm là: bạo lực và tuyên truyền. Bạo lực cần có tuyên truyền kèm theo để nhồi sọ và tẩy não. Tuyên truyền không có bạo lực kèm theo sẽ không có hiệu quả. Bạo lực và tuyên truyền của CS đã gieo rắc sự sợ hãi khôn lường trên mọi tầng lớp dân chúng:

a/ Người dân vì khiếp sợ không dám lên tiếng chống lại những điều sai trái của đảng cs. Họ đã bị bịt miệng một cách tàn nhẫn và phi nhân bởi CSVN.

b/ Các vị lãnh đạo tinh thần cũng không hơn gì. Hội Đồng Giám Mục Việt Nam (HĐGMVN), các Linh Mục, tu sĩ vì sợ hãi, cũng bị bịt miệng không dám lên tiếng cho nhân quyền và tự do tôn giáo. Đỉnh đàng chú ý trong buổi hội luận là khi tôi đặt vấn đề vì sợ hãi, HĐGMVN đã không đủ can đảm vượt lên trên sự khiếp sợ để lên tiếng cho nhân quyền và tự do tôn giáo, chúng ta nên "thông cảm" cho các ngài. Tôi nêu rõ "thông cảm" nhưng không hoàn toàn đồng ý với thái độ im lặng khó hiểu đó. Chúng ta cần tiếp tục thúc giục và kêu gọi các ngài lên tiếng. Các bạn trẻ đã "không đồng ý" với tôi, với lý do là các Giám Mục và Linh Mục là những người đã dâng mình cho Chúa, đã được mời gọi trở nên những ngôn sứ cho Tin Mừng và Sự Thật, thì không có lý do gì phải khiếp nhược như người dân

thường để không dám lên tiếng cho nhân quyền và phẩm giá con người. Tôi rất khâm phục nhận định thẳng thắn này của các bạn trẻ.

c/ Cộng sản Việt Nam còn vươn tay dài ra tận hải ngoại bịt miệng dân tị nạn. Một số “Việt kiều” đã bị ru ngủ qua chính sách lừa bịp “hoà hợp hòa giải”, “VN cần ổn định để phát triển kinh tế” để rồi im lặng không dám lên tiếng tố cáo những tội ác cộng sản đã gây ra. Cộng sản Việt Nam còn ru ngủ cả giới lãnh đạo tinh thần tại hải ngoại qua chiêu bài “tha thứ và yêu thương”, “không làm chính trị”, để bịt miệng một số đồng linh mục và chức sắc hải ngoại.

2- Lên tiếng:

Cộng sản Việt Nam đã dùng mọi thủ đoạn để bịt miệng toàn dân VN một cách trắng tráo và tàn nhẫn. Nhưng không phải ai cũng sống trong sợ hãi tại Việt Nam. Linh Mục Nguyễn Văn Lý, Luật sư Lê Thị Công Nhân, Luật sư Nguyễn Văn Đài, Anh Nguyễn Phong, Anh Nguyễn Vũ Bình, Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Hòa Thượng Thích Quảng Độ, Mục Sư Nguyễn Hồng Quang, Cụ Lê Quang Liêm... và hàng ngàn người trong Khối 8406 đã vượt lên trên sự sợ hãi thường tình và kêu gọi mọi người đập tan sự sợ hãi cố hữu đó.

Sự lên tiếng của Linh Mục Lý tại phiên tòa là bằng chứng hùng hồn nhất cộng sản Việt Nam không thể áp dụng sự sợ hãi để bịt miệng người dân. Tiếng nói của Cha Lý tại phiên tòa thể hiện nguyện vọng sâu xa nhất của dân chúng VN: tự do và nhân phẩm con người trong đời sống.

Ngôn từ “Tự Do” là âm thanh quen thuộc đối với mọi người chúng ta. Tự do không có nghĩa là những ai đang sống trong một nước tự do là có tự do. Tự do là vấn đề của tinh thần. Nhiều người sống trong đất nước tự do nhưng lại bị xiềng xích bởi các tập quán xấu như nghiện ngập, cờ bạc hay tội lỗi. Những người này không có tự do đích thực vì sợ pháp luật và tiếng nói lương tâm. Tự do đích thực là không bị lệ thuộc vào điều gì hết mà tự do hành xử theo lương tri và pháp luật.

Những người Việt tại quốc nội vì sợ hãi đã không dám tự do phát biểu, hội họp, hành đạo là điều có thể “thông cảm” vì họ đang sống trong một đất nước không có tự do. Còn những người Việt hải ngoại, không vì một lý do gì để không hành xử theo đúng lương tri và pháp luật, để không lên tiếng cho những người bị “bịt miệng” tại VN.

Phải chăng nhiều người Việt tị nạn đã tự đánh mất tự do tại xứ người?

Biết bao nhiêu người, kể cả hàng linh mục, đã vượt biên, đã đổi bằng máu và nước mắt để tìm tự do, nay họ đã “bán” lại sự tự do cho csVN để đánh đổi vài ân huệ tầm thường du lịch Việt Nam khi họ không dám lên tiếng chống lại những bất công, vi phạm nhân quyền và những tội ác csVN đã phạm.

Phải đập tan sự sợ hãi! Đó là tiếng kêu ai oán của Cha Lý tại “phiên tòa” của loài quỷ đồ khi ngài bị bịt miệng. Phải đập tan sự sợ hãi để lên tiếng chống lại những tội phạm và bất công mà csVN đang đẩy đọa thân xác Mẹ Việt Nam. Phải đập tan sự sợ hãi để sống như một dân tộc hào hùng và sĩ khí. Phải đập tan sự sợ hãi để cứu lấy một đất nước đang trên bờ vực thẳm của băng hoại và phá sản.

Thay lời kết:

Bịt miệng và lên tiếng, một đề tài mang lại nhiều thao thức cho bao người.

Xin mượn nơi này để bày tỏ lòng ngưỡng mộ sâu xa đối với LM Nguyễn Văn Lý, anh Nguyễn Phong, anh Nguyễn Bình Thành, các chị Hoàng Thị Anh Đào và Lê Thị Lệ Hằng đã bộc lộ sĩ khí của những con người tự do thực sự trong “phiên tòa rừng rú” của csVN. Xin được tỏ lòng tri ân và ngưỡng mộ các nhà đấu tranh cho dân chủ nhân quyền tại Việt Nam vẫn đang miệt mài theo con đường chông gai và hiểm nguy vì vận mệnh của một dân tộc. Xin tỏ lòng tri ân cộng đồng người Việt hải ngoại trong gần hai tháng trời đã quyết liệt lên tiếng, thay vì bị bịt miệng, ủng hộ những người con bất khuất của Mẹ Việt Nam. Xin tỏ lòng tri ân cộng đồng quốc tế đã sát cánh cùng chúng ta trong thời gian qua vì nhân quyền và nhân phẩm cho VN.

Xin mời gọi mọi người chúng ta cần phải nỗ lực hơn nữa. Chúng ta cần phải ý thức và kêu gọi toàn dân đập tan sự sợ hãi, phải sống như những con người tự do, phải thể hiện tinh thần của những chiến sĩ tự do và hoà bình. Trên hết, chúng ta cần phải chỉ thẳng vào mặt đảng csVN và tuyên bố rằng csVN chỉ và chỉ có thể độc tài cai trị đất nước qua sự khiếp sợ của đại đa số quần chúng, đã đến lúc chúng tôi sẽ vươn mình đứng dậy trong hào khí của giòng giống Lạc Hồng, chúng tôi sẽ đập tan sự sợ hãi và sẽ gầy dựng lại một đất nước trong tự do, công bằng và nhân phẩm đích thực.

LM Đinh Xuân Long

Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền chúc mừng anh Nguyễn Vũ Bình vừa ra khỏi nhà tù nhỏ

Anh Nguyễn Vũ Bình yêu quý. Sau bao ngày mong chờ, thậm chí tranh đấu đòi hỏi bạo quyền CSVN phải thả Anh ra, nay được tin Anh vừa ra khỏi nhà tù nhỏ, lúc 3 rưỡi chiều ngày 9-6-2007, mọi người yêu tự do dân chủ ai nấy đều vui mừng. Niềm vui này đâu sao vẫn đi kèm với nỗi tủi nhục, xót xa, vì Anh được thả ra chẳng khác gì một đũa con bị cha mẹ ghê đưa ra làm con tin để trả giá với mấy người hàng xóm, hầu trao đổi hay đòi hỏi những lợi lộc đê tiện. Nhưng than ôi!... cha mẹ vẫn coi là thắng lợi, vẫn hã hê không đau buồn nhục nhã...

Còn một tủi nhục khác xót xa hơn, là tuy ra khỏi tù nhỏ, Anh vẫn chưa thoát khỏi nhà tù lớn mang tên “Nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam”. Còn nhà tù lớn này, biết bao nhà tù nhỏ sẽ tiếp tục mọc lên, mở ra, vì trước khi một người được thả là đã có 10 người khác thế chỗ rồi! Thế là... các nhà tù nhỏ bỗng trở thành nơi chuyên sản xuất những con tin dùng trong các dịch vụ quốc tế... tổng tiền, đổi chác.

Nhưng đâu sao... việc Anh được về vẫn đem lại rất nhiều người niềm vui. Trong niềm vui chung của các nhà đấu tranh dân chủ, trong niềm vui vợ chồng sum họp, cha con gặp nhau của gia đình Anh, Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam xin chia sẻ niềm vui ấy, với Anh, với gia đình Anh, với biết bao người quý mến, cảm phục Anh.

Cầu chúc Anh, sau khi thoát khỏi nhà tù nhỏ, mau chóng phục hồi sức khỏe để cùng những người yêu tự do dân chủ trong cũng như ngoài nước, tiếp tục đấu thân... tranh đấu cho quê hương đất nước cùng thoát khỏi nhà tù lớn “Việt Nam”. Chắc chắn với sự chung vai sát cánh cùng nhiệt tình tranh đấu của Anh, đất nước ta sẽ tự do, hạnh phúc, sẽ yên vui, thịnh vượng mai ngày.

Mong Anh vẫn luôn là chiến sĩ hàng đầu trong công cuộc đấu tranh cho tự do dân chủ hiện nay. Cũng mong mọi người Việt cùng thể giới tự do đừng vì Nguyễn Vũ Bình nay được thả ra, mà quên đi những Nguyễn Vũ Bình khác còn ở lại đang đếm lịch chờ ngày biến thành những con tin.

Việt Nam, ngày 10-06-2007

Ban Điều hành :

1- Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Sài Gòn. 2- Giáo sư Nguyễn Chính Kết, Sài Gòn. 3- Cựu Sĩ quan Trần Anh Kim, Thái Bình. 4- Giáo sư Nguyễn Ngọc Bích, Hoa Kỳ.

GIÁO HỘI CAO ĐÀI

bị Cộng sản Việt Nam đàn áp ra sao

Nguyễn Thị Mỹ Nga 12-06-2006

(Chúng tôi xin phép lược bỏ đoạn đầu. BBT)

CSVN xiết chặt, kiểm soát mọi liên lạc hoạt động các Tôn Giáo và kiểm kê tài sản của các Tôn Giáo. Tất cả những thủ đoạn trên đều nằm trong kế hoạch tiêu diệt các Tôn Giáo. Họ chủ trương theo chủ thuyết vô thần tức là không có Đạo (vô tôn giáo), nên Đảng và Nhà Nước CSVN ra phương hướng sách lược riêng để đàn áp mỗi Tôn Giáo nhằm tiêu diệt các Tôn giáo.

Riêng Tôn Giáo Cao Đài, CSVN đã ra lệnh cho Tập Đoàn CS Tây Ninh đầu năm 1976 bao vây nội ô Tòa Thánh, khám xét, cưỡng đoạt, thu gom tài sản của Đạo. Chúng gom hết 18 phạm Đạo gồm có Chức sắc Chức việc lại để nghe chúng lên án, kết tội, bắt làm tự kiểm. Chúng thanh lọc từng thành phần để đưa đi học tập cải tạo tư tưởng, hoặc đưa đi cải tạo trong những trại tù lớn. Có người chết trong tù cải tạo, có người bị mất tích. Sinh viên Đại học Cao Đài, chúng tập trung cho học tập khóa chính trị đại trà 2 năm để cải tạo tư tưởng, rồi mới cho sinh viên tiếp tục học đại học. CSVN Thực hiện sách lược tiêu diệt Tôn Giáo Cao Đài bằng cách thành lập Mặt Trận Tổ Quốc VN kết hợp với tập đoàn CS Tỉnh Tây Ninh in sách phổ biến "Bản Án Cao Đài" ngày 20-2-1978 để ban truyền khắp cả nước, nội dung vu khống Tôn Giáo Cao Đài là một tổ chức Chính Trị, chụp mũ các Chức Sắc Thiên Phong cao cấp là tình báo gián điệp theo Pháp, Nhật, Mỹ qua các thời kỳ chiến Tranh chống Đế Quốc xâm lược, lên án Đức Hộ Pháp và các vị Tiền Bối khác.

- Ngày 13-12-1978, Hội Đồng Nhân Dân Tỉnh Tây Ninh ra Nghị Quyết số 01/29/HT/TT: Hạ cấp Tôn Giáo Cao Đài từ Hội Thánh xuống thành Hội Đoàn.

- Ngày 01-03-1979 (ÂL 04-02 Kỷ Mùi), Ban Tôn Giáo CS Tây Ninh và Thừa Sứ Trương Ngọc Anh soạn ra Đạo lệnh 01/HTĐL, triệt tiêu Đạo Cao Đài, không theo Tân Luật Pháp Chánh Truyền và Đạo Luật của Đạo. Chúng cưỡng ép Ngài Ngọc Nhưộng Thanh, Chức Sắc Cửu Trùng Đài và Ngài Bảo Đạo Hồ Tấn Khoa, Chức Sắc Hiệp Thiên Đài ký Đạo lệnh 01/HTĐL nhằm mục đích giải thể Hội Thánh Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh, và các Ban Trục Thuộc Trung ương như các Châu Tộc Đạo cả Nước.

- CSVN muốn biến Hội Thánh Cao Đài thành chi phái Cao Đài.

- Đạo Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh mang nhãn hiệu Thành viên Mặt Trận Tổ Quốc

- Ra lệnh các Chức Sắc về Tu tại gia.

- Ngăn cấm và hạn chế nghi thức hành lễ trong Đạo Cao Đài.

Ngày 27-05-1996 Ban Kế hoạch số 1-KH/TG triển khai thực hiện theo thông báo số 34/BBT của Ban Bí thư Trung ương, Tỉnh ủy Nguyễn Văn Rớt ký Bản Kế hoạch. Nội dung:

- Giải thể Hội Thánh, xóa bỏ 5 cấp hành chánh xuống còn 2 cấp.

- Xóa bỏ cơ bút của Hội Thánh Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh.

- Tịch thu toàn bộ tài sản, bất động sản, chiếm cứ các dinh thự và cơ sở Đạo.

- Cắt bỏ những nghi thức hành Đạo, cưỡng ép Chức Sắc đi vào sự lãnh đạo của đảng và Chính Quyền CS.

- Trưởng Ban Tôn Giáo CSVN phối hợp với MTTQVN tỉnh Tây Ninh, thành lập Hội Đồng Chương Quản Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh thay thế Hội Thánh đã bị giải thể.

Hội Đồng Chương Quản Cao Đài, tức Cao Đài Quốc Doanh, soạn thảo Hiến Chương Cao Đài ngày 5-4-1997 (28-02 Đinh Sửu) kèm theo

điều lệ cầu phong, cầu thăng. Bản này được trình lên ban Tôn Giáo CSVN do văn thư số 80/72 HĐCQ/VT ngày 08-04-1997. Ban Tôn Giáo CSVN chấp thuận ban hành quyết định số 10/QĐ/TGCP ngày 09-05-1997. Như vậy mọi hoạt động của Hội Đồng Chương Quản Cao Đài Quốc doanh hoàn toàn lệ thuộc vào ban Tôn Giáo CSVN và Mặt Trận Tổ Quốc tỉnh Tây Ninh không chế và điều khiển.

Hội Đồng Chương Quản Cao Đài Tây Ninh ban hành huấn lệnh số 292/77- HĐCQ/HL ngày 19-2-2002 (13-8 Nhâm Ngọ). Đại Hội Nhơn Sanh trong 3 ngày 29-30-31/10/2002 (24-25-26/09 Nhâm Ngọ) để thông qua danh sách cầu phong, từ phẩm Lễ Sanh đến các phẩm khác, HĐCQ kêu gọi các nơi về cầu phong "Chức Sắc phạm phong". Đa số các vị Chức Sắc Chức Việc cầu phong một phần vì không hiểu ý nghĩa cầu phong Chức vị có tầm vóc quan trọng theo luật Đạo của Hội Thánh nên họ ghi danh, một phần do sự xếp đặt, hay ép buộc níu kéo theo về cầu phong cho có hình tướng theo chủ trương của CSVN. Tính ra con số qua những lần cầu phong có hơn ngàn người tham gia.

Nhìn sâu vào thực chất, thâm ý của Đảng CSVN là đào tạo một lớp Chức sắc Cao Đài quốc doanh "Phạm Phong" để phân bố đến các Châu Tộc Đạo, Hương Đạo trong cả Nước, không ngoài mục đích nắm lấy Bộ Đạo từng địa phương để theo dõi, thanh lọc hàng ngũ tín đồ Cao Đài có hơn 5-6 triệu còn ở lại VN. Rõ ràng ý đồ CSVN là thành lập Chức sắc Cao Đài quốc doanh để làm tay sai cho họ, làm con mắt công an nhân dân của Đảng CS, có nhiệm vụ dò xét, khám phá, phát hiện những tín đồ bất mãn chế độ CSVN để khủng bố áp bức và trấn lột của cải tài sản, lập biên bản, tạm giữ tạm giam, rồi kết án tù đầy.

Thế là đời sống không riêng bản thân mà luôn cả liên hệ đến gia đình cũng bị vạ lây. Thật là tội nghiệp cho Đồng Bào Tín Đồ Việt Nam vô tội, chỉ vì muốn có được quyền Tự Do căn bản của Con Người là quyền

Tự Do Tín Ngưỡng mà phải chịu biết bao thâm khổ, đọa đày.

Kể đến là Pháp lệnh Tín ngưỡng Tôn giáo số 21/2004/PL của Ủy ban Thường vụ Quốc Hội khóa 2 ban hành ngày 18-06-2004, có hiệu lực từ ngày 15-11-2004, do lệnh Chủ tịch Nước Trần Đức Lương số 18/2004/PL-CTN ngày 29/06/2004. Pháp lệnh gồm có 6 chương 41 điều qui định gắt gao việc truyền bá giáo lý các Tôn giáo nói chung. Nội Dung:

- Giới hạn sự phát triển hoạt động các Tôn Giáo đi sâu và quần chúng.
- Trói buộc toàn bộ cơ cấu, tổ chức hoạt động các Tôn Giáo phải phụ thuộc vào nhà nước CSVN.
- Cắt giảm mọi nghi thức hành lễ, kinh kệ, giáo lý. In kinh sách giáo lý đều phải xin phép nhà nước, có sự kiểm duyệt của nhà nước CSVN.
- Làm cho mỗi Tôn Giáo lần hồi đánh mất đi bản chất, đức tin của Đạo, hoặc biến thái trở thành bản chất CS, khiến cho các Tín Đồ, các con chiên nản lòng sa ngã, lạc bầy, lạc Đạo, làm hủ hoại tính thuần khiết cao đẹp của một Tôn Giáo. Dẫn dắt nhà thờ, đền thánh, thánh thất, chùa chiền v.v... chỉ còn là một cái bóng nguy tạo. Chừng đó CSVN sẽ giải thể toàn bộ Tôn Giáo, tiêu diệt Tôn Giáo một cách dễ dàng bằng sách lược Tôn Giáo vận. Ngoài ra CSVN còn gài người ra hải ngoại làm lũng đoạn, phá rối các cơ sở Đạo tại Hải Ngoại.

Hiện nay CSVN lợi dụng Tòa Thánh Tây Ninh, bắt kẻ chôn tôn nghiêm thờ phượng, biến nơi đây làm khu du lịch thắng cảnh cho du khách, làm nơi che mắt Liên Hiệp Quốc, Quốc tế Nhân quyền, tạo ảo giác chính trị có lợi cho đảng trong sách lược tiêu diệt đạo Cao Đài.

Đạo Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh có được Tự do Tôn giáo, Tự do Tín ngưỡng hay không? Chúng ta hãy tìm hiểu tường tận Bản Án Cao Đài ngày 20-02-78, Đạo lệnh số 01/HT/ĐL ngày 01-03-79, giải thể Cao Đài từ Trung Ương đến Địa Phương, sau đó ban hành các pháp lệnh số 18/2004/LCTN ngày 29-06-2004 của CSVN. Chúng ta sẽ thấy sự tàn ác của CSVN đối với các Tôn Giáo nói chung và Đạo Cao

Đài nói riêng. CSVN chủ trương đường lối, chính sách chỉ đạo rất qui mô để trừ dập Đạo Cao Đài cho tan tác, rã rời Hội Thánh. Chức Sắc, Chức Việc, Ban Tri Sự và Đạo Hữu bị phân tán, ngã nghiêng. Tín Đồ Cao Đài bị đàn áp quá ác nghiệt. Họ cam tâm gánh chịu, mang một nỗi buồn u uất nặng trĩu vô biên. Hằng ngày người Tín Đồ Cao Đài chỉ biết cầu nguyện Đức Chí Tôn, Đức Phật Mẫu và các Đấng Thiêng Liêng xoay chuyển Cơ trời, cho Dân Việt Nam thoát khỏi tai ách CSVN. Chứ hiện nay nhìn lại Hội Thánh không còn, Chức Sắc Thiên Phong trung kiên thì bị bắt buộc về tu tại gia, chẳng còn mấy ai có đủ sức đủ tài để lèo lái con thuyền Đạo vượt qua ngọn sóng vô thần CS.

Ở Quốc Nội, các Chức Sắc Tín Đồ Trung Kiên không tham gia với Hội Đồng Chương Quản. Họ im hơi lặng tiếng cam chịu sự đàn áp, không chế cùng cực, dã man của Ban Tôn Giáo CS Tỉnh Tây Ninh. Tại Hải Ngoại, đa số các Chức Sắc đã già, các Chức Việc và Đạo Hữu thì an phận với cuộc sống hiện tại.

Trên đà không chế đàn áp có hiệu quả, Nhà Nước CSVN và tập đoàn CS Tây Ninh tiếp tục sách lược kết hợp với Hội Đồng Chương Quản Nguyễn Thành Tâm cưỡng bức di Liên Đài Đức Hộ Pháp về Tòa Thánh Tây Ninh ngày 30-11-2006 chiếu theo công hàm số 1524. Thủ Tướng CS Nguyễn Tấn Dũng ký văn thư số 778 ngày 20-09-2006 cho phép Hội Đồng Chương Quản thực hiện Di Liên Đài Đức Hộ Pháp về Tòa Thánh Tây Ninh, sái với Di Ngôn của Ngài: “Bản Đạo phải thoát kiếp nơi đây, Bản Đạo xin thỉnh cầu Điện Hạ cho phép Bản Đạo tạm gởi Thi Hải nơi Đất Miên, dưới sự bảo vệ tối cao của Hoàng Gia Cao Miên. Ngày nào Tổ Quốc Thân yêu của chúng tôi là Nước Việt Nam đã thống nhất, sẽ theo Chính Sách Hòa Bình Trung Lập, mục phiêu đời sống của Bản Đạo, Tín Đồ của chúng Tôi sẽ di Thi Hải về Tòa Thánh Tây Ninh”.

Theo luật pháp Quốc Tế, Di ngôn của người chết bắt di bắt dịch, thế nhưng HĐCQ và Nhà Nước CSVN, bất kể Luật pháp, không tôn

trọng di ngôn, đã bức bách di Liên Đài Đức Hộ Pháp về Tòa Thánh Tây Ninh, trong khi có hằng trăm hằng ngàn lá thư, lá đơn trong Nước và Hải Ngoại khẩn thiết yêu cầu Hộ tôn trọng và đình chỉ việc di Liên Đài Đức Hộ pháp. Nhưng CSVN đã có ý đồ muốn phá hoại Di ngôn, muốn gây tâm vốc ảnh hưởng chánh trị lớn có lợi cho CSVN nhằm mục đích như sau:

- 1/- Trấn an dư luận Quốc Tế về Tự do Tôn giáo.
- 2/- Làm kinh tế, vì nếu Di Liên Đài Đức Hộ Pháp về ngự Bửu Tháp sẽ có hằng hà du khách đến viếng thăm, sẽ có nhiều lợi tức cho CSVN để thu gom tiền của cho đầy túi tham của họ.
- 3/- Làm mất Đức Tin của Tín Đồ Cao Đài bằng cách đi ngược Thánh ý của Đức Ngài.

Nhưng Thiên Thơ Dì Định, Đức Ngài đã tiên tri rằng: “Khi nào Đất Nước VN theo đúng mục phiêu Hòa Bình Trung Lập thật sự thì Tín Đồ chúng tôi sẽ di Thi Hải về Tòa Thánh Tây Ninh”. Ngày đó là ngày nào? Là ngày vinh diệu nhất, là ngày Đất nước VN không còn CS, Hội Thánh phục quyền, cả Thế Giới cung nghinh rước Thánh Hải Ngài về Tòa Thánh Tây Ninh. Lúc đó Công Chánh Môn sửa lại, mở rộng con đường chạy thẳng từ Cổng đến Thành phố Pnompênh. Là ngày rực sáng hoa đăng, toàn thể Tín Đồ Cao Đài trong cũng như ngoài Nước hân hoan đón rước Thánh Hải Ngài về Tòa Thánh Tây Ninh để ngự trong Ngôi Bửu Tháp trước Tòa Thánh.

Cho nên việc làm của HĐCQ và CSVN là một hành động nghịch lại Thiên ý, nghịch lại lòng Dân (tín đồ Cao Đài). Đức Ngài đã biết trước, ứng linh dạy một tín đồ trung kiên phải tạm đem Thánh Hải của Đức Ngài cất giữ ở một nơi bí mật, để sau này Tín Đồ Cao Đài sẽ Di Thánh Hải Ngài về Tòa Thánh Tây Ninh có sự chứng kiến của Quốc Tế: “Thầy đi nhưt nhơn mà về ực vạn là vậy đó”. Đây là sự huyền diệu khiến cho các Tín đồ trung kiên càng vững Đức Tin hơn nữa.

Đã hơn 30 năm, CSVN cũng vì bảo thủ của cái tài sản và quyền lực, nên đã thẳng tay đàn áp Tôn Giáo

cũng như các Nhà Đấu tranh dân chủ, bằng mọi thủ đoạn mọi phương tiện dã man tàn ác nhất, để giữ vững Chế độ độc tài độc đảng của CS, trong khi Dân Tộc VN bị thiệt thòi, bị mất mát đau thương, bị khống chế, đàn áp trong nỗi lo sợ tù đầy gông cùm xiềng xích, các em thanh niên ở thế hệ sau bị cảm hóa, bị mớm mỗi bánh vẽ tạo ảo giác “Hồ Chí Minh Anh hùng Dân tộc”, “Cách mạng liêm chính chí công vô tư”. Nhưng sự thật thì sao? Hồ Chí Minh và Tập đoàn CSVN độc tài, độc ác, vô kiến thức, vô nhân, bất chính, bất xứng với Nhân Dân VN. Họ không có tình yêu Quê Hương Đất Nước, Nhân Dân VN thật sự. Họ chỉ láo khoét tuyên truyền để bảo vệ chế độ, phú mặc cho Đất nước điêu linh, Dân tình ta thán, bản cùng tụt hậu không phát triển. Họ chỉ phát triển cơ ngơi dinh thự cho tập đoàn CS từ cấp địa phương đến trung ương để hưởng thụ.

Do đó có những Vị Lãnh Đạo Tôn Giáo đấu tranh, những Vị Trí Thức, những Vị Anh Hùng Liệt Nữ thấy sự đàn áp quá trắng trợn, quá tàn ác đối với Nhân Dân, nên đã anh dũng xả thân tranh đấu cho Tự do, Dân chủ, Nhân quyền, tìm phương hướng giải thoát ách CS. Chúng ta không thể làm ngơ trước tình cảnh Đất Nước VN hiện nay. Thanh niên thế hệ trẻ đa số vì gia đình nghèo khổ nên không học đến nơi đến chốn, không có việc làm. Họ phải bán thân làm nô lệ lao công, nô lệ tình dục cho nước ngoài. Họ đang hụt hẫng, không có một tương lai sáng sủa cho cuộc đời. Bởi sự chèn ép của thân thể quyền lực, mạnh được yếu thua, nên họ mới hy sinh lo cho gia đình để có được miếng cơm manh áo. Cũng có một số thanh niên trẻ bất cần đời, lăn xả vào con đường sa đọa, hút sách, mại dâm, trộm cướp...

Còn Tôn Giáo VN bị đàn áp, bức bách, khống chế hết sức dã man. Tại sao? Có những người vô tình, vô tâm, đưa ra những lập luận để bào chữa những nhận định sai lầm, là Tu không làm chính trị, Đạo không làm chính trị.

Theo quá trình lịch sử, Đời có Chính trị đời, Đạo có Chính trị đạo,

Đạo Đời tương đắc. “Đạo không Đời không sức, Đời không Đạo không quyền”.

Chính Trị Đời là đấu tranh bằng chiến đấu giành lấy một Chế Độ, một Chính Quyền, một Quốc Gia, một Đế Quốc v.v... để đem lại hạnh phúc, an ninh trật tự, cho một nhân dân hay một Quốc Gia.

Chính Trị Đạo là đấu tranh tư tưởng, đấu tranh cho tự do nhân quyền bằng sự Công Bằng Bác Ái Từ Bi Nhân Nghĩa, đem đến cho một Quốc Gia ấm no thanh trị, thái bình hạnh phúc. Nên dù theo Tôn Giáo nào, Đạo hữu nào cũng là Dân của Một Nước VN nên “Quốc gia hưng vong, Thất phu hữu trách”.

Như lời thuyết Đạo của Đức Hộ Pháp: “Muốn chấn hưng nền Đại Đạo Cao Đài thì phải tham gia đấu tranh, lật đổ cường quyền bạo lực tàn sát, đàn áp Nhân Dân VN”.

Chối bỏ trách nhiệm, lòng yêu Nước, cứu Nước cứu Dân là thất nhân tâm. Đạo không những lo Phổ độ Hoảng khai, Phổ hóa Chúng sanh, tham thiên tịnh luyện, cúng bái hằng ngày, am hiểu kinh sách,

tinh thông triết lý, thuyết Đạo lâu lâu, xây dựng Thánh thất cho lớn, thu nạp Đệ tử Tín hữu cho đông... mà còn phải Tế độ Chúng sanh, Cứu nhơn Độ thế. Một con người khổ đau, bệnh hoạn, hay sắp chết mà ta còn lo cứu, hưởng hồ là cả một Dân Tộc, một Nước VN đang chịu đựng sự đàn áp, thống trị độc ác, độc quyền, Dân tình ta thán, Đất Nước điêu linh dưới bàn tay CS.

Chúng ta hãy tự vấn lương tâm, hãy suy tư suy nghĩ như thế nào để đấu tranh cho Đất Nước Việt Nam, Nhân Dân Việt Nam thoát khỏi Ách CS. Trong khi Chủ Nghĩa CS Quốc Tế đã cáo chung, thì CSVN không còn lý do gì để tồn tại. Nên chúng ta cần phải tranh đấu giải thể Cường quyền CSVN, để giành lại sự Tự Do Dân Chủ, Nhân Quyền, cho một Nước VN chánh nghĩa thật sự.

Tài Liệu Tham Khảo
Lời Thuyết Đạo của Đức Hộ Pháp
Lịch Sử Đạo Cao Đài
Đạo Cao Đài bị bức tử dưới chế độ CSVN

ván bài của TỔNG THỐNG G.W.BUSH và chuyến Mỹ du của N.M.TRIẾT *Trương Sĩ Lương*

Trong lúc tình hình Trung Đông đang trở nên nghiêm trọng trong hai tuần qua: Quân đội Lebang đang giao chiến nặng nề với chiến binh Hồi Giáo Fatah tại 12 trại tị nạn của người Palestine, gây thiệt hại nặng nề về nhân mạng; Do Thái và Phe Hamas của Palestine đánh nhau đi đứng, người ta đang sợ cuộc chiến có nguy cơ bùng nổ lớn hơn; Iran vẫn lì lợm trước vấn đề tinh chế Uranium mà Liên Hiệp Quốc đang tìm giải pháp để chế tài; lò lửa Iraq chưa dập tắt tí nào vì những trái bom người vẫn không buông tha ngay cả thường dân vô tội... thì chuyến Mỹ du của Chủ Tịch CSVN Nguyễn Minh Triết và việc hành pháp TT Bush, phó TT Cheney cùng ê-kíp an ninh quốc gia Hoa Kỳ tiếp kiến 4 nhà đấu tranh cho dân chủ Việt Nam vào chiều 29-5-2007 gồm: BS Nguyễn Quốc Quân (Cao Trào Nhân Bản); ông Lê Minh Nguyên (Mạng Lưới Nhân Quyền VN); ông Đỗ Thành Công (Đảng Dân Chủ Nhân Dân); ông Đỗ Hoàng Điềm (Đảng Việt Tân) và đặc biệt TT Bush mời kỹ sư Đỗ Nam Hải từ Việt Nam tham dự buổi hội thảo, nhưng giờ chót đường dây điện thoại của anh Đỗ Nam Hải đã bị cúp v.v... chính là đề tài nóng hổi đang được giới truyền thông Việt ngữ và tập thể người Việt hải ngoại bàn tán sôi nổi nhất.

Trước nhất, xin được lướt sơ qua các diễn tiến trong tuần qua về chuyến Mỹ du của Nguyễn Minh Triết và những vấn đề liên hệ đến hành pháp của TT Bush với cộng đồng người Việt hải ngoại.

1) Ngày 25-5-07, đài Á Châu Tự Do lên tin về một bài báo của tờ Strait Times ở Singapore cho rằng, chuyến Mỹ du của Chủ tịch CSVN Nguyễn Minh Triết dự từ 16-6 đến 22-6-2007 sẽ bị đình hoãn vô thời hạn. Theo ông Christopher Hill, phụ tá Ngoại Trưởng Hoa Kỳ vừa viếng thăm VN trước đó cho biết, nguyên nhân chính ảnh hưởng tới chuyến công du của CT Triết là việc CSVN gia tăng bắt bớ, giam cầm, kết án những nhà đấu tranh bất đồng chính kiến từ đầu năm 2007 đến nay.

2) Bài báo nói thêm rằng, nếu Nguyễn Minh Triết vẫn đi thì sẽ không được chính quyền Hoa Kỳ tiếp đón như một quốc khách, chẳng hạn như không được mời ở nhà quốc khách Blair House, không có 21 phát đại bác dành cho những vị nguyên thủ quốc gia như tiền lệ...

3) Khi được tin khẩn về sự việc trên, Đại Sứ CSVN tại Mỹ, Nguyễn Tâm Chiến, đã bay về Việt Nam tường trình những khó khăn trong chuyến Mỹ du của Nguyễn Minh Triết. Nhưng ngay tức khắc Bộ Ngoại Giao CSVN vẫn gửi toán "tiền trạm" lên đường sang Mỹ để bàn thảo về chuyến du hành của Triết.

4) Trong khi những quả bóng thăm dò đang được đá qua đá lại giữa CSVN và Hoa Kỳ, thì bất ngờ TT Bush và PTT Cheney cùng một số nhân vật quan trọng trong Hội Đồng An Ninh Quốc Gia tiếp kiến bốn nhà đấu tranh cho tự do và nhân quyền VN nói trên vào chiều 29-5-2007 với nội dung là lấy ý kiến quý vị ấy về vấn nạn dân chủ và nhân quyền tại Việt Nam.

5) Đoàn "tiền trạm" do Thứ trưởng Ngoại Giao VC Lê Văn Bằng đã có mặt tại Hoa Thịnh Đốn vào sáng 1-6-07. Dĩ nhiên là Bằng có mang theo sứ mạng của bộ ngoại giao, hoặc từ chủ tịch nhà nước với một nhíp cầu mềm mỏng để gỡ rối chẳng?

6) Chiều ngày 1-6-2007, trong một bản tin của đài Á Châu Tự Do, do ký giả Nguyễn Khanh thực hiện cho biết, giới hành pháp Hoa Kỳ đã xác nhận là chuyến Mỹ du của Nguyễn Minh Triết vẫn được tiến hành như dự định, ngày đến là 19-6, ngày rời là 23-6-2007.

Cuộc gặp gỡ giữa ông Bush và Triết sẽ diễn ra tại tòa Bạch Ốc khoảng 1 tiếng đồng hồ vào lúc 10:00 sáng, ngày thứ Sáu 22-6-2007.

Sau buổi họp, hai bên Mỹ-CSVN sẽ ký kết nhiều thỏa hiệp về mậu dịch mà các đại công ty của Mỹ đang đổ bạc tỷ dollars vào đầu tư ở Việt Nam; kể cả việc ký kết mua quân cụ và luân

chuyển vũ khí của Mỹ để trang bị cho bộ đội CSVN.

Theo sát những diễn biến trong tuần qua, người ta không khỏi thắc mắc tại sao Hoa Kỳ lại ra chiêu khá ngoạn mục như thế? Riêng phe cánh Nguyễn Minh Triết đang ở trong thế gọng kìm như thế nào đối với chính trị bộ đảng CSVN và Trung Cộng?

Tại sao Triết lại cần đi Mỹ dù đang bị Mỹ làm cho mất mặt mà vẫn khấn gói lên đường?

Xin được góp ý cùng quý độc giả với những lời bàn dưới đây:

1) Sau khi vào được Tổ chức Mậu dịch thế giới (WTO), được Hoa Kỳ thông qua qui chế thương mại bình thường (PNTR) và được rút tên ra khỏi danh sách các nước cần quan tâm tới đàn áp tôn giáo (CPC), CSVN cứ tưởng là họ đã nắm được đầu cán dao, việc bắt bớ giam cầm, đàn áp người dân là quyền của họ. Thế rồi VC cứ soạn lại bản cũ, ngang nhiên muốn bắt ai thì bắt, xử ai thì xử, bắt chấp dư luận thế giới, vì họ cho rằng thế giới đâu có quyền xen vào nội bộ của nước khác. Thế nhưng họ đã quên một điều rất căn bản là khi (CSVN) đã hội nhập vào WTO, tức là vào sân chơi với cộng đồng thế giới văn minh thì phải theo luật lệ của con người văn minh. Tuyệt đối không thể nào ba que xỏ lá, không lật lọng... Ví dụ đi tham dự một buổi yến tiệc với giới văn minh dân chủ thì anh phải tôn trọng dân chủ, và ít ra cũng xài đúng mode, chứ không thể nào cứ mang dép râu "bác Hồ" và đội nón cối vào ngồi chung là hòa đồng được!

2) Sau những vụ bắt giam các nhà đối kháng trong nước và sau vụ xử LM Nguyễn Văn Lý tại Huế, bức hình lịch sử "bịt miệng" tàn bạo, rùng rú... đã được báo chí thế giới phóng đi nhanh chóng, gây bàng hoàng trước văn minh nhân loại. Các quốc gia có ngoại giao với CSVN đều lên tiếng chỉ trích, các tổ chức nhân quyền thế giới lên án nặng nề; Quốc hội Mỹ mạnh bạo hơn, ra nghị quyết lên án CSVN vi phạm nhân quyền, đồng thời thúc đẩy chính phủ TT Bush phải lên tiếng và có biện pháp chế tài, nhất là đòi đưa Việt Nam trở lại vào trong danh sách CPC. Một số dân biểu khác đề nghị cách chức ông Marine (Đại sứ Mỹ tại Hà Nội) vì ông bất lực, không có biện pháp tố cáo hữu hiệu trước công luận thế giới để ngăn chặn CSVN vi phạm nhân quyền trắng trợn, bắt bớ giam cầm những người đấu tranh bất bạo động.

3) Sau những áp lực, chỉ trích nặng nề từ phía lập pháp Hoa Kỳ về tình trạng Việt Nam, TT Bush đã phải chỉ thị cho bộ Ngoại Giao thay đổi đại

sứ mới tại Hà Nội trong thời gian tới. Và hai tuần trước đây, Phó Ngoại Trưởng Christopher Hill được phái đi Hà Nội, nếu đoán không lầm, là để đặt vấn đề trước việc Hà Nội bắt bớ những nhà đấu tranh trong nước, gây tai tiếng khắp thế giới là Hoa Kỳ đã và đang giao tiếp, bảo trợ cho một chế độ dã man và rùng rú. Có thể ông Hill đã đặt thẳng vấn đề: "Nếu quý vị không ngưng ngay việc bắt giữ những nhà hoạt động dân chủ, không trả tự do cho những nhân vật đã bị các ông kêu án bỏ tù; nếu các ông không chịu cời trói về chính trị, như đã cời trói kinh tế thị trường... thì tôi nghĩ là chính phủ chúng tôi không thể nào đón tiếp quý ông được. Quốc hội, tức giới lập pháp, sẽ phản đối dữ dội, không những chuyến Mỹ du của Nguyễn Chủ tịch sẽ gặp nhiều bất lợi, mà còn có thể ảnh hưởng tới lãnh vực mậu dịch giữa hai nước. Ngay to!"

4) Trong lúc Nguyễn Minh Triết đang vắn ý kiến chính trị bộ CSVN và đệ trình những khó khăn về chuyến đi của ông để xin phép và tìm thế gỡ, thì tại Thủ đô Washington, chính phủ Bush đã bồi thêm một đòn khác khá đẹp là mời 4 nhà hoạt động dân chủ cho Việt vào Bạch Ốc để tham khảo ý kiến về cao trào dân chủ tại Việt Nam. Nói là để tham khảo thêm ý kiến từ đại diện tập thể người Việt hải ngoại về tình hình đấu tranh cho tự do dân chủ bên trong Việt Nam, nhưng bất cứ ai cũng có thể đoán được rằng cần gì phải tham khảo với 4 vị đại diện các tổ chức nói trên thì chính phủ Bush mới hiểu thêm về tình trạng Việt Nam ngày nay! Chúng tôi tin rằng chính phủ Bush không thiếu các chuyên gia đặc trách về Việt Nam sự vụ. Tổng thống chỉ cần hỏi tới bất cứ một vấn đề nào đó, dù lớn nhỏ, là các chuyên gia hoặc các mạng lưới tình báo sẽ có báo cáo ngay. Vì thế cho nên chuyện mời 4 vị nói trên vào Bạch Ốc, nói cho cùng, chỉ là màn trình diễn cho có hình thức. Hay nói một cách khác là chính phủ Bush cố ý lấy thêm cái thể của tập thể người Việt chống cộng hải ngoại để mặc cả và làm áp lực với CSVN. "Đấy, các ông hãy cẩn thận vì hơn một triệu rưỡi người Mỹ gốc Việt cũng có tiếng nói và ảnh hưởng tới cơ quan lập pháp của chúng tôi lắm đấy! Quý ông đừng coi thường sức mạnh này! Ngay cả chúng tôi đây cũng phải mời họ vào tham khảo để có cơ hội góp thêm ý kiến về chính sách ngoại giao với quý vị đấy!"

5) Biết là bị Hoa Kỳ làm áp lực như thế, đưa ra những tin tức làm nhục nhã, nhưng tại sao Nguyễn

Minh Triết vẫn phải khăn gói lên đường sang Mỹ?

Thứ nhất, tuy mọi quyền quyết định nằm trong tay Triết, vì y không những kiêm luôn chức Chủ tịch Hội Đồng Quốc Phòng mà còn ôm luôn chức sếp Hội Đồng An Ninh Quốc Gia. Nhưng trong bóng tối, Triết vẫn phải nhận lệnh quan thầy Trung Cộng, bằng chứng là trước khi đi Mỹ, Triết phải qua Bắc Kinh cầu “Thiên hoàng” vào trung tuần tháng 5 vừa qua. Xong rồi, nhận chỉ thị rồi, cho nên lần này Triết nhất quyết phải đi Mỹ để tiếp tục tìm thế đu dây giữa Trung Cộng và Mỹ. Đúng là theo Tàu thì mất nước, theo Mỹ thì mất đảng, nhưng con người CS thì thà mất nước, làm thân nô lệ, chứ không chịu mất đảng. Nghĩa là CSVN chỉ theo Mỹ để cạnh tân xứ sở, tiến lên phát triển kinh tế theo định hướng xã hội chủ nghĩa, nhưng luôn luôn hướng theo mô hình chính trị của Trung Cộng, là phải giữ đảng CS và nhất quyết phải tiêu diệt mọi thành phần đối lập. Do đó có bị nhục với đại quốc Hoa Kỳ thì có sao đâu? Con người cộng sản của nước nhược tiểu như CSVN đã quen rồi với thói luôn cúi và ăn xin khắp địa cầu... thì tự ái làm gì! Khi được rồi thì cứ trở mặt tình bơ là xong!

LỜI KẾT

Mũi tên của Chính phủ Bush vừa phóng ra có thể đạt được hai mục tiêu: Thứ nhất về tâm lý, làm vừa lòng, tức là an ủi người Việt tỵ nạn về cái tát tai vào năm 2006 khi ông đến VN mà không hề thăm hỏi, lên tiếng gì đến thành phần đấu tranh cho tự do tôn giáo, dân chủ ở trong nước. Thứ hai, sử dụng tập thể người Việt trên đất Mỹ như một thế mặc cả với CSVN trong chuyến đi của Nguyễn Minh Triết.

Vậy chúng ta có hy vọng và tin tưởng rằng với áp lực của Hoa Kỳ, CSVN sẽ ngã quy và dần dần đi tới sụp đổ, hoặc buộc phải thay đổi toàn diện cơ cấu của họ không? Thưa không! Cơ cấu công an trị của CS luôn luôn được tổ chức rất chặt chẽ và chông chéo. Họ cấu kết với nhau vì quyền lợi vật chất, lầy bóng ma cộng đảng làm chỉ tiêu cho mỗi trường tham nhũng. Do đó, sau chuyến Mỹ du của Triết, chắc chắn y sẽ hứa hẹn cải cách chính trị, có thể y sẽ nhượng bộ và trả tự do hoặc giảm án cho vài nhân vật đấu tranh nổi tiếng vừa qua để xoa dịu dư luận thế giới. Nhưng trước sau, họ vẫn duy trì chế độ độc tài độc đảng cho đến khi nào toàn dân Việt Nam ý thức được vai trò cứu nước, không còn sợ hãi và đồng lòng đứng dậy lật đổ bạo quyền.

Chính phủ Bush có đủ sức mạnh để dân chủ hóa VN không? Thưa không, nếu muốn hành động thì hơn 12 năm ngoại giao họ đã làm rồi. Có thể chính sách của Hoa Kỳ chỉ muốn một Việt Nam ổn định, cho dù phải chấp nhận một chính phủ độc tài CS, nhưng chế độ đó có lợi cho thế chiến lược và kinh tế của Hoa Kỳ.

Do đó, vai trò của người Việt tự do khắp nơi trên địa cầu là phải đấu tranh, đoàn kết, ý thức bổn phận của mình đối với quê hương dân tộc. Chúng ta phải vận động các quốc gia sở tại, kêu gọi họ giúp chúng ta trong thế đấu tranh liên hoàn để tạo cho phong trào dân chủ trong nước có cơ hội bộc phát mạnh hơn. Nhưng chúng ta không thể lệ thuộc nhiều vấn đề vào các nước đồng minh như trong

quá khứ. Chắc chắn là không một quốc gia nào thương yêu dân tộc chúng ta, ngoại trừ con dân nước Việt Nam.

Việc Nguyễn Minh Triết đến Mỹ vào ngày 22 tháng 6 là cơ hội cho chúng ta tỏ rõ thái độ với những kẻ độc tài đảng trị, tàn ác trước văn minh nhân loại. Tập thể người Việt hải ngoại, không phân biệt đoàn thể đảng phái, nhất quyết giương cao ngọn cờ đại nghĩa tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn vào dịp này để biểu dương tinh thần đấu tranh cho tự do dân chủ của chúng ta; đồng thời nhấn nhủ với chính phủ Bush và quốc hội Hoa Kỳ dứt khoát không thể khoan nhượng với chế độ độc tài CSVN.

Trương Sĩ Lương

PHIÊN TÒA MAN RỢ

Kính tặng Linh Mục Nguyễn Văn Lý

Bởi xót quê hương chịu khổ cùng,
Hiên ngang lên tiếng, góp lời chung.
Tự do tôn giáo sao dùng súng?
Hạnh phúc nhân quyền lại hỏi cung?
Thấy ảnh dăng trào niềm căm xúc,
Nhìn hình uất nghẹn khí càng nung.
Chao ôi! Công lý loài muông thú
Khoá miệng dân oan, lại bảo hùng !

Giữa bọn cuồng ma cha vẫn hùng
Thốt lời đã đảo kẻ thù chung
Những mong Tổ quốc thay mầm sống*
Hằng muốn dân lành khỏi bạo hung.
Mấy lượt đi tù, tâm vẫn vững,
Bao lần cùm giữ, chí còn tung.
Hỡi ai Hồng Lạc mau vùng dậy:
Diệt lũ Hồ gian, vai sánh cùng.
*Thay đổi chế độ cộng sản.

Lệ Khanh 4-3-2007

Bài hoạ của Trần Việt Yên

Cộng nô thời điểm bước đường cùng
Pháp đình man rợ, đã cáo chung
Cộng sản diễu tuồng văn hoá hão
Dân lành phần uất trước toà cung
Gọng kềm dân chủ đang dần khép
Ý chí tự do càng nấu nung
Bị cáo trở thành ông chánh án
Nói thay dân tộc, thật anh hùng !

Nói thay dân tộc, thật anh hùng!
-“Đã đảo Cộng nô!” tiếng thét chung
Chấn động lương tâm toàn thế giới
Phô bày bộ mặt lũ tàn hung:
-“Giả hình nhân nghĩa lời đuôi cáo
Bộ dạng dã man lộ tích tung”
Tám ảnh đã đi vào lịch sử
Dấu ghi cộng sản bước đường cùng.

Cuộc họp mặt ngày 29-05-2007 của Tổng Thống Bush với bốn nhà dân chủ hải ngoại đại diện của những tổ chức tranh đấu, vận động cho dân chủ VN: ông Nguyễn Quốc Quân, Chủ Tịch Tổ Chức Quốc Tế Yểm Trợ Cao Trào Nhân Bản, ông Đỗ Hoàng Điềm, Chủ Tịch Đảng Việt Tân, ông Đỗ Thành Công, thành viên Ban Lãnh Đạo Đảng Dân Chủ Nhân Dân và ông Lê Minh Nguyên, Trưởng Ban Điều Hành Mạng Lưới Nhân Quyền VN tại phòng Bầu dục ở nhà Trắng là một phản đối mãnh liệt của chính quyền Mỹ gửi đến cho chính quyền VN về phong cách làm việc thiếu tư cách quốc tế của đảng CSVN. Tổng Thống Mỹ đã ủng hộ tích cực cho VN gia nhập Cộng Đồng Thương Mại Quốc Tế (WTO) và cho phép buôn bán tự do ở Mỹ bằng cách loại tên VN ra khỏi danh sách CPC, thế mà chính quyền VN sau đó đã đáp lại bằng cách phát động phong trào đàn áp và bắt bớ các nhà dân chủ ở VN kể từ Tết Đinh Hợi. Sự bịt miệng LM Nguyễn Văn Lý giữa tòa án trước sự chứng kiến của báo chí quốc tế và ngoại giao đoàn thật là một cao điểm của sự đàn áp nhân quyền và một hành động thiếu văn minh, tự cao tự đại một cách ngu xuẩn của cái gọi là "đỉnh cao trí tuệ loài người" và dân chủ tự do theo kiểu Cộng Sản như Stalin ở Sô Viết ngày xưa hay theo kiểu Bạo chúa Mao Trạch Đông của Trung Quốc. Cái "tát tai" của Mỹ gửi đến đảng CSVN qua buổi họp với các dân chủ VN và sự chậm trễ trong việc gửi lời mời của TT Mỹ (mãi đến ngày 06-06-2007 mới có tin chính thức) chỉ mới làm cho đảng CSVN hơi choáng váng và đã chịu nhượng bộ phần nào. Trong một buổi họp mặt về dân chủ toàn cầu tại Praha trên đường đi họp Hội nghị G-8, Tổng Thống Mỹ đã tặng thêm cho Đảng CSVN một "búa" nữa khi ông xác định lại lập trường ủng hộ cho Nhân Quyền và đòi chính quyền VN phải trả tự do cho Cha Nguyễn Văn Lý và các nhà tranh đấu cho nhân quyền ở VN. Chính quyền VN vì vậy phải tỏ ra một vài nhượng bộ về nhân quyền để làm nguôi cơn

giận của người Mỹ. Chính quyền VN đã bắn tin sẽ trả tự do cho ba nhân vật Bất đồng chánh kiến trước khi ông Nguyễn Minh Triết qua Mỹ, đó là: nhà báo Nguyễn Vũ Bình, luật sư Lê Quốc Quân, luật sư Nguyễn Thuỳ Trang. Chủ tịch nhà nước Nguyễn Minh Triết đã ngâm bồ hòn và sẽ công du sang Mỹ với một lực lượng kinh tế và chính quyền hùng hậu với mục đích kiếm thêm đầu tư của tư bản Mỹ và bắt đền Mỹ về vụ chất độc da cam.

Đến lúc này đồng bào hải ngoại phải hà hơi tiếp sức cho phong trào

là một viên đá xây dựng nền dân chủ tự do cho một VN trong tương lai, là một cơn gió góp phần vào cơn Bão lớn của phong trào tranh đấu đang nổi lên ở quê nhà. Bà con hải ngoại đừng nên thờ ơ hay chỉ gửi lời chúc lành cho những người tranh đấu tích cực mà hãy đóng góp công sức vào công cuộc tranh đấu chung này. Hãy cộng tác với các nhà tranh đấu ôn hòa cho dân chủ ở VN, các ủng hộ viên Khối 8406 ở hải ngoại, các tổ chức nhân quyền và tôn giáo, các cộng đồng và các đảng phái như Đảng Dân chủ Nhân

BIỂU TÌNH! BIỂU TÌNH!

ên đường đi biểu tình

Đinh Thiên Vũ

tranh đấu dân chủ ở quê nhà hiện đang bị đàn áp mãnh liệt. Bây giờ là lúc người Việt Hải Ngoại phải thống nhất hành động, sự kết hợp của gần 30 tổ chức đảng phái và cộng đồng để thành lập UB Phôi Hợp Hành động Phản đối Nguyễn Minh Triết (www.congdongthudo.org) là một thành công của đồng bào hải ngoại nói riêng và một phần khởi cho sự mong chờ của đồng bào quốc nội nói chung. Không phải chỉ có những tổ chức hành động mà đây là lúc đồng bào hải ngoại dù không thuộc đảng phái nào hay không thuộc tổ chức nào nên tham gia tích cực các cuộc biểu tình này. Đây là một vận động chung để góp phần vào công cuộc tranh đấu gian khổ của đồng bào tại quê nhà.

Những cuộc biểu tình chống lại sự vi phạm nhân quyền, độc tài của đảng CSVN sẽ tạo một áp lực trực tiếp với chính quyền CSVN. Những cuộc biểu tình chống đối phái đoàn Nguyễn Minh Triết sẽ gián tiếp ảnh hưởng đến những quyết định chính trị kinh tế tương lai của Tổng Thống Mỹ, Quốc Hội Mỹ nói riêng và những ủng hộ nhân quyền cho VN qua dư luận Mỹ và dư luận toàn cầu nói chung. Vì thế mỗi tham dự của một cá nhân hải ngoại trong lúc này

dân, đảng Thăng Tiến hải ngoại...

Tại sao lại đi biểu tình ? Tại sao lại mít-tinh?

Người VN ta thường rất hiếu hoà và có tấm lòng trắc ẩn, nên nếu nghe đến đi cứu lụt, cứu đói, xây chùa, giúp nhà thờ thì rất hăng hái tham gia, nhịn ăn nhịn mặc để quyên góp, còn khi nói đến vấn đề chính trị thì thường rụt rè và khoán trắng cho cho những người hoạt động tích cực, đôi khi còn coi đó là chuyện của các "ông", chuyện của Mỹ, của Tàu! Biểu tình và mít-tinh là những hình thức tranh đấu ôn hoà, bất bạo động, là những quyền tự do căn bản của con người được nêu lên trong Công ước Quốc tế về các quyền Dân sự và Chính trị của Liên Hiệp Quốc (16-12-1966) mà chính VN đã công nhận khi gia nhập Liên Hiệp Quốc.

Nhưng ở VN thì cả trăm năm nay, từ thời Pháp thuộc cho đến bây giờ, biểu tình luôn đi kèm theo sự đàn áp của chính quyền, khi mục đích của cuộc biểu tình đó không hợp với ý muốn của người cầm quyền. Biểu tình đồng nghĩa với đàn áp, tù đầy, bắt bớ. Do đó chữ Biểu Tình như một hung thần vẫn còn đề trử trên tâm hồn người VN, dù đang sống ở Mỹ, một xứ tự do

dân chủ, dù đa số đồng bào hải ngoại xuất thân là người tị nạn chính trị, hay bỏ nước ra đi vì chán ghét chế độ ở quê nhà.

Ở quốc, nội người dân đang phải cam chịu kiếp nô lệ, phải chấp nhận một tập đoàn bóc lột cha truyền con nối, độc tài độc đảng, không được có những quyền tự do căn bản như đồng bào hải ngoại. Mỗi lời khiếu kiện hay ý kiến xây dựng đất nước nếu không xuất phát từ đảng CSVN liền bị chụp cho cái mũ "phản động", "tội tuyên truyền phá hoại chính quyền nhân dân". Đảng CSVN ngang nhiên ngồi xồm lên đầu dân tộc VN, cai trị độc tôn độc đảng, cha truyền con nối như thời Trung cổ phong kiến.

Đồng bào hải ngoại ở Mỹ là nơi được hưởng quyền tự do của con người, được quyền sinh hoạt chính trị tự do, thì biểu tình ôn hòa bất bạo động và mít-tinh để bày tỏ những ý kiến của mình cho dư luận là một chuyện chính đáng. Tiếng nói của một người thì chẳng có ai chú ý nhưng khi có tiếng nói cả ngàn người, cả trăm ngàn người thì sẽ được dư luận Mỹ và thế giới chú ý. Vì thế Biểu tình và Mít-tinh là hai vũ khí tối hậu để tranh đấu cho tự do dân chủ trong tinh thần hoà bình bất bạo động. Nhiều người cho rằng biểu tình không có hiệu quả, chỉ mong chờ những biện pháp vũ lực và cho rằng Mỹ thì quá xa VN. Theo tác giả, đó là những suy luận lỗi thời và thiển cận. Lịch sử của thế giới đã chứng minh Ấn Độ giành độc lập qua những cuộc biểu tình bất bạo động do thánh Gandhi hướng dẫn. Các cuộc biểu tình phản chiến ở Woodstock đã làm chấm dứt chiến tranh VN. Người dân Ba Lan đã giành được tự do từ tay người CS bằng hoà bình chứ không phải bằng vũ khí. Cuộc biểu tình của nhân dân Đức ngày thứ hai đã làm sụp đổ bức tường Bá Linh. Gần đây nhất, cuộc biểu tình với hơn triệu người ở Ukraine đã tạo nên cuộc "cách mạng da cam" không đổ máu làm sụp đổ chế độ CS độc tài ở xứ này.

Đi biểu tình cho ai? cho cái gì?

Ta đi biểu tình đây trước nhất là để đòi trả tự do cho các nhà tranh

đấu cho tự do dân chủ ở VN. Đó là Cha Nguyễn văn Lý người bị bịt miệng trước toà án, đó là Ls Nguyễn văn Đài, là nữ anh hùng Ls Lê Thị Công Nhân. Họ là người của Khối 8406. Khối 8406 là tập hợp của 118 nhà dân chủ đã ký tên vào bản Tuyên ngôn Tự Do Dân Chủ cho VN ngày 08-04-2006. Bản tuyên ngôn này đòi hỏi chính quyền CSVN phải trả lại các quyền tự do dân chủ cho dân VN. Khối 8406 là một khối chủ trương tranh đấu bất bạo động, được sự ủng hộ của nhiều chính trị gia trên thế giới.

Ta đi biểu tình là để đòi trả tự do cho các nhà tranh đấu kiên cường của đảng Thăng Tiến, đảng Dân Chủ Nhân dân như Nguyễn Phong, Nguyễn Bình Thành, Ls Huỳnh Nguyên Đạo, Bs Lê Nguyên Sang, Ls Nguyễn Bắc Truyền v.v... Đây là những đảng phái tranh đấu cho một VN tự do dân chủ trong hoà bình và bất bạo động.

Ta đi biểu tình là để đòi trả tự do cho nữ văn sĩ Trần Khải Thanh Thủy, cho các dân oan như Hồ Thị Bích Khương v.v... Họ là những người tranh đấu chống lại các tham quan cướp đất dân đen một cách trắng trợn giữa ban ngày. Những dòng chữ trên đơn từ khiếu kiện là vũ khí đơn sơ của những người dân đen dùng để chống lại với một bạo quyền vũ trang đến tận răng.

Ta đi biểu tình để đòi hỏi có một công đoàn tự do ở VN thay thế cho một công đoàn quốc doanh đứng về phe tư bản tài phiệt. Nhiều công ty Đài Loan, Đại Hàn coi công nhân VN như cỏ rác, bóc lột sức lao động mà công đoàn quốc doanh lại nhắm mắt, đôi khi còn nhẫn tâm làm tay sai cho tư bản khi công nhân đứng lên đòi hỏi những bảo đảm an sinh tối thiểu. Ta đòi VN phải trả lại quyền tự do đình công, lập công đoàn, thả tự do cho những người tranh đấu cho công nhân như Ls Trần Quốc Hiến và các công nhân vô danh đang bị cầm tù sau những cuộc đình công ở Saigon, Bình Dương...

Ta biểu tình để đòi hỏi tự do tôn giáo và tự do báo chí. Ta đòi CSVN phải chấm dứt hành động những nhiều các tổ chức tôn giáo như Phật

giáo VNTN, Phật giáo Hoà Hảo, Tin Lành và các nhà tranh đấu như Ht Quảng Độ, Lm Phan Văn Lợi, Ms Nguyễn Hồng Quang và những tín đồ đang bị giam cầm vì đã đứng lên đòi tự do tôn giáo. Ta đòi đảng CSVN phải giải tán 600 tờ báo quốc doanh và chấp nhận cho tự do báo chí ở VN.

Ta biểu tình là để đòi chấm dứt hành động tham ô của các quan chức CS ở VN. Đồng bào hải ngoại gửi mỗi năm trên 3 tỉ US đô la về VN (3.000.000.000 US\$), đa số là để trợ giúp bà con, nhà thờ, cô nhi, chùa chiền v.v... Nhưng thử hỏi bao nhiêu phần trăm trong số tiền đó thực sự đến tay những người nghèo khó hay là nó được chia chác qua tay các tham quan CSVN và được tiêu xài phí phạm. Một vụ PMU 18 mà một quan chức lương chưa tới 200 đô một tháng có thể thua cả độ cả triệu đô là chứng minh cho sự tham nhũng cùng cực của các tham quan CSVN. Người CSVN đã lợi dụng tâm lòng yêu quê hương của đồng bào hải ngoại để làm lợi cho chính bản thân mình. Thật là một mĩa mai chua chát cho "Quê hương là chùm khế ngọt theo định hướng XHCN".

Sau cùng là đòi CSVN từ bỏ chế độ độc đảng độc tài, chấp nhận Đa nguyên Đa đảng, để dân tộc VN có được Tự Do và Dân Chủ như cả trăm quốc gia trên quả địa cầu này, để VN thực sự có một vận hội mới văn minh trong thế kỷ thứ 21.

Góp ý:

Để góp ý với Ủy Ban Phối Hợp Hành động Phản đối Nguyễn Minh Triết, tác giả đề nghị bên cạnh những cuộc mít-tinh và biểu tình một vài chương trình tranh đấu trong bất bạo động như sau đây:

- Tổ chức một cuộc Tuyệt thực đòi trả tự do cho các nhà tranh đấu dân chủ ở VN bắt đầu từ ngày phái đoàn CSVN đến Mỹ cho đến lúc phái đoàn về VN (19/06 – 22/06). Cuộc Tuyệt thực nên tổ chức tại một địa điểm ở ngay Washington DC, nếu được nằm gần nơi biểu tình ngày 21/06 – 22/06 thì càng tốt. Ai muốn tuyệt thực phải đến đây ghi tên và ở lại dưới sự chăm nom của bác sĩ và được bảo vệ của các tổ

chức thanh niên sinh viên. Các tuyệt thực viên sẽ mặc đồng phục Áo Trắng chẵn hạn, cùng nhau thảo luận về VN trong suốt thời gian tuyệt thực. Cuộc tuyệt thực và tình trạng sức khoẻ của các tuyệt thực viên phải thông báo thường trực cho tất cả báo chí Mỹ và quốc tế. Lấy nơi này làm nơi họp báo, thông tin các cuộc biểu tình "rượt đuôi" các nơi trên đất Mỹ và dàn chào lần chót ở Washington DC. Tổ chức sinh hoạt cộng đồng cho tuyệt thực viên và tất cả các người tới tham gia: cầu kinh, niệm Phật, hát cộng đồng, thảo luận và thể thao.

- Tổ chức Paltalk với các nhà tranh đấu ở VN và ở các nước khác, truyền thẳng cuộc nói chuyện qua loa phóng thanh trực tiếp vào trong cuộc biểu tình. Các nhà tranh đấu ở VN và ở các nước khác cũng có thể trực tuyến (on line) tham gia vào qua mạng internet như đọc tuyên ngôn, diễn văn trực tuyến (on line) trong lúc đồng bào biểu tình ở Mỹ.

- Phát hình Lm Lý bị bịt miệng cho những người làm việc ở Wall Street, phái đoàn CSVN sẽ mất mặt với các tập đoàn kinh tế thế giới khi thế giới biết được hành động thô bỉ của CSVN. Ai muốn buôn bán ở VN chắc suy nghĩ rất nhiều trước khi bỏ tiền vào một xứ hành xử thiếu văn minh như VN bây giờ.

- Tổ chức văn nghệ dã chiến với những ca sĩ có tiếng tăm. Nếu có thể được, mời những ca sĩ của người Mỹ, trình diễn ngay tại nơi mít-tinh, chẳng hạn trước Nhà Trắng hay Quốc Hội Mỹ, để khuyến khích bà con đi biểu tình cùng thu hút sự hưởng ứng của người Mỹ bản xứ.

- Tổ chức biểu tình đêm với rước đuốc và đêm không ngủ với ca nhạc tranh đấu trước khách sạn của phái đoàn CSVN. Hình thức này rất tiện cho những đồng bào phải đi làm, không tham dự được các cuộc biểu tình ban ngày, lại làm giao động tinh thần các cán bộ CSVN trong phái đoàn.

Hãy lên đường tham gia các cuộc biểu tình, hãy xắn tay áo đứng chung cùng mọi người, hãy nói lên những khát vọng Tự do Dân chủ cho đồng bào ở quê nhà, hãy kêu

gọi các bạn bè của mình trong trường học, trong sở làm, hàng xóm, kể cả người Mỹ, người Mễ, người Á... tham dự cuộc biểu tình.

Hãy đứng lên tranh đấu bằng bất bạo động cho nhân dân VN, tìm cách tố cáo với nhân dân Mỹ và thế giới sự đàn áp nhân quyền của CSVN, tiếp lời cho các anh hùng thế kỷ 21 ở VN: kiên cường như Lm Nguyễn Văn Lý, sắt thép như Ls Lê Thị Công Nhân, khôn ngoan như Ls Nguyễn Văn Đài và nhiều người nữa, những anh hùng nam nữ vô danh ở quê nhà đang hàng hàng xuất hiện như ngọn triều dâng.

Hãy lấy ngày nghỉ, hãy lên đường tham dự vào các cuộc biểu tình, hò hét, ca hát, phát truyền đơn, trưng biểu ngữ. Xin nói theo danh từ "quân sự": bây giờ không còn là "Đàm" nữa mà là ra quân "Đánh Trước Đàm Sau". Vũ khí của đấu tranh dân chủ không phải là sắt thép, là bom đạn mà tiếng vọng từ tình người, là câu hò hét đòi hỏi tự do cho đồng bào ở VN, là rừng cờ, rừng biểu ngữ, là lời ca tranh đấu cho dân chủ tự do. Cả ngàn người, chục ngàn người từ già tới trẻ lên đường rầm rập biểu tình, tung hàng ngàn hàng triệu tấm truyền đơn đến dư luận quốc tế, đến tay những trí thức, báo chí, dân biểu Mỹ, sinh viên Mỹ và quan trọng nhất là tới tay nhân dân Mỹ, vì họ là những người sẽ bỏ phiếu bầu Quốc Hội và Tổng Thống Mỹ trong tương lai.

Thay vì về VN cứu trợ vài trăm hay vài ngàn đô la cho một trại mồ côi hay một ngôi chùa hay nhà thờ nào đó - mà trong đó một phần lớn bị các cán bộ CSVN chia chác - hãy đứng lên, tham gia biểu tình, tạo một ngọn cuồng phong đập vào mặt đảng CSVN tham những độc tài mà đại diện là chủ tịch nhà nước Nguyễn Minh Triết và phái đoàn công du. Mỗi một câu hét đòi tự do dân chủ cho VN, mỗi một bước chân biểu tình, mỗi một biểu ngữ trưng ra, mỗi một tấm truyền đơn tung ra còn giá trị hơn cả trăm cả ngàn đô la cứu trợ gửi về VN, để cho bọn tham quan, sư quốc doanh, linh mục cộng sản, sâu dân một nước hưởng thụ và tiếp tục đè đầu đè cổ nhân dân VN.

Hãy làm cho người CSVN thức tỉnh trước những phong trào vũ bão biểu tình ở hải ngoại: nếu muốn văn minh, nếu muốn "ra biển lớn WTO", nếu muốn hoà giải hoà hợp cùng nhân dân VN, xin nhắc lại là nhân dân VN ở hải ngoại và cả ở trong nước, thì trước tiên phải trả tự do cho các nhà tranh đấu ở VN, phải chấp nhận đa nguyên đa đảng, phải trả lại các quyền tự do căn bản cho nhân dân VN vì đó là luật chơi của biển lớn. VN không thể nào vào WTO, làm thành viên Hội Đồng Bảo An Liên Hiệp Quốc trong tương lai (2008) trong khi chính mình là một quốc gia độc tài, độc tôn, lạc hậu, thiếu dân chủ, hành xử như thời phong kiến.

Biểu tình trong dịp này cũng là một cứu trợ tinh thần cho đồng bào ở quê nhà, giúp cho người nô lệ da vàng VN sớm thoát khỏi cái nhà tù lớn, đang nằm sờ sờ giữa thế kỷ thứ 21. Đừng chờ vào những cuộc "đi đêm" của người Mỹ, đừng chờ vào người khác tranh đấu giùm cho mình. Không những gửi lời chúc lành cho các nhà tranh đấu mà hãy trực tiếp tham gia tuyệt thực, phát truyền đơn, mít-tinh và biểu tình. Chúng ta, người VN ở quê nhà và ở hải ngoại không đòi hỏi, thì bao giờ đảng CSVN trả Tự do, Dân chủ lại cho dân tộc VN?

Đồng bào ở quê nhà đang mong đợi nơi đồng bào hải ngoại nói lên giùm, hét lên giùm cái khát vọng được giải phóng ra khỏi chế độ nô lệ, ra khỏi độc tài, độc tôn và có được những quyền tự do căn bản của con người như bao nhiêu trăm triệu người trên quả địa cầu này.

Lên đường! Lên đường đi biểu tình! Cuộc tranh đấu bất bạo động cho Tự do Dân chủ và Đa nguyên ở VN sẽ tất thành công!

Đinh Thiên Vũ

**Đấu tranh hoà bình,
bất bạo động.
Phế bỏ "thần tượng"
Hồ Chí Minh.
Giải thể chế độ Cộng
sản độc tài.**

DÂN CHỦ

là một phong trào quốc tế

Ngô Nhân Dụng 13-06-2007

Ông Nguyễn Minh Triết vẫn tới Mỹ thăm xã giao ông George W. Bush, mặc dù trước ngày ông lên đường thì ông tổng thống Mỹ đã tiếp đón bốn vị lãnh đạo các tổ chức chống Cộng, và gọi điện thoại cho ông Đỗ Nam Hải, một người chống chế độ sống ở Sài Gòn. Điều này chứng tỏ ông Nguyễn Minh Triết không biết ngượng. Hoặc là ông rất cần bắt tay ông Bush một cái, để nhắc các nhà tư bản Mỹ hãy tiếp tục đầu tư.

Trong khi đó, những cán bộ tuyên truyền hạng ba hạng tư của Cộng Sản vẫn lên giọng tố cáo Mỹ “can thiệp vào nội bộ” của họ, vì các đại biểu Quốc Hội Mỹ, các chính khách và hội đoàn bảo vệ nhân quyền ở Mỹ đòi chế độ Cộng Sản ngưng đàn áp các nhà tranh đấu cho tự do dân chủ tại Việt Nam như Nguyễn Văn Đài, Lê Thị Công Nhân, Nguyễn Văn Lý. Mà không riêng gì người Mỹ, những người tranh đấu cho tự do khắp thế giới đều “can thiệp” như vậy. Tại sao người nước này lại lên tiếng đòi tự do cho người nước khác? Rất giản dị, vì con người ở khắp nơi liên hệ với nhau qua những giá trị nhân bản. Sống tự do dân chủ là những điều kiện tối thiểu để sống đúng với phẩm cách con người. Con người ở Việt Nam hay ở Trung Quốc cũng có quyền sống tự do như những con người ở Pháp, Ba Lan, hay Mỹ. Trong cuộc hội nghị Hợp Mặt Dân Chủ ở Warszawa vừa qua, các người tranh đấu ở Ba Lan đã tới thăm để bày tỏ ý nguyện muốn giúp người Việt Nam tranh đấu để cũng thoát được ách Cộng Sản như nước Ba Lan. Vì họ nhớ trước đây gần 30 năm, chính dư luận thế giới ủng hộ Công Đoàn Đoàn Kết đã giúp cuộc đấu tranh của dân Ba Lan thành công. Nhờ cuộc gặp gỡ này mà các người Việt Nam dự hội nghị đã tặng cho các bạn người Ba Lan bức hình công an bịt miệng Linh Mục Nguyễn Văn Lý giữa tòa. Bức hình được chiếu lên đài truyền hình cho cả nước Ba Lan được coi, lần đầu tiên.

Cô tài tử Mia Farrow, ông Tổng Thống George W. Bush và cựu Tổng Thống Vaclav Havel đều đang bị các chế độ Cộng Sản buộc tội đã can thiệp vào chuyện nội bộ của họ. Những bạo chúa và các đảng độc tài thường coi dân chúng trong nước thuộc quyền họ cai quản, họ muốn làm gì thì làm, không cho người ngoài phê bình cách họ đối xử với dân ra sao. Nhưng các vụ can thiệp đó sau cùng đều có hiệu quả.

Cô Mia Farrow đã lên án chính quyền Trung Quốc giúp đỡ và bảo vệ chế độ độc tài ở Sudan, làm nger trước những hành động diệt chủng ở miền Darfur. Chính phủ Bashir ở Khartoum đã cho binh sĩ của ông tàn sát dã man những người dân lành ở Dafur từ nhiều năm qua. Cô Mia Farrow và các đồng bạn đã kêu gọi Bắc Kinh hãy tham gia việc cấm vận, ngưng nuôi dưỡng chính phủ Khartoum, ngưng đầu tư vào các mỏ dầu ở Sudan và ngưng mua dầu xứ này. Bắc Kinh không chịu thay đổi, họ cũng chỉ trích cô “can thiệp” vào việc nội bộ của họ. Nhưng sau khi cô Farrow lên tiếng tố cáo việc tổ chức Thế Vận Hội năm 2008 ở Bắc Kinh, gọi đó là một “Thế Vận Hội Diệt Chủng,” và kêu gọi các lực sĩ hãy tẩy chay không dự, đảng Cộng Sản Trung Quốc đã phải đáp ứng ngay. Họ cử một quan chức cao cấp đến Khartoum để khuyên bảo nhà độc tài Sudan hãy bớt giết người.

Cô Mia Farrow không phải là người duy nhất “can thiệp vào nội bộ” của chính quyền Trung Quốc. Rất nhiều tổ chức lao động quốc tế đang quan sát, theo dõi tình trạng các công nhân làm việc ở nhiều xí nghiệp Trung Quốc, đặc biệt là các xí nghiệp phục vụ cho Thế Vận Hội 2008. Liên Đoàn Lao Động Quốc Tế, Liên Đoàn Thợ Dệt, Thợ May, Thợ Làm Đồ Da Quốc Tế, đã kêu gọi chính phủ Bắc Kinh hãy buộc các doanh nghiệp nhà nước và tư nhân Trung Quốc phải tôn trọng quyền lợi của người lao động. Họ nêu lên những chứng cứ. Có những công ty cung cấp hàng hóa để bán trong dịp Thế Vận Hội bắt công

nhân làm việc 13 giờ một ngày, bảy ngày một tuần, và được trả lương dưới mức lương tối thiểu theo luật định. Có những trẻ em 12 tuổi làm việc trong các công ty này. Các phóng viên quốc tế cũng tham dự vào việc tìm hiểu đời sống người lao động Trung Quốc. Họ mô tả những công nhân được tuyển từ nhà quê lên tỉnh, làm việc 12 tiếng mỗi ngày xây dựng các sân vận động và nhà ở cho lực sĩ; những công nhân này ăn ở rất cực khổ, làm việc không nghỉ, vì họ muốn để dành tiền đem về cho gia đình, vì thế họ luôn luôn bị các công ty xây cất bóc lột.

Chính phủ Bắc Kinh rất bén nhay khi nghe những lời chỉ trích liên can đến Thế Vận Hội năm 2008. Họ rất sợ dư luận kêu gọi các chính phủ hoặc các lực sĩ tẩy chay Thế Vận Hội đầu tiên tổ chức ở Trung Quốc. Họ đang muốn dùng Thế Vận Hội 2008 để quảng cáo cho chế độ, cho dân chúng chịu đựng ách độc tài Đảng trị thêm nhiều năm nữa. Chính vì thế Ủy Ban Thế Vận Hội Trung Quốc đã đáp ứng ngay trước những lời chỉ trích, lập một ủy ban điều tra về tình trạng lao động ở các xí nghiệp dự thầu, dựa trên những lời tố cáo của các công đoàn quốc tế. Ủy Ban Thế Vận Hội bắt các công ty phục vụ cho Thế Vận Hội phải ký giấy cam kết thi hành đúng luật lao động, và sẽ theo dõi việc thi hành lời hứa này. Các tổ chức quốc tế cũng biết rằng những lời hứa giữa các doanh nghiệp nhà nước Cộng Sản và chính quyền Cộng Sản chỉ là để che mắt người ngoài. Nhưng phản ứng của Bắc Kinh cho thấy họ cũng chịu áp lực của dư luận thế giới. Công nhân Việt Nam đã đình công liên tiếp trong những năm qua, người Việt ở nước ngoài cũng phải vận động các tổ chức lao động ở nơi mình cư ngụ ủng hộ quyền lập công đoàn độc lập của người lao động nước ta. Tốt nhất là hãy giúp Ủy Ban Bảo Vệ Người Lao Động đã được thành lập từ năm ngoái, trụ sở chính đặt ở Warszawa, do ông Trần Ngọc Thành lãnh đạo.

Trong khi cô Mia Farrow “can thiệp” vào chính sách của chính phủ Trung Quốc ở Sudan thì ông Tổng Thống Mỹ George W. Bush cũng “can thiệp” khi ông chỉ trích các chính sách đàn áp người bất đồng chính kiến của các chế độ độc tài ở Miến Điện, Việt Nam, Iran, Nam Phi và Ai Cập. Ông Bush gọi đích danh để đòi trả tự do cho những người đang bị chính phủ các nước này cầm tù chỉ vì bất đồng chính kiến, trong đó có Linh Mục Nguyễn Văn Lý. Ông Bush phát biểu trong một hội nghị tại thủ đô Praha,

Cộng Hòa Czech, một cuộc họp mặt được báo chí đặt tên là “Hội Nghị Của Những Người Phản Kháng”. Những chính khách quốc tế như Vaclav Havel (Czech), José Maria Aznar (Tây Ban Nha), Natan Sharansky (Israel) chủ tọa hội nghị. Những người bất đồng chính kiến khắp thế giới tới đó họp mặt để bày tỏ tình đoàn kết với nhau. Họ đã “can thiệp vào chuyện nội bộ” của các chính phủ Syria, Ai Cập, Nga, Trung Quốc, Việt Nam, Belarus, Iran, Iraq, Ả Rập Sau Đì, vân vân, đòi hỏi chính phủ các nước này phải tôn trọng quyền phát biểu những ý kiến độc lập bảo vệ phẩm giá con người.

Liệu những việc can thiệp này có hiệu quả gì không? Nhiều thí dụ cho thấy những áp lực từ nước ngoài có hiệu quả, dù mạnh hay nhẹ. Mạnh nhất là khi những cuộc tranh đấu được các cường quốc cùng giúp sức tạo thêm áp lực, có thể chấm dứt những chế độ độc tài, như đã xảy ra ở Phi Luật Tân, ở Chile, ở Ba Lan trước đây 20 năm.

Hiệu quả nhẹ như việc Cộng Sản Việt Nam chịu trả tự do cho ông Nguyễn Vũ Bình trước ngày Nguyễn Minh Triết sang Mỹ. Ký giả Nguyễn Vũ Bình đã bị tòa án tay sai Cộng Sản kết tội “làm gián điệp,” một tội có thể tử hình, nhưng đảng Cộng Sản Việt Nam vẫn trả tự do cho ông để làm quà cho chính phủ Mỹ! Thái độ khảng khái, bất khuất của ông Nguyễn Vũ Bình khi đã được tự do, giống như những lời các Luật Sư Nguyễn Văn Đài, Lê Thị Công Nhân nói trước tòa, cho thấy khí phách của những người tranh đấu cho tự do rất kiên cường, dũng mạnh. Khi người Việt ở nước ngoài vận động các chính phủ và các đoàn thể bảo vệ các nhà đấu tranh dân chủ trong nước, việc vận động dù nhỏ đến đâu sớm muộn cũng tạo nên hiệu quả. Những người tranh đấu thấy công cuộc họ theo đuổi được đồng bào và thế giới bên ngoài hỗ trợ, họ sẽ vững chí hơn.

Một người đã sống qua kinh nghiệm đó là Giáo Sư Mudawi Ibrahim Adam tại đại học Khartoum. Ông đã phê bình không ngừng nghỉ chính sách Hồi Giáo cực đoan của chính phủ Omar Bashir, nước Sudan. Năm 1991 ông bị công an bắt giam bảy tháng trong “ngôi nhà ma,” nhà tù chính ở thủ đô Khartoum. Năm 1997 ông bị bắt giam lần nữa. Năm 1999 ông thành lập Tổ Chức Phát Triển Xã Hội Sudan để phổ biến các thông tin về dân chủ tự do và quyền con người. Những năm 2003, 2004 ông đều bị bắt giam 8 tháng, năm 2005 bị bắt 5 tháng. Ông đã dự hội nghị ở

Praha cuối tháng rồi và nhiều người được nghe ông kể lại những cảnh bị bịt mắt tống giam, cảnh bị còng vào cánh cửa phải đứng suốt đêm ngày. Giáo Sư Mudawi đề nghị thế giới hãy phong tỏa, không mua dầu lửa của Sudan nữa, đó là nguồn ngân sách chính của chế độ độc tài. Chỉ có một giải pháp chấm dứt được nạn diệt chủng, cải thiện quyền làm người cho dân Darfur, ông Mudawi nói, cách đó là tổ chức bầu cử tự do! Điều này đúng không riêng gì ở Sudan mà đúng khắp thế giới. Cô Mia Farrow không dính líu gì tới nước Sudan nhưng cũng ủng hộ ông. Ông Mudawi đã mang nguyện vọng của dân Sudan nói lên trong một diễn đàn quốc tế ở Praha. Những nhà tranh đấu tự do dân chủ như Nguyễn Văn Đài, Nguyễn Vũ Bình, Lê Thị Công Nhân sẽ có ngày xuất hiện trên những diễn đàn tương tự.

Chúng ta phải thấy mừng khi nghe những tiếng nói kêu gọi tự do vang lên khắp thế giới, ngay trong thế kỷ 21 này. Phong trào tranh đấu cho quyền của con người bao giờ cũng có tính chất quốc tế, từ thế kỷ 18 đến nay vẫn thế. Dự luận thế giới đã giúp các cuộc vận động dân chủ tự do tiến mạnh hơn ở các nước đang phải sống trong nô lệ. Trong lịch sử nước ta, khi Phan Bội Châu bị Pháp bắt ra tòa, người Việt Nam sống ở Pháp đã vận động các tổ chức nhân quyền của Pháp can thiệp, nhờ thế cụ Phan không bị án tử hình. Khi Tạ Thu Thâu bị Pháp bắt đưa ra tòa những năm 1932, 1935 và 1938, vì các hoạt động lập công đoàn, viết báo đối lập, các chính khách người Pháp ở chính quốc cũng can thiệp, trừ những lãnh tụ Cộng Sản Đệ Tam phản bội con người tranh đấu cho giai cấp vô sản đó, vì theo lệnh Stalin chống Cộng Sản Đệ Tứ. Cuốn sách của Nguyễn Văn Đỉnh, “Tạ Thu Thâu, từ quốc gia đến quốc tế” xuất bản năm 1938 đã tường thuật các biến cố này - sách mới được Hải Mã tái bản ở Mỹ. Trong thời gian Tạ Thu Thâu tranh đấu không ngừng đó, ông cũng ở vào tuổi của những Luật Sư Nguyễn Văn Đài, Lê Thị Công Nhân ngày nay! Dân Việt Nam vẫn có truyền thống bất khuất!

Trên diễn đàn các mạng lưới chúng ta thấy nhiều cán bộ và công an Cộng Sản bênh vực chế độ mà đã kích các nhân vật quốc tế là “không có quyền” can thiệp vào nội bộ của Cộng Sản. Nhưng mọi người trong nhân loại có trách nhiệm với nhau. Không thể làm ngơ khi con người ở Sudan bị tàn sát hay con người ở Việt Nam bị sách nhiễu, đàn áp. Cả loài người có bổn phận giúp lẫn nhau.

Không những khi thấy người đói khổ phải giúp mà khi thấy người khác bị bóc lột, bị tù đầy, cũng phải giúp.

Nhân dịp đài Tưởng Niệm Nạn Nhân Cộng Sản khắp thế giới mới khánh thành ở Washington D.C., người Việt tị nạn Cộng Sản ở Mỹ hãy tới thắp hương cầu nguyện cho oan hồn những nạn nhân Cộng Sản ở nước ta, trong đó có Tạ Thu Thâu, người đã bị Cộng Sản Đệ Tam sát hại vào Tháng Mười Hai năm 1945, theo lệnh tử “trung ương,” sau khi đã bị bắt giam hơn 3 tháng. Tổng Thống Bush nên đề nghị ông Nguyễn Minh Triết đến thăm đài kỷ niệm này trong dịp ông ta sang thăm Mỹ. Việc viếng các oan hồn nạn nhân Cộng Sản chỉ có tính nhân bản, không thể gán cho là “can thiệp” được!

Hai Dân Biểu gốc Việt hướng dẫn Phái đoàn Người Việt vận động Chính giới hỗ trợ dân chủ

Hai vị Dân biểu người Mỹ gốc Việt là Hubert Võ từ Houston và Trần Thái Văn từ California sẽ hướng dẫn một phái đoàn gồm nhiều đại diện hội đoàn, lãnh đạo tôn giáo, chuyên gia về kinh tế, thương mại và chính trị sẽ có mặt tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn trong 2 ngày 19 và 20 sắp tới để vận động các vị dân cử Liên bang tại lưỡng viện Quốc hội, cùng các giới chức cao cấp của Bộ Ngoại Giao, Cơ quan Mậu Dịch Hoa Kỳ USTR và Hội Đồng An Ninh Quốc gia tại tòa Bạch ốc nhân chuyến viếng thăm Hoa Kỳ của Nguyễn Minh Triết.

Chương trình hội thảo của phái đoàn dân cử ngoài vấn đề CSVN gia tăng áp nhân quyền tại VN, còn bao gồm nhiều lãnh vực khác như kinh tế, thương mại, chính sách di trú. Phái đoàn sẽ gồm khoảng 15 người: quận Cam có 5, vùng Bắc Cali có 2, vùng North Carolina có 2, vùng Hoa Thịnh Đốn có 5. Những người này là chuyên viên am tường về VN trong nhiều lãnh vực như kinh tế, thương mại, chính trị, sắc tộc và tranh đấu cho nhân quyền, tự do, dân chủ tại VN.

Song song, nhiều đoàn thể chính trị của người Việt tại các thành phố có đông cư dân Việt như Quận Cam, Los Angeles, San Jose, San Francisco, Washington DC và New York đều đang họp bàn, sắp sẵn kế hoạch đón chào, biểu tình phản đối phái đoàn CSVN tại các nơi dự định sẽ thăm viếng. Tại miền đông Hoa Kỳ, đồng bào đang dồn mọi nỗ lực nhân dịp này để tố cáo tội ác CS trước dư luận quốc tế. Ông chủ tịch cộng đồng vùng thủ đô kêu gọi đồng hương hãy tham gia các cuộc biểu tình được tổ chức tại Hoa Thịnh Đốn và New York, nơi phái đoàn Nguyễn Minh Triết sẽ có mặt.

VƯỢT LÊN trong bão táp !!!

Nguyễn Minh Cần

Tiếp theo và hết

“Lừa thù vàng!”

Người ta thường nói “lừa thù vàng, gian nan thử đức”. Chính trong lúc nguy nan, trong cuộc đọ sức vô cùng quyết liệt với đối phương thì mới dễ dàng bộc lộ - một mặt, tinh hèn yếu của một số người nhút nhát, và mặt khác, tinh thần anh hùng, bất khuất của những chiến sĩ gan dạ. Nhìn lại những trận chiến đấu vừa qua, chúng ta vui mừng nhận thấy rằng **cho đến ngày hôm nay, chưa có một ai trong số các chiến sĩ dân chủ của chúng ta khi giáp trận đã chịu “bó gó tay hàng”, trái lại trong cơn bão táp bạo tàn mà ĐCS gây ra, đã xuất hiện nhiều vị anh hùng đáng kính của Tổ Quốc và Dân Tộc VN!**

Không anh hùng sao được, khi các chiến sĩ dân chủ của chúng ta dám từ bỏ hạnh phúc riêng tư đang có của mình để lao vào con đường đấu tranh đầy chông gai, dấn thân vào “chón đầu sôi lửa bỏng” hòng cứu nguy cho Tổ Quốc và Dân Tộc đang bị khốn khổ trong “bàn tay lông lá” của bọn độc tài toàn trị, trong lúc đó thì nhiều trí thức, thanh niên... hoàn toàn thờ ơ với số phận đất nước, cam phận nô lệ, thậm chí có kẻ còn cam tâm uốn mình làm thân tôi tớ cho “lũ giặc nội xâm”? Không anh hùng sao được, khi trước nanh vuốt của công an, toà án, bạo quyền độc ác, các chiến sĩ dân chủ của chúng ta vẫn hiên ngang, khảng khái kiên định lý tưởng tự do dân chủ và ý chí đấu tranh đến cùng cho lý tưởng đó? Không anh hùng sao được, khi trước cả một bộ máy đàn áp khủng bố đồ sộ của ĐCS, các chiến sĩ dân chủ của chúng ta tỏ rõ thái độ khinh mạn, chấp nhận cảnh tù đầy với muôn vàn thiếu thốn, khó khăn để khẳng định niềm tin vào lý tưởng cao đẹp của mình, khẳng định tinh thần hiến thân vì tự do dân chủ cho dân tộc? Tin chắc rằng sử sách chân chính của Tổ Quốc rồi đây sẽ muôn đời ghi tên của những anh hùng mới trong phong trào dân chủ nước ta! Cũng xin nói thêm, chẳng những các chiến sĩ dân

chủ đã bộc lộ lòng dũng cảm, bất khuất, mà ngay cả nhiều người thân, như mẹ và vợ của họ cũng tỏ thái độ kiên cường không kém, chẳng những họ không biết sợ mà lại hết lòng bên vực lẽ phải, ủng hộ lý tưởng của các chiến sĩ dân chủ thân yêu. Chúng tôi muốn nhắc đến bà Trần Thị Lệ, thân mẫu của nữ Ls Lê Thị Công Nhân, bà Bùi Thị Kim Ngân vợ ông Nguyễn Vũ Bình, bà Vũ Thúy Hà vợ ông Phạm Hồng Sơn, bà Vũ Thị Minh Khánh vợ ông Nguyễn Văn Đài, và nhiều người khác.

Cuộc chiến vẫn còn tiếp diễn

Trong cơn hoảng loạn, vừa qua ĐCS đã xua công an bắt bớ hàng mấy chục người dân chủ trong cả nước. Ngày 16-3-2007, họ đã bắt giữ Phương Nam Đỗ Nam Hải và dùng sức ép của tinh cảm gia đình, cụ thể là người cha già đang bệnh, chị gái và con gái của anh để buộc anh phải viết “lời thú tội” nên anh đành phải chấp nhận để bảo vệ sinh mạng cho cha già. Nhưng khi công an ép anh phải tuyên bố giải tán Khối 8406 và LMDCNQVN thì anh cương quyết từ chối. Và đến ngày 4-5-2007, Đỗ Nam Hải đã tuyên bố: “lời thú tội” mà anh buộc lòng phải viết và đọc hôm 16-3-2007 là hoàn toàn vô giá trị, và anh “sẽ tiếp tục cùng dân tộc đấu tranh giành lại tự do dân chủ và nhân quyền cho Việt Nam cho tới khi thắng lợi hoàn toàn”. Người viết bài này biết rõ Đỗ Nam Hải từ thời kỳ anh còn là sinh viên du học ở Úc. Anh là một thanh niên dũng cảm, có chí khí, cho nên chúng tôi cho rằng việc Nam Hải phải viết “lời thú tội” chỉ là một bước lùi để đối phó với tình thế ngặt nghèo của gia đình, chứ không phải là sự khuất phục, càng không phải là sự đầu hàng, như có người lầm tưởng. Chính vì thế, trong thông báo ngày 11-5-2007, LMDC NQVN đã nhiệt liệt chào mừng Đỗ Nam Hải quay trở lại phong trào và bổ sung anh trở lại vào Ban Điều hành LMDCNQVN.

Ngày 21-40-2007, công an đã bắt giam nhà văn Trần Khải Thanh Thủy, mặc dù chị đang điều trị bệnh lao phổi

và bệnh tiểu đường. Họ dự định sẽ đưa chị ra toà vào tháng 6 sắp tới. Thanh Thủy đã tiên đoán được cái kết cục đó từ lâu và cũng từ lâu chị đã chuẩn bị tinh thần cho cuộc chiến đấu sắp tới. Xin nhắc lại bài tuyệt bút chị viết từ tháng 10-2002:

Thay lời tiễn biệt

*Khi tôi chết, hãy ghi trên huyết mệ.
“Đây là người yêu nước thương dân.
Dùng cán bút làm đòn xoay chế độ.
Đưa nhân dân ra khỏi kiếp bần hàn.”
Tuổi bốn mươi khi nghĩa đời đã tỏ.
Thì cùm gông xiềng xích sá kể gì.
Theo gương bậc tiền bối tôi đi. Vá lại
mảnh trời xanh Tổ Quốc. Vạch mặt lũ
đê hèn, quân bán nước. Nhân danh
đảng, Tổ Quốc lộng hành. Chúng cầu
kết, chúng ăn chia. Còn chúng nó,
dân ta còn phải khổ. Nếu tôi chết, xin
nuôi bầy con nhỏ. Chúng nó đáng
thương nào có tội tình gì. Khi cha mẹ
đứng lên đòi sự sống. Cho giống nòi
và cá cho mai sau....*

Và không lâu trước ngày bị bắt, trong một bài thơ động viên gia đình nhà báo dân chủ Nguyễn Vũ Bình đang ngồi tù, nhà văn Trần Khải Thanh Thủy đã tự ghi sau tên mình một danh xưng là «*tù nhân dự khuyết của đảng CS*». Với tinh thần khảng khái, quyết liệt vốn có của Trần Khải Thanh Thủy, chúng ta tin chắc rằng chị sẽ vượt qua trận chiến này một cách vẻ vang.

Ngày từ tháng 11-2006, hoảng sợ trước sự trở dậy của phong trào công nông với sự ra đời của Hiệp Hội Đoàn Kết Công Nông Việt Nam do người công nhân Nguyễn Tấn Hoàn, 22 tuổi, sáng lập và lãnh đạo, ĐCS đã cho bắt hàng loạt người sáng lập Hiệp Hội. Ngoài Nguyễn Tấn Hoàn, họ đã bắt Trần Thị Lệ Hằng, tức Trần Thị Lê Hồng, Đoàn Huy Chương, tức Hoàng Huy Chương, Đoàn Văn Diên, cha của Đoàn Huy Chương, Lê Văn Sỹ, Nguyễn Thị Tuyết, Lê Bá Triết, Nguyễn Tuấn. Hai thiếu niên Đoàn Triệu Hải, tức Hào, 16 tuổi và Đoàn Triệu Kinh Kha, 14 tuổi, con của Đoàn Văn Diên cũng bị bắt để làm áp lực bắt cha, sau một thời gian giam giữ hai em đã được thả ra. Còn Luật sư Trần Quốc Hiến, phát ngôn viên của Hiệp Hội Đoàn Kết Công Nông, đã bị bắt tháng 1-2007 và đã bị đưa ra xử tại Sài Gòn, như đã nói trên.

Thêm nữa, đầu tháng 5-2007, kẻ cầm quyền cũng đã tổ chức phiên toà tại tỉnh Đồng Tháp để xử bốn tín đồ Phật Giáo Hoà Hảo Thuận Tuy (PGHHTT) là ông Nguyễn Văn Thơ, Hội trưởng Giáo Hội PGHH TT tỉnh Đồng Tháp, bà Dương Thị Trân, Hội trưởng Phụ Nữ Từ Thiện PGHHTT và là vợ ông Thơ, ông Lê Văn Sóc, Phó

Hội trưởng Giáo Hội PGHHTT tỉnh Vĩnh Long, ông Nguyễn Văn Thuý, Tổng Vụ Thanh Niên PGHHTT tỉnh Vĩnh Long chỉ vì họ đấu tranh đòi quyền tự do tín ngưỡng. Họ đều bị kết án rất nặng: ông Thơ 6 năm tù giam, bà Trần 4 năm tù giam, ông Sóc 6 năm tù giam, ông Thuý 5 năm tù giam. Cũng như tại mọi phiên tòa của chế độ độc tài toàn trị ở Việt Nam, các bị cáo không được quyền bào chữa, không có luật sư biện hộ, thân nhân bị cáo không được có mặt và phiên tòa không có giới báo chí tham dự.

Vẫn chưa hết, công an còn bắt giam nhiều nhà trí thức dân chủ khác, như Luật sư Nguyễn Thị Thuý Trang, Luật sư Lê Quốc Quân (được Quỹ Quốc gia Yểm trợ Dân chủ Mỹ - National Endowment for Democracy cấp học bổng du học 5 tháng tại Hoa Kỳ và được Hà Nội đồng ý cho đi, thế mà khi ông vừa về đến nhà ở Nghệ An thì bị bắt ngay), doanh gia Trương Quốc Huy, ông Hồng Trung, bà Hồ Thị Bích Khương (“dân oan” ở Nghệ An, thành viên Khối 8406), hai Thượng toạ Thích Thiện Tâm và Thích Huệ Lâm thuộc Giáo Hội Phật Giáo VN Thống Nhất ở Bình Thuận, 9 tín đồ Đạo Cao Đài, 10 tín đồ Phật Giáo Hoà Hảo, và hơn 350 đồng bào Thượng theo đạo Tin Lành ở Cao nguyên miền Trung... Độc ác nhất là công an đã bắt Luật sư Bùi Thị Kim Thành (người tích cực giúp đỡ, bệnh vực cho “dân oan” miền Tây) nhốt vào Bệnh viện Tâm thần ở Biên Hoà, mặc dù nhiều bác sĩ địa phương xác nhận rằng tâm thần của bà bình thường. Họ đã chích hàng chục mũi thuốc để làm cho tinh thần bà bại hoại. Công an cũng đang truy nã giáo sư Nguyễn Chính Kết, sẵn lòng ráo riết các ông Lê Trí Tuệ, Trương Quốc Tuấn, Bạch Ngọc Dương, Trần Văn Hoà... làm một số người đã phải “vượt biên” ra nước ngoài.

Như vậy là cuộc chiến vẫn còn đang tiếp diễn. Cổ nhiên, qua những trận bão táp dữ dội này, về mặt nhân sự, phong trào dân chủ bị sút mẻ nặng nề: những nhân vật trụ cột của phong trào –nói theo cách diễn đạt của Luật sư Công Nhân– “bị buộc phải hy sinh chấp nhận những nhiệm sở bất đắc dĩ”! Nhưng phong trào vẫn không bị dẹp tan. Biết bao tiếng nói dũng cảm của những người dân chủ trong nước vẫn còn vang lên mạnh mẽ. Khối 8406, LMDCNQVN, Đảng Thăng Tiến, Đảng Việt Hồng, Đảng Dân Chủ Nhân Dân... vẫn tồn tại, các tờ bán nguyệt san *Tự Do Ngôn Luận*, *Tổ Quốc*, tập san *Tự Do Dân Chủ*... vẫn tiếp tục phát hành đều đặn...

Nhiều tổ chức đã bắt đầu chuyển hướng cách hoạt động cho thích hợp hơn với tình thế mới.

Khủng bố không hề thối đi đâu khát vọng tự do!

Cũng xin nhắc lại, đây chẳng phải là lần đầu tiên ĐCS tung đòn khủng bố đàn áp đối với phong trào dân chủ. Kể từ lúc phong trào mới manh nha cách đây trên 50 năm – chúng tôi muốn nói đến trào lưu Nhân Văn Giai Phẩm, khi một số văn nghệ sĩ, trí thức rụt rè đòi tự do dân chủ, nhất là tự do sáng tác – ĐCS đã giáng một đòn khủng bố ghê rợn đến nỗi hàng trăm trí thức, văn nghệ sĩ đã bị đoạ đầy khốn khổ trên ba chục năm trời rông rã, nhiều người phải ngồi tù dài hạn, như nhà văn hoá Nguyễn Hữu Đang –15 năm, nhà văn Thụy An –15 năm, nhà thơ Phùng Cung –12 năm, nhà xuất bản Trần Thiệu Bảo (Minh Đức) –10 năm, người ít nhất cũng phải 3–4 năm. Hồi đó, đã có nhiều người khiếp sợ, một số ít đã khuất phục, thậm chí có người đầu hàng. Nhưng hồn tự do bất diệt vẫn sôi sục trong huyết quản trí thức, văn nghệ sĩ, và nhiều người vẫn kiên cường giữ vững khí phách kẻ sĩ. Đó là những Phan Khôi, Nguyễn Mạnh Tường, Nguyễn Hữu Đang, Phùng Cung, Phùng Quán, Hữu Loan, Trương Tửu...

Tiếp đến trận đàn áp cực kỳ khốc liệt những cán bộ đảng viên có tinh thần dân chủ dám có ý kiến bất đồng với ban lãnh đạo ĐCS: đó là vụ án “Xét Lại-Chống Đảng”. Hơn bốn năm chục cán bộ từ cao, trung cấp trở xuống, nhiều nhà báo, nhà văn... đã bị tổng giam vào ngục tù, nhiều người bị “tù” tại gia. Biết bao người đã phải chết âm thầm trong uất hận, như Phạm Viết, Bùi Công Trừng, Đặng Kim Giang, Vũ Đình Huỳnh, Lê Liêm... Thế nhưng ĐCS vẫn không thể đè bẹp được ý chí đấu tranh cho lý tưởng tự do dân chủ. Tầm gương kiên cường của cụ Hoàng Minh Chính, người đã ngồi tù giam cũng như “tù” tại gia cho đến nay, nghĩa là trên 30 năm trời, vị anh hùng bất khuất của đối lập dân chủ Việt Nam, đã khích lệ rất nhiều cho các thế hệ dân chủ hậu sinh.

Rồi tiếp đến những hoạt động của Câu Lạc Bộ Những Người Kháng Chiến Cứu nước của Nguyễn Hộ, cựu chủ tịch Tổng Công đoàn Việt Nam, một nhà cách mạng lão thành của ĐCS làm chủ nhiệm. Một cao trào dân chủ đã dấy lên với những cuộc thảo luận sôi nổi về tự do dân chủ, với việc xuất bản báo *Truyền Thống Kháng Chiến*... làm ĐCS hoảng sợ, vội vã đàn áp. Nhiều vị công thần của Đảng, như Nguyễn Hộ, Đỗ Trung Hiếu, Tạ

Bá Tông, Hồ Hiếu, Đỗ Đình Mạnh... đã bị bắt giam. Nhưng chính lúc này lại xuất hiện thêm những chiến sĩ dân chủ kiên cường khác, như cụ Nguyễn Văn Trán, Linh mục Chân Tín, trung tướng Trần Độ, các ông Lê Hồng Hà, Phạm Quế Dương, Nguyễn Thanh Giang, Trần Khuê, Hà Sỹ Phu, Mai Thái Lĩnh, Trần Anh Kim, nhà thơ Bùi Minh Quốc, các nhà văn Dương Thu Hương, Tiêu Dao Bảo Cự... Trong số những người xuất thân từ chế độ Việt Nam Cộng Hoà, đã có những người rất nổi bật, như bác sĩ Nguyễn Đan Quế với Cao Trào Nhân Bản, ông Nguyễn Đình Huy, người đứng đầu Phong Trào Thống Nhất Dân Tộc và Xây Dựng Dân Chủ, giáo sư Đoàn Viết Hoạt với tờ *Diễn Đàn Tự Do*, hai vị Hoà thượng Thích Huyền Quang, Thích Quảng Độ, các Thượng toạ Thích Thích Thiện Minh, Thích Tuệ Sỹ, Thích Không Tánh, Linh mục Nguyễn Văn Lý...

Như vậy là trong suốt nửa cuối thế kỷ 20, dù đàn áp tàn bạo, khủng bố khốc liệt đến đâu, nhưng ĐCS vẫn không thể đè bẹp được phong trào dân chủ nước ta. Còn nếu tính từ đầu thế kỷ 21 đến nay, thì chúng ta cũng đã từng chứng kiến trận đàn áp khốc liệt vào năm 2002, khi Nông Đức Mạnh vừa mới lên ngôi vị Tổng bí thư của ĐCS. Hàng chục chiến sĩ dân chủ đã bị câu lưu, bị bắt bớ, bị tù giam hay “tù” tại gia, tại chùa, tại nhà thờ, đó là những Vũ Cao Quận, Hoàng Minh Chính, Trần Độ, Nguyễn Đan Quế, Lê Hồng Hà, Trần Dũng Tiến, Hà Sỹ Phu, Nguyễn Thanh Giang, Hoàng Tiến, Trần Khuê, Nguyễn Thị Thanh Xuân, Nguyễn Vũ Bình, Phạm Hồng Sơn, Lê Chí Quang, Nguyễn Khắc Toàn, Trần Anh Kim, Nguyễn Đắc Kính, Đào Quang Tiến, Dương Sơn, Dương Hùng, hai vị Hoà thượng Thích Huyền Quang, Thích Quảng Độ, các Thượng toạ Thích Tuệ Sỹ, Thích Thiện Minh, Thích Không Tánh, các Linh mục Nguyễn Văn Lý, Phan Văn Lợi, Nguyễn Hữu Giải, cụ Lê Quang Liêm (hội trưởng PGHHTT), các Mục sư Nguyễn Hồng Quang, Nguyễn Công Chính... Thế nhưng, phong trào vẫn giữ vững và đến năm 2006 thì ngày càng khởi sắc đến nỗi ĐCS lại phải tung ra trận đàn áp dữ dội lần này. Trong trận chiến đấu mới này lại xuất hiện thêm những anh hùng mới của dân tộc như nhiều người đã biết. Chúng ta có thể tin chắc rằng phong trào hiện đang được duy trì và sẽ lại có ngày khởi phát mạnh mẽ, vì không có gì có thể đè bẹp được ý chí tự do của những con người có lương tâm và trí tuệ.

lột trần HUYỀN THOẠI Trần Gia Phụng

Chúng ta cũng tin chắc rằng tuổi trẻ còn có tim óc của dân tộc ta sẽ lắng nghe lời tâm huyết của Luật sư Lê Thị Công Nhân: "...*Những gì mà tôi làm được, tuy hết sức nhỏ bé, nhưng nếu như từng cá nhân chúng ta tự coi mình là con người mà lại thờ ơ trước số phận chính trị của mình cũng như của dân tộc Việt Nam mà chưa ủng hộ, hay ủng hộ rồi mà chưa tham gia, hay tham gia mà chưa tích cực, thì xin hãy mạnh dạn, can đảm nói lên tiếng nói của mình!*" và rất nhiều người "sẽ tiếp tục đứng lên gánh vác những công việc còn đang dang dở của chúng tôi" (2).

Như vậy thì chúng ta có đầy đủ lý do để tin tưởng, một khi các chiến sĩ dân chủ dũng cảm đã vượt lên trong trận bão táp bạo tàn vừa qua, nêu cao tấm gương anh hùng cho toàn dân tộc và tuổi trẻ nước ta, thì chắc chắn là phong trào dân chủ sẽ còn vượt lên nữa, bất chấp mọi trận bão táp dữ dội mà ĐCS sẽ gây ra. Còn chế độ bạo tàn, độc tài toàn trị của ĐCS chắc chắn rồi đây sẽ sụp đổ tan tành trong trận bão táp của lòng phẫn nộ và căm hờn xuất phát từ đại chúng khổ đau, bị lừa bịp, bị áp bức, bị đè nén, bị oan khuất và bị tước đoạt mọi quyền tự do dân chủ trên sáu thập niên rồi, sẽ đứng mãnh mẽ lên đòi quyền sống của mình./

Moskva 21.5.2007

1. *Vì trên thực tế, sau cuộc Cách mạng tháng 8-1945, ĐCS đã tiếm quyền tự quyết của nhân dân: từ khi ĐCS cướp được chính quyền cho đến ngày nay, chưa hề có một cuộc bầu cử nào đáng gọi là dân chủ để biểu hiện được ý chí của toàn dân, mà mọi cuộc bầu cử từ cơ quan quyền lực tối cao (quốc hội) đến các cơ quan dân cử địa phương đều chỉ là những trò hề giả dối theo lối "đảng cử dân bầu".*

2. *Những chữ nghiêng trong ngoặc là lời Lê Thị Công Nhân nói trên Diễn đàn Dân chủ 26-2-2007.*

Đừng nghe những gì Cộng sản nói! Hãy nhìn những gì Cộng sản làm! Sông có thể cạn, núi có thể mòn, nhưng chân lý ấy không bao giờ thay đổi !!!

www.hotrolienminh.net
trang mạng giới thiệu hoạt động giúp đỡ của hải ngoại đối với quốc nội qua các Ủy ban Yểm trợ

Tiếp theo và hết

3.- HUYỀN THOẠI CUỘC SỐNG ĐỘC THÂN GIẢN DỊ

Hồ Chí Minh cũng như ban Nghiên cứu Lịch sử đảng trung ương luôn luôn đề cao rằng ông ta suốt đời sống độc thân, không lập gia đình, để có thể toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân. Sự thật, dù **Hồ Chí Minh đi đâu, ở nơi nào, cũng đều có bóng dáng của người đàn bà trong suốt cuộc đời hoạt động của ông.**

Theo giáo sư Nguyễn Thế Anh, khi hành nghề nhiếp ảnh ở Paris, Nguyễn Ái Quốc (Hồ Chí Minh) đã gửi thư tỏ tình với cô **Bourdon** ngày 10-5-1923. Sau vài cuộc gặp gỡ và thư từ qua lại, cô Bourdon viết thư ngày 11-6-1923 cự tuyệt mối tình của Nguyễn Ái Quốc. Giáo sư Nguyễn Thế Anh còn trưng dẫn nhiều tài liệu cho thấy khi qua Moscow, nhà cầm quyền Liên Xô đã cung cấp cho Nguyễn Ái Quốc một "người vợ" (17).

Đền Quảng Châu (Trung Hoa), Nguyễn Ái Quốc, lúc đó lấy tên là Lý Thụy kết hôn với một người phụ nữ Trung Hoa là **Tăng Tuyết Minh** năm 1926. Bà này bị thất lạc sau cuộc chiến Quốc Cộng ở Trung Hoa năm 1927 (18). Theo một tài liệu khác, thì trong thời gian này, Lý Thụy còn sống với một phụ nữ Trung Hoa thứ nhì là **Lý Huệ Khanh**, em của Lý Huệ Quân. Lý Huệ Quân là vợ của Lâm Đức Thọ, một đồng chí của Lý Thụy. Tài liệu này giải thích rằng Nguyễn Ái Quốc đổi tên thành Lý Thụy là theo họ của Lý Huệ Khanh cho dễ hoạt động (19). Khi cảnh sát Hồng Kông bắt Lý Thụy ngày 6-6-1931 tại thị trấn Cửu Long, gần Hồng Kông, ông đang sống với một phụ nữ Trung Hoa tên là **Li Sam**. Khi Lý

Thụy đến Vân Nam, tướng Long Vân (Lung Yun) đã tìm cho ông **một nhân tình người Tàu** (20).

Từ năm 1930, ở Hồng Kông, Lý Thụy dạy chính trị cho **Nguyễn Thị Minh Khai** tại trụ sở chi nhánh Bộ Đông phương của Quốc tế cộng sản. Sau một thời gian, hai người trở thành vợ chồng, và khi qua Liên Xô tham dự đại hội cộng sản quốc tế ngày 25-7-1935, hai người công khai sống chung (21). Năm 1944, HCM về hoạt động tại vùng Pắc Bó, Cao Bằng. Ở đây, theo sự gia và nhà hoạt động chính trị Trần Trọng Kim, ông Hồ sống chung với bà **Đỗ Thị Lạc**, bí danh "**chị Thuần**", và sinh hạ một người con gái (22).

Sau cuộc sống chung tạm bợ với **Đỗ Thị Lạc**, Hồ Chí Minh bị cuốn hút vào những biến chuyển lịch sử cho đến năm 1954, ông Hồ về Hà Nội. Theo tài liệu của Vũ Thư Hiên và Nguyễn Minh Cần, bộ chính trị đảng Lao Động đã đưa một cô gái thuộc sắc tộc Nùng ở Cao Bằng là **Nông Thị Xuân** (có sách viết Nguyễn Thị Xuân) về phục vụ Hồ Chí Minh năm 1955. Lúc đó, ông Hồ khoảng 65 tuổi và bà Xuân có lẽ khoảng trên dưới 22 tuổi, khá xinh đẹp: "*Cô Xuân rất xinh gái, da trắng nõn, miệng tươi như hoa*" (23). Năm sau, bà Xuân sinh hạ một người con trai được đặt tên là Nguyễn Tất Trung. Sau một thời gian chung sống, Hồ Chí Minh sa thải bà Xuân. Viên bộ trưởng công an Hà Nội là Trần Quốc Hoàn đã hiếp dâm bà Xuân, rồi cho người thủ tiêu một cách tàn bạo (23).

Trong thời gian này, đảng Lao Động còn có ý định đưa cô **Nguyễn Thị Phương Mai**, tình uỷ viên tỉnh Thanh Hóa, về Hà Nội để làm vợ Hồ Chí Minh. Cô Phương Mai đòi công khai hóa cuộc hôn nhân giữa hai người, thì bị từ chối, nên cô rút

lui (24). Năm 1959, Đào Chú, uỷ viên thường vụ bộ chính trị đảng Cộng Sản, Phó thủ tướng chính phủ Trung Quốc sang Việt Nam nghỉ dưỡng. Một bộ trưởng trong chính phủ Hà Nội đã nói riêng với Đào Chú rằng Hồ Chí Minh muốn **tái hôn với một người vợ Quảng Đông**. Đào Chú rất hoan hỷ giúp đỡ, nhưng thủ tướng Trung Quốc là Chu Ân Lai đã thận trọng yêu cầu phía Việt Nam xem xét vấn đề cẩn thận. Hội nghị do Lê Duẩn triệu tập đã đi đến quyết định là phải bảo vệ hình tượng Hồ Chí Minh, nên việc ông Hồ muốn tái hôn với một phụ nữ Quảng Châu đã không thành (25). Hồ Chí Minh cho Đào Chú biết ông muốn tái hôn, có nghĩa là ông Hồ tự thú nhận đã kết hôn một lần nào đó rồi.

Như thế **huyền thoại thứ ba về Hồ Chí Minh, hy sinh cuộc sống cá nhân, sống độc thân để toàn tâm toàn ý lo việc nước, là một câu chuyện bí mật giấu đầu lòi đuôi**. Hồ Chí Minh có vợ là một chuyện bình thường, nhưng bản thân Hồ Chí Minh và đảng Cộng Sản trước sau luôn luôn che đậy việc này để lừa bịp nhân dân Việt Nam và dư luận thế giới. Kết hôn, lập gia đình là điều chẳng có gì xấu xa, nhưng xử sự tàn bạo với những người đã từng sống với mình, che đậy việc kết hôn, lừa bịp trắng trợn mọi người là điều mà không một nền luân lý nào chấp nhận.

Sau khi Hồ Chí Minh từ trần, trong lời kêu gọi đưa ra ngày 3-9-1969, đảng Lao Động VN (tức đảng CSVN) đã viết: "...Cuộc đời của Người là một tấm gương chói lọi của chủ nghĩa anh hùng cách mạng, của tinh thần đoàn kết, của đạo đức giản dị, khiêm tốn, cần kiệm liêm chính, chí công vô tư..." (26). Hãy nhìn vào cách sống của Hồ Chí Minh để biết ông có phải là người "giản dị, khiêm tốn" hay không?

Trước hết, chế độ Hà Nội tuyên truyền rằng Hồ Chí Minh sống trong một ngôi nhà sàn bằng gỗ. Nghe chữ "nhà sàn", người Việt thường liên tưởng đến những ngôi nhà của người miền núi, làm bằng gỗ, cách mặt đất khoảng một thước, phía dưới dùng để cất giữ dụng cụ

hay nhốt gia súc, hoặc liên tưởng đến những nhà sàn của một số cư dân ven sông hay dọc các kênh đào. Những ngôi nhà sàn này rất đơn sơ, giản dị. Ấn tượng giản dị khiến nhiều người tưởng tượng rằng ngôi nhà sàn của Hồ Chí Minh có lẽ cũng thế, và cũng tưởng rằng Hồ Chí Minh sống rất bình dân. Thực tế hoàn toàn không như vậy. Những du khách đã từng viếng ngôi nhà sàn của ông Hồ, hoặc những ai đã từng nhìn ngôi nhà sàn này qua phim ảnh, rồi so sánh với nhà sàn của người miền núi hoặc của những người sống ven sông, sẽ có cảm nghĩ khác. Ngôi nhà sàn của ông Hồ có vẻ giản dị một cách cố ý, lại rất sang trọng, xây dựng bằng loại gỗ cực tốt, trang bị đầy đủ theo tiện nghi thời đại, có người chăm sóc cẩn thận, và gần như là nhà nghỉ mát mùa hè, hoặc nơi ông đón tiếp du khách. Như vậy **ngôi nhà sàn của ông Hồ chỉ là loại trang trí mốt tiền**.

"Áo quần lên sân khấu rất quan trọng: luôn luôn giản dị (áo quần màu chàm). Đối với Hồ cũng như Staline, Mao, hoặc Kim Nhật Thành, sự giản dị được nghiên cứu kỹ lưỡng. Áo quần cắt may thô sơ theo kiểu Kroutchev hoặc Ceaucescu, biểu tượng của một thế hệ lãnh đạo cộng sản. Điều đặc biệt của Hồ đi dép lốp (trên nguyên tắc cắt từ lốp xe hơi)... Còn gì ấn ảnh hơn dù là tiền chiến hay hiện đại "Bác" Hồ đi dép lốp trên màn ảnh." (27).

Hồ Chí Minh duy nhất chỉ để lộ một sở thích phạm tục rất người, đó là ông thích hút thuốc thơm Hoa Kỳ, đặc biệt là Camel hay Lucky Strike (28). Không biết đây là dàn kịch để chứng tỏ ông ta cũng bình thường như mọi người, hay quả thật ông ta thích hút thuốc Mỹ. Dầu sao, **cuộc sống của ông Hồ không giản dị như người ta tưởng**.

Trong sách *Những mẩu chuyện về đời hoạt động của Hồ Chủ Tịch*, Trần Dân Tiên (chính là Hồ Chí Minh) đã viết trong phần đầu sách: "Một người như Hồ Chủ tịch của chúng ta, với đức khiêm tốn nhường ấy và đương lúc bề bộn bao nhiêu công việc, làm sao có thể kể lại cho

tôi nghe bình sinh của Người được?" (29). Một người dùng một cái tên khác viết sách, tự khen mình là khiêm tốn không muốn nói về mình, rồi sau đó, suốt trong quyển sách lại kể lể tự đề cao sự nghiệp của mình, thì không biết nên xếp ông ta vào loại người gì đây?

Cuối sách này, Trần Dân Tiên (tức Hồ Chí Minh) viết: "*Nhân dân gọi Chủ tịch là Cha già của dân tộc, vì Hồ Chủ tịch là người con trung thành nhất của Tổ quốc VN*" (30). Lời này cho thấy Hồ Chí Minh muốn gợi ý để được người VN gọi ông là cha già của dân tộc, nhưng không được dân chúng hưởng ứng, nên ông quay qua dùng chữ "bác". Ở đây lại thấy **ông Hồ thậm khôn, vì trong cơ cấu gia tộc Việt Nam, bác lớn hơn cha và đứng trước cha trong sinh hoạt đại gia đình, hoặc lễ nghi tế tự**.

Theo Thành Tín, tức Bùi Tín, cựu đại tá quân đội cộng sản Hà Nội, cựu phó tổng biên tập báo Nhân Dân, Hồ Chí Minh công khai tự xưng là "bác" năm 1945 trước quần chúng, lúc đó ông khoảng 55 tuổi (31). Nói chuyện với dân chúng, trong đó có cả những người già cả, đáng tuổi ông, cha, chú, anh, chị mình mà xưng bác thì xin khỏi bàn về tư cách của "bác".

Chẳng những thiếu kính trọng với người đang sống, Hồ Chí Minh còn tỏ ra thiếu lễ độ đối với những người trước ông hàng mấy trăm năm. Hãy đọc những câu thơ của HCM qua bài "Ngẫu hứng" ông viết vào dịp viếng đền thờ Hưng Đạo Đại Vương Trần Quốc Tuấn (1226-1300) khoảng trước năm 1950:

"*Bác anh hùng, tôi cũng anh hùng. Tôi, bác cùng chung nghiệp kiếm cung. Bác thắng quân Nguyên thanh kiếm bạc. Tôi trừ giặc Pháp ngọn cờ hồng. Bác đưa một nước qua nô lệ. Tôi dắt năm châu đến đại đồng. Bác có linh thiêng cười một tiếng. Rằng tôi cách mạng đã thành công*" (32).

Tự phong mình là anh hùng đã là chuyện lạ, gọi một vĩ nhân của lịch sử sống cách đây hơn 600 năm bằng "bác" là một sự vô lễ chưa bao giờ xảy ra trong lịch sử Việt Nam. Khi Quốc sử quán triều

Nguyễn trình *Khâm định Việt sử thông giám cương mục* lên vua Tự Đức (trị vì 1847-1883) duyệt, trong khung cảnh xã hội vua là thiên tử (con trời), nhà vua đã phê bình nhiều nhân vật lịch sử, đôi khi với lời lẽ gay gắt, nhưng chưa bao giờ nhà vua có ngôn ngữ sỗ sàng thiếu lễ độ như Hồ Chí Minh. Hồ Chí Minh tưởng rằng gọi Trần Hưng Đạo bằng "bác" là có thể tự nâng mình lên ngang tầm với người xưa, nhưng ngược lại những lời này cho thấy hủ cách biệt lớn lao giữa một vị thánh và một kẻ tự phụ hợm mình. Chẳng những thế, người Việt Nam xưng tụng đức Trần Hưng Đạo là thánh, nên cách xưng hô của họ Hồ xúc phạm đến cả niềm tin của dân chúng Việt Nam. Nếu nói rằng bài thơ này là "thơ khẩu khí", thì càng thấy "khẩu khí" của Hồ Chí Minh chẳng khiêm cung tí nào.

Hồ Chí Minh là chủ tịch miền Bắc, ông có quyền sống một cách tiện nghi đầy đủ để làm việc; thậm chí ông có quyền tận hưởng mọi lạc thú trên đời sau khi đã dày công cực khổ tranh đấu; ông có quyền lực to lớn của một chủ tịch nhà nước độc tài; ông có thể vượt qua luật pháp ra lệnh sinh sát mọi người; ông có thể làm bất cứ việc gì ông muốn dưới chế độ độc tài; nhưng **nói rằng họ Hồ là người "giản dị khiêm tốn" là điều hoàn toàn sai sự thật.**

CHÚ THÍCH:

17. Nguyễn Thế Anh, "Hành trình chính trị của Hồ Chí Minh", đăng trong *Hồ Chí Minh, sự thật về thân thế và sự nghiệp*, một nhóm tác giả, Nxb. Nam Á, Paris, 1990, tr. 25.
 18. Daniel Hémery, *sđđ.* tr. 63, 145.
 19. Lữ Giang, *Những bí ẩn lịch sử đằng sau cuộc chiến Việt Nam*, quyển I, tái bản lần thứ nhất, có hiệu đính và bổ túc, California, 1999, tr. 109.
 20. Nguyễn Thế Anh, *bài và sách đã dẫn*, tr. 25-26. Stanley Karnow, *Vietnam A History*, Nxb. Viking, New York, in lần thứ nhì, 9-1983, tr. 126. Karnow còn viết thêm: "A Communist official in Hanoi in 1981 told me that Ho had loved a Chinese woman, a doctor, who died before they could marry." (Một viên

chức cộng sản ở Hà Nội vào năm 1981 đã nói với tôi rằng Hồ đã yêu một phụ nữ Trung Hoa, một bác sĩ; bà này từ trần trước khi họ định cưới nhau.)

21. Thành Tín, *Về ba ông thánh*, California, 1995, tr. 136. Sau đây là nguyên văn của ông Thành Tín: "...*Bà Minh Khai ghi rõ chồng là "Lin", bí danh của Nguyễn Ái Quốc hồi ấy; cả những phiếu ghi nhận đồ đạc trong phòng riêng hai người tại nhà ở tập thể của cán bộ thuộc Quốc Tế Cộng Sản ghi rõ: hai vợ chồng Minh Khai và "Lin", chung phòng, chung giường, chung đồ dùng... Có tài liệu ghi rõ hai vợ chồng này cũng chung sống ở Hồng Kông một thời gian... Đây không thể nào là tài liệu giả...*" Chú ý: Nguyễn Thị Minh Khai là chị ruột của Nguyễn Thị Quang Thái. Bà Thái là vợ đầu của V. Nguyễn Giáp.

22. Trần Trọng Kim, *Một con gió bụi, Sài Gòn*, 1969, tr. 75. Sau đây là nguyên văn của Trần Trọng Kim trong đoạn này: "*Về khoảng cuối năm 1944, Việt Nam Cách Mệnh Đồng Minh Hội lại dời về tỉnh Quảng Tây, và cho ông Hồ Chí Minh về Bách Sắc để trừ liệu kế hoạch nhập Việt. Sau đó, Hội cho ông Minh cùng 22 đảng viên, phần nhiều là người đảng Phục Quốc, về nước để khởi sự hành động. Trong số 22 người ấy có một nữ đảng viên tên là Đỗ Thị Lạc là người sau có đứa con gái với Hồ Chí Minh. Về sau, thấy người ta nói khi đến địa hạt Bắc Giang, có ba đảng viên trong 22 người ấy bị giết vì không chịu theo cộng sản.*"

23. Vũ Thu Hiền, *Đêm giữa ban ngày* (hồi ký chính trị của một người không làm chính trị), Nxb. Văn Nghệ, California, 1997, tr. 605-609. Ng. Minh Cần, "Thêm vài mẩu chuyện về cuộc đời của HCM", nguyệt san *Thế Kỷ 21*, Garden Grove, số 96, 4-1997, tr. 33-40.

24. Ng. Minh Cần, *bđđ.*, tr. 36-37.

25. *Văn trích tuần báo*, số tháng 1-1991. Bài báo nhan đề: "Hồ Chí Minh tặng tượng tái hôn". Nguyệt san *Phụng Sĩ*, Glendale, Phoenix, Arizona, bộ mới, số 10, ngày 15-10-1996, chụp hình và dịch bài báo sang tiếng Việt.

26. BNCLSD, *sđđ.* tr. 160. Chữ "Người" viết hoa theo nguyên bản.

27. Oliver Todd, "Huyền thoại Hồ Chí Minh", Nguyễn Văn dịch, đăng trong sách *Hồ Chí Minh, sự thật về thân thế và sự nghiệp*, Nxb. Nam Á, Paris, 1990, tr. 276.

28. Oliver Todd, *bđđ.*, *sđđ.* tr. 277. Stanley Karnow, "Ho Chi Minh", tạp chí *Time*, tập 151, số. 14, 13-4-1998, tr. 123.

29. Trần Dân Tiên, *sđđ.* tr. 9. Các chữ viết hoa theo nguyên bản.

30. Trần Dân Tiên, *sđđ.* tr. 149. Các chữ viết hoa theo nguyên bản.

31. Thành Tín, *Hoa xuyên tuyết*, Nhân Quyền xb, Cali. 1991, tr. 117.

32. Phạm Cây Trâm, "Về bài thơ viếng đền thờ Đức Trần Hưng Đạo của ông Hồ", mục "Bạn đọc viết", nguyệt san *Thế kỷ 21*, California.

Lễ Khánh Thành Đài Tưởng Niệm Nạn Nhân Cộng Sản Tại Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn

Hôm 12-06-2007, lễ khánh thành Đài Tưởng Niệm Nạn Nhân CS đã được cử hành trong thể vào lúc 10g tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn với sự hiện diện của Tổng Thống thứ Hoa Kỳ George W. Bush cùng các giới chức cao cấp trong chính quyền Mỹ. Tọa lạc tại góc đường New Jersey và Massachusetts Ave. N.W., đây là một tượng đồng cao khoảng 10 Feet mô phỏng theo tượng "Nữ Thần Dân Chủ" mà các sinh viên Trung quốc tranh đấu đòi tự do dân chủ đã dùng làm biểu tượng tại quảng trường Thiên An Môn tháng 06-1989. Tượng được đặt trên bệ đá, mặt trước có khắc câu: "Tuồng nhớ hơn 100 triệu nạn nhân trong số những người yêu chuộng tự do" và mặt sau: "Vi tự do và độc lập của mọi quốc gia và dân tộc bị giam cầm"

Chương trình bắt đầu với lễ đặt vòng hoa tưởng niệm và nghi thức cầu nguyện do Tổng Giám Mục Pietro Sambi chủ tế. Kế đến là phần bày tỏ cảm tưởng của các dân biểu Dana Rohrabacher và Tom Lantos thuộc Ủy Ban Ngoại Giao Hạ Viện Hoa Kỳ. Tiếp đến là diễn văn của Tổng thống Bush. Bài diễn văn của ông tuy ngắn nhưng đầy ý nghĩa. Ông cho rằng thế giới sẽ không bao giờ biết hết được số người thiệt mạng dưới bàn tay sắt máu của chủ nghĩa vô thần CS và mọi người đều phải có bổn phận tưởng nhớ và vinh danh các nạn nhân của chủ nghĩa này. Hiện diện trong buổi lễ có rất đông đại diện của các tổ chức đảng phái chính trị của khối người Việt quốc gia cư ngụ trong vùng thủ đô Hoa Thịnh Đốn.

hành XỬ như CÔN ĐỒ coi DÂN như CỎ RÁC

Phóng viên Công Lý

**Thủ tướng cộng sản Việt Nam
hết thời thật rồi !!!**

**Sao lại đem Dân oan bán cho
quán bia Thành Xôm 110 Cầu
Giấy Hà Nội ???**

Như quý vị đã biết, ngày 20-5-2007 vừa qua, cái ngày gọi là bầu cử Cuộc hội do Đảng cộng sản Việt Nam làm tổng đạo diễn, thì vẫn cứ như mọi năm bản cũ sao y là vào các ngày hội họp lễ tết, công an cộng sản lại vào các nhà trọ xung quanh khu vực vườn hoa Mai Xuân Thường để gây áp lực lên chủ nhà trọ, hoặc công an các địa phương ra Hà Nội đón bắt dân oan trở về lại địa phương rồi sau đó chúng canh gác chặt chẽ không cho dân khiếu kiện ra vườn hoa Mai Xuân Thường, quận Ba Đình giữa thủ đô Hà Nội nữa. Những hành động đàn áp, khủng bố, chụp mũ, hù dọa, răn đe đám dân đen, dân oan khốn khổ của lũ công an nhà nước CSVN đã quen thói bạo hành, khinh miệt nhân dân vẫn tiếp diễn liên tục như mọi năm không có gì thay đổi hay “cải tiến cho đảng hoàng hơn chút xíu !!!”

Tất cả nhân dân trong và ngoài nước ai cũng biết rằng phương tiện thông tin đại chúng của nhà nước cộng sản VN loan truyền thông báo là “Từ ngày 13-5 đến ngày 21-5-2007, Trụ sở tiếp dân số 1 Mai Xuân Thường Hà Nội sẽ di chuyển đến địa điểm mới tại số 110 đường Cầu Giấy Hà Nội”. Họ đã dán thông báo “nghỉ tiếp dân” từ ngoài ngõ vào sân trụ sở, đến ngày 21-5-2007 sẽ tiếp dân trở lại bình thường. Nhưng khi dân oan các tỉnh chúng tôi kéo nhau đến trụ sở mới cho dân oan khiếu kiện vừa dời về địa chỉ mới số 110 đường Cầu Giấy, Hà Nội, thì than ôi ! Cái gọi là cơ quan

đầu não của của nhà nước Trung ương CSVN thật không ra làm sao cả, không ra cái “thê thống công rãnh gì ráo trọi” !!! Cái cơ quan tiếp dân của Đảng, Nhà nước, Quốc hội, chánh phủ nước CHXHCN Việt Nam chỉ là tấm bạt che ngoài trời, thậm chí cái ghé ngồi cũng không có !!!

Ấy vậy mà họ đã tốn khá nhiều giấy mực, tiền bạc công quỹ để quảng cáo om sòm trước hàng mấy tuần lễ liền trên đủ loại phương tiện truyền thông trong nước: nào đài phát thanh Tiếng nói Việt Nam, nào đài Truyền hình trung ương, nào các loại báo chí lớn nhỏ ra rá đêm ngày nghe có vẻ hoành tráng lắm... Nhưng thực ra, cái cơ quan tiếp dân của đảng và nhà nước, của cái quốc gia có cái tên gọi khá kêu và nghe qua có vẻ rất mùi và bùi tai là : “Nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam” té ra chỉ là quán bia hơi Thành Xôm nằm trong khuôn viên 1 khách sạn khá sang trọng mà thôi, bên cạnh khách sạn mà thôi! Chúng tôi đứng bên ngoài nhìn vào trụ sở mới tiếp dân mà lòng buồn bã, thất vọng vô cùng! Một số người dân lặn lội hàng ngàn cây số về trung ương đã quá bức xúc, khóc than thảm thiết; sau đó thấy những kẻ công quyền vô trách nhiệm với dân, họ liền kêu gào chửi bới; nhưng trong trụ sở mới, đám cán bộ nhà nước coi như điếc, như mù, như không có chuyện gì xảy ra và cũng chẳng hề phản ứng gì...

Ngày 23-5-2007 dân oan vườn hoa Mai Xuân Thường kéo đến trước cửa Thanh tra Chính phủ ở số 220 phố Đội Cấn quận Ba Đình Hà Nội để đón xe hơi và “dàn chào quan lớn cộng sản” khi họ đến đây làm việc. Dân kêu gào đòi giải quyết quyền lợi thì bị lũ công an

ngu dốt trung thành với nhà nước CSVN cầm dùi cui chỉ vào mặt mà nói : “Tao tống vào mồm chúng mày cho phọt cứt bay ra bây giờ, cái loại khiếu kiện chây ì, kéo dài !!!” Kê mặc sắc phục của ngành “công an nhân dân” đeo băng ghi tên là Nguyễn Ngọc Niên số hiệu 119-689. Bọn chúng là con cưng của Đảng CSVN, là bầy khuyển mã có trách nhiệm bảo vệ chủ thì phải nói vậy chứ sao nữa !!!

Ngày 24-5-2007 nhóm dân oan vườn hoa Mai Xuân Thường mặc toan áo trắng vẽ khẩu hiệu đứng trước cổng của Tổng Thanh tra Chính phủ cũng tại địa điểm này. Nội dung các khẩu hiệu là: “Hợp tác xã Hữu Nghị đề nghị Thanh tra chính phủ báo cáo Thủ tướng xử lý việc oan của HTX: 17 năm bất công, vô lý, do 3 cấp chính quyền Hải Phòng làm oan sai. Yêu cầu Thủ tướng xử lý dứt điểm”, “Tố cáo Đoàn Thanh tra Chính phủ 2162 vụ 6 đã đồng lõa bao che 3 cấp chính quyền thành phố Hải Phòng làm sai. Yêu cầu Thủ tướng ra quyết định giải quyết dứt điểm”. Chị Ninh Thị Định, dân oan Hải Phòng, thì vẽ biểu ngữ yêu cầu Thủ tướng thực hiện công văn số 621. Ngày hôm đó nhóm dân oan gồm 12 người các tỉnh và 4 trẻ em 3-4 tuổi của huyện Bầu Tró, tỉnh Đồng Nai đi cùng bố mẹ ra đây kêu oan trông rất thảm thương. Vì đói và khát, họ bị lả đi nằm vạ vật bên vỉa hè....

Ngày 25-5-2007 có 8 dân oan các tỉnh lại đứng trước cổng cơ quan Thanh tra Chính phủ 220 Đội Cấn, đón các vị lãnh đạo. Nhà Sư Thích Đàm Thoa cầm biểu ngữ hô to “Đã đảo bọn quan tham”. Tên công an Nguyễn Ngọc Niên liền hỗn xược: “Tao cắt trực cái đầu mày luôn bây giờ, mày có cất biểu ngữ ấy đi không?” Chúng tôi buồn là ở chỗ khiếu nại tố cáo và kê cả biểu tình là nhân quyền của con người và quyền hợp pháp của công dân đã được hiến pháp công nhận, thế mà đám công an cộng sản ngu dốt chuyên phát ngôn và hành xử với dân oan chúng tôi như lũ côn đồ, vô học, mất dạy... Chúng đã coi dân như cỏ rác và coi luôn các quyền con người đó là tuyệt đối không thể

chấp nhận và tồn tại trong lòng chế độ mang danh XHCNVN này !!! Vì vậy dân oan chúng tôi bị liên tục đàn áp, bắt bớ, giam cầm trái pháp luật một cách vô tội vạ. Còn chúng thì luôn luôn coi chúng tôi như một bọn tội phạm mà chúng phải có trách nhiệm săn lùng và tiêu diệt cho đảng và nhà nước...

Ngày 26-5-2007 nhóm nông dân Đà Nẵng đang ở vườn hoa Mai Xuân Thường ngồi chờ cơ quan Trung ương có thẩm quyền giải quyết cuối cùng, thì bị nhóm côn đồ công an cộng sản tỉnh Đà Nẵng khoảng 15 tên đem xe, dùi cui, roi điện, ăn mặc rằn ri xông vào cưỡng chế, xúc nách, bắt bà con tống lên xe chở về địa phương. Chúng đuổi rượt đám dân khiếu kiện chạy hỗn loạn cả vườn hoa trông “đẹp mắt vô cùng”, chẳng khác nào lũ chó nuôi trong nhà lâu ngày được chủ thả ra cho đỡ cuồng chân nên chạy nháo nhào đuổi gà, vịt trong vườn nhà vậy !!!

Ngày 28-5-2007, hơn 100 nông dân tỉnh Hà Tây và Đồng Tháp kéo đến địa điểm số 110 Cầu giấy (trụ sở mới) yêu cầu đòi giải quyết quyền lợi đất đai, nhà cửa bị cướp đoạt... Nhưng khi họ đến đây thì chỗ ngồi của cán bộ của cơ quan còn không có, lấy đâu ra cho dân ngồi, trông thật nhếch nhác, bệ ạc. Cơ quan công quyền của Đảng, Nhà nước nghèo khổ, kiệt quệ đến thế sao ?

Ngày 29-5-2007, dân oan các tỉnh trong đó có dân Ba Đình, Hà Nội đứng trước cửa số 220 phố Đội Cấn như thường ngày để đón các quan chức. Họ kêu gào ông Trần Văn Truyền giữ chức tổng thanh tra chính phủ để đòi giải quyết quyền lợi. Đang đứng được một lúc thì nhóm công an hơn 10 tên tay cầm dùi cui, vũ khí thô sơ, hùng hổ xông vào đám dân đen gầy yếu. Tên ác ôn Phạm Ngọc Hoàng số hiệu 120-068 mặt hầm hầm đến giật đơn từ trên tay chị Đỗ Thị Thuận người quận Ba Đình, trợn mắt quát nạt chị; tiếp đến tên Bùi Văn Dũng số hiệu 112-610 và tên Nguyễn Ngọc Niên số hiệu 119-689 quát bà cụ Nguyễn Thị Thuận nhà ở phố Nguyễn Khắc Hiếu quận Ba Đình

Hà Nội, quát âm âm như lũ giặc tràn vào làng càn quét vậy. Rồi chúng hò hét đem xe ra, xúc nách đưa lên cụ lên xe cảnh sát đã chờ sẵn. Bị chứng bệnh huyết áp cao, bà cụ nằm lăn ra ngất lịm, mọi người xúm lại xoa dầu nóng, vắt chanh nhỏ miệng. Còn lũ “công an nhân dân” thì đứng nói cười vui vẻ với nhau trước nỗi thống khổ của dân oan. Mặc cho người dân chửi bới, chúng cứ trơ lì, vô cảm như loài cầm thú... chẳng hề biết đến nỗi đau của đồng loại.

Thực chất ý đồ của nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam cho dời trụ sở về địa điểm mới ở số 110 đường Cầu Giấy là để tránh ống kính của các phóng viên và khách nước ngoài hay qua lại nơi nhạy cảm đầu não của chế độ độc tài. Bởi nỗi nhục Mai Xuân Thường đang làm nhức nhối biết bao nhiêu con người có lương tri suốt mấy mươi năm qua không dễ gì xóa nhòa được. Còn đảng và nhà nước thì muốn che giấu nỗi xấu hổ cho chế độ này trước dư luận quốc tế. Mặt khác họ thực hiện mưu đồ xấu xa, là bằng cách xé lẻ đoàn người khiếu kiện ra, để tha hồ sách nhiễu, hành hạ dân đen vừa ngu vừa dốt !!! Để từ đó buộc dân oan chúng tôi phải chấp hành mệnh lệnh của những kẻ cai trị bạo tàn hiện đã mất hết tính người. Mía mai thay, trong khi đó tại các cơ quan công an cộng sản Việt Nam dán đầy khẩu hiệu tuyên truyền : “Nâng cao trách nhiệm, đạo đức cán bộ để phục vụ nhân dân ngày càng tốt hơn... Cán bộ và chiến sĩ công an nhân dân hãy ra sức sống, học tập theo gương đạo đức của chủ tịch Hồ Chí Minh vĩ đại !!!?...” Rồi cả khẩu hiệu “Công an nhân dân làm cho dân tin, dân yêu, dân mến, dân trọng”....

Nhưng thật ra người dân oan khốn khổ chúng tôi nói riêng là nạn nhân của chính chế độ độc tài đảng trị CSVN, còn công an, được coi là thanh kiếm bảo vệ đảng và nhà nước CSVN độc đoán, độc hại này, chính kẻ thù số 1 của nhân dân nói chung. Bởi vì công an là con cưng của đảng Cộng sản Việt Nam, được đảng thương yêu dạy dỗ. Đến lúc đảng cần, mở chuồng thả ra là chúng chạy như chó điên, đung ai

cần nấy, không còn biết phân biệt đúng sai nữa !!!

Hiện nay dân oan chúng tôi bảo nhau quyết không đi đâu cả, vẫn cứ bám Mai Xuân Thường để đấu tranh đòi quyền lợi cho mình và công bằng xã hội đến cùng. Bởi vì xung quanh nơi đây còn có nhiều cơ quan đầu não của chế độ rất nhạy cảm và quan trọng, như Văn phòng (VP) chủ tịch nước, VP trung ương đảng CSVN, Trụ sở quốc hội, VP phủ thủ tướng, các đại sứ quán nước ngoài, lăng Hồ Chí Minh, các dinh thự sang trọng bậc nhất đất nước của các ông tứ trụ triều đình phong kiến vua chúa đời mới CSVN, các villa uy nghi đầy quyền thế của 17 quan đại thần bộ chánh trị trung ương Vương triều CSVN... Hơn nữa đây là trung tâm của thành phố, của thủ đô, nhiều người qua lại nên nhân dân Hà Nội tốt bụng có thể sẵn sàng lên tiếng hoặc bênh vực khi chúng tôi bị “công an nhân dân” bất ngờ úp sọt đàn áp, bắt bớ... Còn bên kia đường và vườn hoa lại có đền Quan Thánh cổ kính lâu đời, rất linh thiêng, luôn phù hộ độ trì cho kiếp dân oan đói rách, khốn khổ cùng đường bị hiếp đáp, bóc lột xác xơ như chúng tôi sớm tai qua nạn khỏi...

Ngoài ra bản thân cái trụ sở cũ vẫn là một trong những cơ quan chức năng tham gia vào việc giải quyết khiếu nại tố cáo cho dân oan, vì nhà nước CSVN, theo sự chỉ đạo của phó thủ tướng Trương Vĩnh Trọng, đã tạm bàn giao địa điểm cũ để nó trở thành Tòa soạn Báo Thanh Tra trực thuộc Tổng thanh tra nhà nước. Do đó nơi đây vẫn là địa chỉ nhận và giải quyết mọi đơn từ tố cáo, khiếu kiện của nhân dân theo đúng quy định của luật pháp hiện hành...

Chế độ độc tài CSVN dù có gian ngoa xảo quyệt, gian trá đến bao nhiêu đi nữa, chắc chắn sẽ có ngày bị nhân dân và lịch sử kết liễu số phận, giống như các trường hợp đã diễn ra ở Rumani, Tiệp Khắc, Đông Đức, Liên Xô, I Rắc, Apganixtan, Campuchia... mà thôi.

Hà Nội ngày 4-6-2007

Phóng viên Công Lý đưa tin

